

Garip Şair
Cemâl Kocabaş
Şiirleri I (Dil İncelemeli)

Hazırlayan:
Doç. Dr. Veysi SEVİNÇLİ

Garip Şair
Cemâl Kocabaş
Şiirleri I (Dil İncelemeli)

Hazırlayan
Doç. Dr. Veysi SEVİNÇLİ

 ÖZGÜR
YAYINLARI

Published by

Özgür Yayın-Dağıtım Co. Ltd.

Certificate Number: 45503

📍 15 Temmuz Mah. 148136. Sk. No: 9 Şehitkamil/Gaziantep

☎ +90.850 260 09 97

📞 +90.532 289 82 15

🌐 www.ozgurayinlari.com

✉ info@ozgurayinlari.com

Garip Şair Cemâl Kocabaş Şiirleri I (Dil İncelemeli)

Hazırlayan: Doç. Dr. Veysi SEVİNÇLİ

Language: Turkish

Publication Date: 2024

Cover design by Mehmet Çakır

Cover design and image licensed under CC BY-NC 4.0

Print and digital versions typeset by Çizgi Medya Co. Ltd.

ISBN (PAPERBACK): 978-975-447-871-6

ISBN (PDF): 978-975-447-870-9

DOI: <https://doi.org/10.58830/ozgur.pub423>

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0). To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

This license allows for copying any part of the work for personal use, not commercial use, providing author attribution is clearly stated.

Suggested citation:

Sevinçli, V. (2024). *Garip Şair Cemâl Kocabaş Şiirleri I (Dil İncelemeli)*. Özgür Publications.

DOI: <https://doi.org/10.58830/ozgur.pub423>. License: CC-BY-NC 4.0

The full text of this book has been peer-reviewed to ensure high academic standards. For full review policies, see <https://www.ozgurayinlari.com/>

*Rahmetli babam
Yusuf KOCABAŞ ve
rahmetli annem
Hatice KOCABAŞ'ın
aziz hatırasına...*

Teşekkür

Bu eserin hazırlanmasının her noktasında (Dil İncelemesi, İmlâ, Sözlük vb.) büyük emeği olan, Iğdır Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Veysi SEVINÇLİ'ye, şiirlerimin kitaplaşmasında maddî ve manevî katkı sağlayan Adilcevaz Belediye Başkanı Necati GÜRSOY ve Ziraat Yüksek Mühendisi Suat YILMAZ'a teşekkürlerimi sunarım.

CEMÂL KOCABAŞ

Özgeçmiş

1954 yılında Bitlis İli, Adilcevaz İlçesine bağlı Hıdırşah Mahallesinde dünyaya gelmişim. Çocukluk ve gençlik yıllarım Adilcevaz'da geçti. Babamın rahatsızlığı, akabinde vefatı ve de ailemin geçimini sağlama yükümlülüğüm sebebiyle öğrenimimi devam ettiremedim. Ailemin iaşesini sağlamak için çeşitli işlerde çalıştım. Şiire düğünlerde söylenen anonim türkülerini derlemekle başladım. Bu süreç, şiire başlamamın temellerinden birini teşkil etti. Daha sonra çeşitli sebeplerle göç etme mecburiyetinde kaldığım İzmir'te de şiir yazmaya devam ettim. Bu haslet emekli olarak yerleştiğim Manisa'da devam etti. Şiirlerimde anılarımı, hayallerimi, acılarımı ve sevinçlerimi konu ettim. Kısaca denebilir ki şiirlerimde hayatımı, geçmişimi gördüm. Bunlar, benim için dille açıkça söyleyemediklerimin dolaylı olarak anlatma vasıtası oldu. Geriye baktığımda da bunların onlarcasını, yüzlercesini gördüm. Şiirlerim sevdiklerime ve okuyucularına armağanımdır.

İçnidekiler

Teşekkür	v
Özgeçmiş	vii
1. Söz Başı	1
2. Giriş	5
3. Şiirler	11
3.1. ZORUMA GİDİYOR	11
3.2. ZORDA MISIN?	12
3.3. ZOR GÜNLERDEN GEÇİYORUZ	14
3.4. ZARARDAN BAŞKA	16
3.5. ZAMANI GELİNCE YUTACAK BİZİ	17
3.6. ZAMANA YAZIKLAR OLSUN	19
3.7. YÜRÜMEYE HÂLİM Mİ VAR	20
3.8. YÜREĞİMDE YARAM KANAR HER ZAMAN	22
3.9. YOL YAKINKEN DÖN DİYORUM	23
3.10. YOKSA SENİN KORKUN MU VAR?	26
3.11. YETER ARTIK DÜŞ YAKAMDAN	28
3.12. YEŞİL YEŞİL	29
3.13. YELE KARIŞTI	31
3.14. YAZIN ORTASINDA KIŞI YAŞADIK	32
3.15. YAZIKLAR OLSUN	34
3.16. YASINI TUTMAM	35
3.17. YÂRA GİDECEĞİM TUTMAYIN BENİ	37
3.18. YAKAMADIM BEN BENİ	38
3.19. VARIP VARACAĞIN HAK DİVÂNIDIR	39
3.20. ÜZGÜNÜM BAYRAM	41
3.21. UZAT ŞU ELİNİ YÜREĞİME KOY	44

3.22.UNUTMAM	45
3.25.ŞİMDİ PEŞİM SIRA DOLAŞIR OLDU	49
3.26.ŞİMDİ ÖĞRENDİM	50
3.27.SUS AŞKIMIZ GİZLİ KALSIN	52
3.28. SUNA BOYLUM	54
3.29.KİME İYİLİK ETSEM KÖTÜLÜK BULDÜM	55
3.30.ŞİZCE BU MUDUR MEDENİYET?	57
3.31.SİYAH SAÇLARINA AKLAR MI DÜŞTÜ	60
3.32.SEVENLERİN KASTI CANAYMIŞ MEĞER	61
3.33.SEVDİKLERİN GELİP GERİ DÖNMESİN	62
3.34.SEVDİĞİM SENDEN	63
3.35.SENİ HAKLI ÇIKARIR MI?	64
3.36.SENDEN VAZGEÇMENİN İMKÂNI YOKTUR	67
3.37.SEN DE Mİ SIRTINI DÖNDÜN?	68
3.38. SEN DE BENİM GİBİ SÜRÜNDÜN İŞTE	71
3.39.SEN MUTLU YAŞADIN BEN ACI ÇEKTİM	72
3.40. SAKIN MİNNET ETME KEDİ KÖPEĞE	74
3.41.SEN GELDİN AKLIMA SONRA VAZGEÇTİM	77
3.42.SELİM Mİ KALDI?	79
3.43.SELAMI SABAHI KESMİŞ YA BENDEN	80
3.44.SANIYORSUN HER ŞEY YERLİ YERİNDE	82
3.45.SALDIRIP DURUYORLAR KUR'AN'A DİNE	83
3.46.SAĞIN SOLUN BELLİ DEĞİL	85
3.47.PAZARA ÇIKARDIM DÜNYA MALINI	87
3.48. HER SEVEN SEVGİYİ ÖZDE ARASIN	89
3.49.ÖLMEDEN SEVDİĞİM SAR BENİ	90
3.50. OĞLUM ADRESİNİ NERDEN BULAYIM?	91
3.51.O YÂR BANA GÖNÜL KOYMUŞ	93
3.52.N'OLUR DOKUNMAYIN BANA DOSTLARIM	94
3.53.NERYE GİTSEM DERDİM BENİMLE GELDİ	95
3.54.NEDEN YAPTIN BANA BUNU?	97
3.55.NE KAZANCIM BELLİ NE KÂRIM BELLİ	98
3.56.NE GELENİ GÖRDÜM NE DE İNENİ	99
3.57.NE FAYDASI VAR	101
3.58. NE DEYİM	102
3.59.YÂRİM SENDEN AYRILINCA	104

3.60.NASİHATE İHTİYACIM YOK ARTIK	105
3.61.MUTLAKA	107
3.62.MAL DA YALAN MÜLK DE YALAN	108
3.63.MADEM GÜZEL GÖNLÜN YOK İDİ BENDE	109
3.64.KIRILSIN KALEMİN YAZMAYA İDİN	111
3.65.KİMSE ELLEMESİN YÜREK YARAMI	112
3.66.KİMİ ÖZDE KİMİ SÖZDE KONUŞUR	113
3.67.KİME DOST DEDİMSE SIRTIMDAN VURDU	115
3.68.KİM İNANACAK?	116
3.69.KİM ALIP GÖTÜRMÜŞ DÜNYA MALINI!	118
3.70.KESTİN İMKÂNIMI ÇARELERİMİ	120
3.71.KAYNANA	121
3.72.KAYBEDECEK NEYİM KALDI!	124
3.73.KARA GÖZLÜM	126
3.74.KALMASIN İÇİNDE KİNİN NEFRETİN	127
3.75.KADİR MEVLÂ' M GÜLDÜR ARTIK YÜZÜMÜ	129
3.76.KADERDEN KAÇILMAZ	130
3.77.İKİMİZİN YERİNE	131
3.78.İÇİNDEKİ KİRDEN ARINAMAZSIN	132
3.79.HİÇ HUZUR BULMADIM SENDEN UZAKTA	134
3.80.NEREYE BAŞVURUP KİME GİDEYİM!	136
3.81.CÜRMÜ KADAR DA YER YAKAR	137
3.82.HER YERDE AÇILSIN SARI MOR ÇİÇEK	138
3.83.HER ŞEYİ KADERE BAĞLARIZ NİYE?	141
3.84.HER OLUP BİTENİ ZAMANA BIRAK	143
3.85.HER İNSAN DOĞDUĞU YERİ BİLMELİ	145
3.86.HER DAKİKAM İSTIRABA DÖNMÜŞTÜ	146
3.87.HEPSİNİ KÂĞIDA DÖKECEM BUGÜN	147
3.88.HEP CAHİL GÖRDÜLER BENİ	148
3.89.HAYATIMA BAŞKALARI YÖN VERDİ	149
3.90.HANİ SİZİN AVRUPANIZ AMERİKANIZ?	151
3.91.HAK ETMEDİM Mİ!?	154
3.92.GÖÇÜ ALIP GELDİK KOCA ŞEHİRE	156
3.93.GİT ONA SOR ONDAN ÖĞREN	159
3.94.BU YARAYI SENDEN ALDIM	160
3.95.GEL	162

3.96.GEÇTİ BİZDEN ARTIK GEÇTİ DOSTLARIM	164
3.97.GEÇ KALDIK	166
3.98.EYVAH BENİM GENÇLİĞİME	167
3.99.ELLERİNİ TUTMAYINCA BELLİ OLMAZ	169
3.100.ELLEMİYİN BÖYLE KALSIN RAZIYIM	171
3.101.ELCEVAZDA YÂRİM VAR	173
3.102.DÜNYA DÖNER BEN DÖNERİM	174
3.103.DURACAĞIZ BEKLE ĞARDAŞ	175
3.104. DOSTLARIM	177
3.105.DERDİMİN DERMANI YÂRİN ELİNDE	178
3.106.ÇÖZEMEDİM SIRRINI	180
3.107. ÇIKIP SEYREYLEDİM DEVRİ ÂLEMİ	181
3.108.BUNUN KÜRT'Ü TÜRK'Ü MÜ VAR!?	182
3.109. BULURUZ YOLU	184
3.110.BU ZALIMLAR İNSAFSIZLAR	185
3.111.NEFSİME NAMAZI KILDIRAMADIM	187
3.112.GÜZEL	188
3.113.BOŞUNA SARILMA MEZAR TAŞINA	189
3.114.BİZ NEREYE GİDİYORUZ	192
3.115.AÇIK KALSIN	195
3.116.BIRAK GURBET BEN SİLAMA VARAYIM	197
3.117. BİR KERE BİTMEDİ ÇİLEMİZ BİZİM	198
3.118.BİR AĞAÇTAN ATA BİNİMİŞ GİDİYOR	200
3.119. BİLMEM Kİ	202
3.120. BERABER BİRLİK OLALIM	203
3.121. BENİ Mİ GÖRDÜN	204
3.122.BENİ KOYUP GİTTİĞİNE DEĞDİ Mİ!	206
3.123.BEN SENİ SEVMİŞEM SEN DE BENİ SEV!	207
3.124. O YÂR BANA BAKTI BEN ONA BAKTIM	208
3.125.BEN NERDEYİM GÖREMEDİM	209
3.126.BEN BÖYLE YÂRE	211
3.127. BEKLETME BENİ	212
3.128.BAK	214
3.129.BAHARI GELİNCE ADİLCEVAZ'IN	216
3.130.AZRAİL GÖĞSÜME ÇÖKTÜ ÇÖKECEK	218
3.131.AYRILIK SAATİ GELDİ YAKLAŞTI	220

3.132. ARDINDAN AĞLADI BİR ADİLCEVAZ	221
3.133. ANNE	223
3.134. AKLIMA SEN DÜŞÜNCE	225
3.135. AH ÇEKİP AĞLAR	226
3.136. AH BİR İSTESEYDİ	228
3.137. RESMİNİ ASTIM	230
3.138. ÇOLUK ÇOCUĞUNU TOPLA AL GETİR	231
3.139. TEK TEK	233
3.140. MAHALLEMİZİN DEĞERLERİ	235
3.141. AYRILIĞIN VAKTİ MİDİR	238
4.Sözlük	241
5.Kaynakça	249

Bölüm 1

1. Söz Başı

Şairler, acı, heyecan, sevinç, sevgi gibi daha pek çok duyguları şiirlerinde işleyerek toplumların gözü, kulağı, sesi olmuş, âdeta onların her türlü sıkıntılarını gidermeye gönüllü olan ve bunları ortadan kaldırma vazifesini manevî olarak üstlenen gönül erleridir. Onun içindir ki Mehmet Emin Yurdakul, “*Şairleri haykırmayan bir millet / Sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir*” şeklinde bir benzetme yapmıştır. Şairimizin şiirlerde işlenen temalar da bu düşünceyi doğrular niteliktedir. Ayrıca şairler, şiirlerinde yukarıda ifade ettiğimiz konuları ortaya koymanın yanı sıra, gözlemediği çevreyi, yaşadığı coğrafyayı her yönüyle yansıtan, -âdeta- bir ayna vazifesi gören kişilerdir.

Şairin kitabına “Garip Şair” sıfatının konmasında, şiirlerde yaygın olarak işlenen içeriklerden kaynaklanmaktadır. Çünkü şair, çocukluğundan gençliğine, hatta olgunluk çağına kadar hayatın her türlü sillesini yemiş, yaşadığı her yerde itilip kakılmış ve toplumda umduğunu bir türlü bulamamış karakter olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunları da:

“Kime inanayım kime yanayım

Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

Bilmiyorum hangi yana döneyim

Kime dost dedimse sırtımdan vurdu”

gibi dizelerle ifade etmeye çalışmıştır. Hatta şiirlerinde işlediği konulardan da anlaşılacağı üzere yakınları tarafından bile bizzat ihmal edilmiştir. Öyle ki:

“Güven duyacağım kimsem kalmadı

Bu dünyada sadık dostum olmadı

Ne yaptım sa gönliüm rahat bulmadı

Kime dost dedimse sırtımdan vurdu”

şeklinde duygusal sözlerle ifadeye çalışmıştır. Bütün bu elem, acı, ıstırap dolu yaşanmışlıklara rağmen, zaman zaman ruhsal yapısı sarsılsa da psikolojisini koruması, ailesine sahip çıkıp aile birliğini muhafaza etmesi elbette takdire değerdir. Aksi durumda bu içerikte şiirler yazılamaz ve böyle bir eserin de ortaya çıkması mümkün olamazdı.

Şair, şiirlerinde millî ve mânevî değerler de dahil; aşk, tabiat, anı, vefa gibi daha pek çok konuya değinmiş, bunları akıcı ve her kesimin rahatlıkla anlayabileceği sade bir dille ifade etmiştir. Eserde Türk’e has millî şiir ölçüsü olan hece ölçüsünü kullanmış, bunu gerçekleştirmek için de büyük bir çaba sarf etmiştir. Ayrıca, bentlerin sonunda nakaratlara yer vererek o manzumelerin türkü formunda bestelenmesine de katkı sağlamıştır.

Şiirlerinin genelinde özlem, ıstırap, umutsuzluk, vefasızlık gibi duygular öne çıkmakla birlikte; bazı dizeler, şairdeki halet-i rûhiyenin tespiti açısından da önem arz etmektedir:

“Baba olunca anlarsın

Belki bize hak verirsin

Korkarım ki geç kalırsın

Sen de mi sırtını döndün”

dörtlüğünün yanı sıra

“Uzak mı yakın mı gittiğin o yer

Uzatma arayı yıldı bir gel gör

Belli yaşa geldik bekler kara yer

Ben seni kimlere sorup bulayım

Söyle yavrum kime adres sorayım”

ve

“Bizi anlat unutmasın çocuklar

Tatile gel biter bitmez sıcaklar

Geç kalırsan bizi toprak kucaklar

Ben başımı hangi taşa vurayım

Gidip seni ben kimlerden sorayım”

beşliklerinde de bu duygular zirveye çıkmıştır. Ayrıca pek çok halk deyişlerinde benzerlerine şahit olduğumuz

“Habire sallıyor kim inanacak”

....

“Şöhreti bulunca birden kudurdun”

...

“Kodese tıkacak beni mi buldun”

...

gibi bazı argo tabirler de bulunmaktadır.

Eserde şiirlerin genel olarak sözlüğü çıkarılmış, anlaşılmasında güçlük çekilebilecek kelimeler ile yöresel olarak kullanılan sözler, anlamları ile verilmeye çalışılmıştır. Ancak bunlar, sözlükte verilirken kelimelerin geçtiği yerlerin satırları değil, şiir numaraları ile gösterilmiştir.

Kendi ifadelerinden de anlaşılacağı üzere çocukluk, gençlik, yetişkinlik dönemlerinde büyük sıkıntılar çekmiş olan şairimize, bundan sonraki yaşantısında mutlu, mesut ve sağlıklı bir hayat geçirmesi temennisiyle...

Doç. Dr. Veysi SEVİNÇLİ

Bölüm 2

2.Giriş

Kocabaş, şiirlerinde diğer birçok halk şairinin de işlediği ve halk şiirinin içerdiği genel temalardan olan aşk, ayrılık, sevgi, doğa güzelliği, ölüm, yiğitlik gibi hususlara yer vermiş, bunları elinin yettiği, dilinin döndüğünce dizelerine yansıtmıştır. Ayrıca şiirlerinin genel yapısı incelendiğinde kendisinin ve ailesinin yaşadıklarını, hikâye, roman ve filmlere konu olacak biçimde kendine has bir üslupla dile getirmiş, bunda da büyük oranda başarılı olmuştur.

Şair, şiirlerinde daima Türk şiirinin millî ölçüsü olan hece ölçüsünü kullanmıştır. Ve de 4+3, 4+4, 4+4+3, 6+5, 7+7 gibi -neredeyse- hece ölçüsünün bütün duraklarını kullanmaktan geri kalmamıştır. Ayrıca şiirlerde yarım kafiye “*kış / düş, hâl / yol*” (58); tam kafiye “*çöl / göl*” (58), “*bat- / kat-*” (61) ve zengin kafiye “*çektir- / değdir-*” (59), “*baba / akraba*” (62) gibi çeşitleri yer almakla birlikte “*köz / öz*”, “*baş / aş*”, “*biç- / iç-*” (80), “*koy-dum / oy-dum*” (59) *ağla-muş/ bağla-muş / çağla-muş*” (58) örneklerinde olduğu gibi tunç kafiye ve bunlardan sonrada rediflere yer vermiştir. Hatta bazı şiirlerde, dörtlüklerin sonunda nakarat denilen dizeler de bulunmaktadır.

Kocabaş, yaşadığı çeşitli bölgelerde karşılaştığı bütün sıkıntıları -bazen öz eleştiriye de varacak şekilde- dile getirmekten geri kalmamış, âdeta yaşadığı bölge insanlarının gözü, kulağı ve sesi olmuş, bunları da şiirlerinin dizelerine yansıtmıştır. Eserin genelinde Türk kültür öğelerinin yanı sıra, yöresel değerler taşıyan kavramlara da değinmiştir. Denilebilir ki şair, yaşadığı bölge ve özellikle çocukluk yıllarını geçirdiği çevrenin tasvirini başarılı bir şekilde yaparak bu bölgenin âdeta fizikî ve beşerî haritasını çıkarmıştır.

Şair, şiirlerinin büyük çoğunluğunu dörtlükler ve nadiren de olsa beşlikler şeklinde dile getirmiştir. Kullandığı ifadelerde, önemli düzeyde kültür öğelerine yer vermiş, zorluklar içerisinde geçirmiş olsa da yaşadığı çevreyi unutmamış, bunları bütün boyutları ile dile getirmeye çalışmıştır. Bu metinler incelendiğinde dil bilgisi açısından önem arz eden pek çok kural ve kural dışı ögeye de şahit olmaktadır. Bunlar, hem ses hem de şekil olarak dikkate değer düzeydedir. Olanlar bize şunu gösteriyor ki insanlar, çevresinden gördükleriyle büyür, değişimler sonradan çeşitli etkileşimler sebebiyle gelişir.

Metinlerde, hem Türkiye Türkçesi hem de Türkiye'deki Ağızlar bakımından bazı özellikler görülmektedir:

Türkçe kelimelerde, ses yapısı, ünlü uyumu/uyumsuzluğu, ünsüz uyumu/uyumsuzluğu, cümle yapısı gibi pek çok kural ve kural dışı durumlar göze çarpmaktadır.

Şöyle ki:

Şiirlerdeki dil yapısı bugünkü Türkiye Türkçesi ses yapısı ile büyük oranda benzerlikler göstermekle birlikte -nadiren de olsa- bazı yöresel ağızlarda görülen “ğ, ħ” [*“kardeş”/“ğardaş”* (2), *“çalğa-”/“çalkala-”* (14), *“şohum”* (82), *ğurdezen* (14), *“tohum”/“tohum”* (24)] gibi farklı sesler kullanmıştır. Bu husus da özellikle çocukluğunun geçtiği çevrenin (Adilcevaz) böyle sesleri yaygın olarak kullanmasından ileri gelmektedir.

Metinlerde ölçü zarureti sebebiyle doğal olarak bazı ses birleştirmeleri yoluna gidilmiştir. *“ne eyleyim”* yerine *“n'eyleyim”* (21), *“hangi akulla”* yerine *“hang'akulla”* (9), *“ne olur”* yerine *n'olur*” (12), *“mutlu oldum”* yerine *“mutl'oldum”* (18), *“ne edelim”* *“ni'delim”* 22, *“ne oldu”* yerine *“n'oldu”* (28), *“iyilik etsem”* yerine *“iy'lik etsem”* (29) gibi.

Yazım kuralı bakımından dört sestem ve tek heceden oluşan bazı yabancı kökenli kelimeler, metinlerde sanki baştaki iki ünsüz arasında bir ünlü varmış gibi iki hece karakterinde işleme tabi tutulmuştur. *“Tren > tiren”* (56), *“pranga > pıranğa”* gibi. (139)

Şiirlerde ölçü gereği bazı belirtme ekleri de düşürülmüştür. *“keçeler serin”* yerine *“keçeler serin”* (14), *“muradımı buldum”* yerine *“muradım buldum”* (18), *“uykularımı bölmüşüm”* yerine *“uykularım bölmüşüm”* (26), *“yüzüm gülmediğini”* yerine *“yüzüm gülmediğin”* (26), *“sormadı hâlimi”* yerine *“sormadı halim”* (31), *“sormadı alvâlimi”* yerine *“sormadı alvâlim”* (31) *“sırrımızı dünyaya sardın”* yerine *“sırrımız dünyaya sardın”* (54) vb.

Metinlerde hece ölçüsü zaruretiyle ses düşmeleri görülmektedir. *“burada”* yerine *“burda”* (31), *“dışarıdan”* yerine *“dışardan”* (40), *“nereye”* yerine

“*nerye*” (42), “*aşikârın*” yerine “*aşkârın*” (57), “*oradan*” yerine “*ordan*” (66), “*buradan*” yerine “*burdan*” (87), “*maalesef*” yerine “*malesef*” (113) vb. örneklerinde olduğu gibi.

Şiirlerde, fiillerin çekimli hallerine getirilen şahıs eklerinde özellikle Türkiye Türkçesi fiil çekimlerinin Teklik I. Şahıs eki “-*Im*, -*Um*” yerine sadece bazı yöre ağızlarında kullanılan, aynı zamanda Eski Anadolu Türkçesi dönemi özelliklerini de yansıtan ve Teklik I. Şahıs eki olarak kullanılan “-*Am*” eki tercih edilmiştir. “*düşmüşüm*” yerine “*düşmüşem*” (4), “*yanarım*” yerine “*yanaram*” (4), “*oturacağım*” yerine “*oturacam*” (16), “*varacağım*” yerine “*varacam*” (17), “*gideyim*” yerine “*gidem*” (23), “*öpeceğim*” yerine “*öpecem*” (51), “*dökeceğim*” yerine “*dökecem*” (87), “*kalmışım*” yerine “*kalmışam*” (116), “*ölürüm*” yerine “*ölürem*” (119) örneklerinde görüldüğü gibi. Bu özelliğin günümüzde birçok yöre ağızlarında da etkisini gösterdiği söylemekte yarar vardır.

Türkiye Türkçesinde kelime sonlarında “b,c,d,g” ünsüzleri ile kelimeler bitmeyeceği buların yerine söz konusu seslerin karşılıkları olan “p,ç,t,k” ünsüzlerinin kullanılması genel bir kuraldır. Ancak şiirlerde, pek çok Anadolu ağızlarında da görüldüğü gibi, bu kurala aykırı durumlar mevcuttur. “*bent*” yerine “*bend*” (17), “*murat*” yerine “*murad*” (38), “*feryat*” yerine “*feryad*” (50), “*borç*” yerine “*borc*” (3) vs. Bu kurala uyulmamasında, Eski Anadolu Türkçesinde ünsüz uyumunun bulunmaması yaygın kuralının etkisi söz konusu olabilir.

Türkiye Türkçesinde günümüzde “*i-*” *fiili* (*ek-fiil /ana yardımcı fiil*), “*zarf-fiil*”, “*sıfat-fiil*”, “*şart*”, “*görülen geçmiş zaman*” ve “*öğrenilen geçmiş zaman*” çekimli şekillerinde, “*i-*” fiilinin ekleşerek büyük oranda düştüğü halde, metinlerde, Eski Anadolu Türkçesinde, bu fiilin kök olarak kendini koruduğu kuralına uygun olarak metinlerde de zaman zaman bu fiillerin düşürülmeden çekimli şekilleri görülmektedir.

Bunlar: “*bedendeyken*” yerine “*bedende iken*” (17), “*akarken*” yerine “*akar iken*” (18), “*suçsuzken*” yerine “*suçsuz iken*” (29), “*mü'minsen*” yerine “*mü'min isen*” (19), “*yaparsa*” yerine “*yapar ise*” (47), “*istersen*” yerine “*ister isen*” (49), “*sahteymiş*” yerine “*sabte imiş*” (26), “*bahardım*” yerine “*bahar idim*” (59), “*neydi*” yerine “*ne idi*” (53) şekillerinde görüldüğü gibi.

Türkçede kelimelerin asıllarında olsa bile vurgusuz seslerin neredeyse düşmesi genel bir kural hâline gelmişken, ölçü gereği bu sesler düşürülmemek üzere “*hapse*” yerine “*hapis*” (16), “*şehre*” yerine “*şehire*” (92) gibi kelimelerin asılları, ünlü düşürülmemiş şekilleri kullanılmıştır.

Metinlerde “ve” bağlacının yerine Eski Anadolu Türkçesinde kullanılan “U”, “*gafur u rahim*” (10), “*ah u zar*” (101), “*ömr ü hayat*” (111), “*zevk ü heves*” (113), “*zevk ü sefa*” (118) gibi yapıların tercih edilmesi dikkate değerdir ve metinlerde de sıklıkla görülmektedir.

Metatez (göçüşme) kuralı yaygın olarak Azerbaycan Türkçesinde görülmesine rağmen, bazı Anadolu ağızlarında da bulunmaktadır. Şairin çocukluğu ve gençlik yıllarının geçtiği Adilcevaz ilçe ağızında bu ses olayına rastlanılmaktadır. Çömlek “*çölmek*” (20), toprak “*torpak*” (82), köprü “*köprü*” (44), yaprak “*yarpah*” vb.

Bugün için Türkiye Türkçesinde “v” ünsüzü ile yazımı genelleşen bazı kelimeler, daha önceki dönemlerdeki kullanışlarına uygun olarak “ğ” ünsüzü ile dillendirilmiştir: “dövüş” yerine “dögüş” (66), “dövün-” yerine “dögün-” (98), “ovuştur-” yerine “ögüştur-” (25) vb.

Türkiye Türkçesinde imlâ olarak “r” ile yazılması gereken bazı kelimeler “l” ünsüzüyle yazılmıştır: Merhem > *melhem* (105)

Türkçe kelime başlarında b/p, b/m değişikliği görülmektedir. “pişmek” yerine “bişmek.” (20), “ben” yerine “men” (119)

Metinlerde, kalınlık-incelik (büyük ünlü) ve düzlük-yuvarlaklık (küçük ünlü) uyumuna aykırı olan pek çok kelimeye şahit olmaktayız. Bu durum, Türkiye Türkçesi ağızlarında yaygın olarak görülen bir husustur. Bunun etkisiyle olsa gerek şairin şiirlerinde bu özellikler de yaygın olarak görülmektedir. “puştı” yerine “puşti” (67), “düştü” yerine “düšti” (67), “suçu” yerine “suçi” (74) vb. Bunun yanında Türkiye Türkçesinde büyük ünlü (kalınlık-incelik) uyumuna istisnâ de olsa uymayan bazı kelimeler şairin yaşadığı yöre ağızının etkisiyle bu uyuma uygun olarak kullanılmış, kısaca söylenecek olursa uydurulmuştur. Kardeş > *kardaş* (2), ateş > *ataş* (47) vb.

Metinlerde, Türkçe olarak sayısız isim ve fiil tamlamaları kullanılmakla birlikte nadiren de olsa Farsça tamlamalar da bulunmaktadır: *devr-i âlem* (72), (72), “*âb-ı Kevser*” (132)

Şiirlerde, ölçü zaruretiyle bazı eklerin yazılımlarında farklılıklar görülmektedir:

Yönelme ekinin düşmesi: “eline” yerine “elen” (78), “yediğimize” yerine “yediğimiz” (83).

İlgi ekinin düşmesi: “senin gibi” yerine “sen gibi” (79), “seninle” yerine “senle” (85).

Ayrılma ekinin düşmesi: “olursun yerinden yurdundan” yerine “olursun yerin yurdundan” (81).

Belirtme ekinin düşmesi: “yaramı onara” yerine “*yaram onara*” (89), “hepsini” yerine “*hepsin*” (87), “bendimi yıkıyor” yerine “*bendim yıkıyor*” (106)

Belirtme ekinin şekil değiştirmesi: Türkiye Türkçesinde yaygın olarak belirtme eki “I, U” şeklinde kullanılmakta iken metinlerde şekil değiştirerek “n” olarak da kullanılmaktadır. “hepsini diyeceğim” yerine “*hepsin diyecem*” (87).

Vasita eki +IA'nın Türkiye Türkçesinden farklı kullanımı: “*gözünen*” (kem gözünen bakmasın) (77), “*bakmayınan*” (gözüm sana bakmayınan doymuyor) (12), “*gidenlerinen*” (beni alıkoydun gidenlerinen) (121)

İyelik ekinin düşmesi: “feryatı” yerine “*feryat*” (53).

Gelecek zaman eklerinde ölçü gereği “k” sesinin düşmesi: “dök-ecek(ğ)-im” yerine “*dök-ece-m,*” “di-y-ecek(ğ)” yerine “*di-y-ece-m,*” “yaz-acak(ğ)-ım” yerine “*yaz-aca-m*” (87).

Türkçede genel kural olarak çekim durumlarında *şahıs ekleri* kip eklerinden sonra gelmesi gerekirken, metinlerde şahıs ekleri ile kip eklerinin yer değiştiği görülmektedir. “yaptıy-sa-m” yerine “*yaptı-m-sa*” (53), “dediy-se-m” yerine “*dedi-m-se*” (110), “kazandıy-sa-m” yerine “*kazandı-m-sa*” (110), “yaklaştıy-sa-m” yerine “*yaklaştı-m-sa*” (111)

Şiirlerde anlatılmak istenilen duyguları daha da kuvvetlendirmek, anlaşılır hâle getirmek için tekrar (ikileme) gruplarına başvurulmuştur.

Bunlar:

Aynen tekrarlar: “*dilim dilim*” (100), “*yavaş yavaş*” (103), “*bir bir*” (107), “*vura vura*” (109), “*sora sora*” (109), “*kıra kıra*” (109), “*hece hece*” (115)

Biri anlamlı, diğeri anlamsız tekrarlar: “*çoluk çocuk*” (94), “*borca morca*” (3)

Yakın anlamlı tekrarlar: “*dağ taş*” (94), “*çift çubuk*” (95), “*konum komşu*” (96), “*söz sohbet*” (100), “*köşe bucak*” (101), “*parada pulda*” (106), “*ekmeğimizin aşımız*” (108)

Zıt anlamlı tekrarlar: “*büyük küçük*” (96), “*zararımız kârımız*” (108)

İlaveli tekrarlar: “*yemyeşil*” (97), “*simsiyah*” (112), “*paramparça*” (127)

Çocukluk anılarını bir an olsun unutmayan ve bunları da zaman zaman dile getirerek duygularıyla birleştirip şiirlerine yansıtan şair:

“*Namaz kular mezarlığa giderdik*

*Ölen büyüklere dua ederdik
Şekerleri toplar, tatlılar yerdik
Bunlar hepsi mazi oldu ne yazık”*

ve

*“Hediye verirdi büyükler bize
Çuklata alırdık evlerimize
Ne günlere kaldık bak hâlimize
Bu bayramda buruk geçti ne yazık”*

ve de

*“Dolmalar bişerdi sabah erkenden
Çölmekler çıkardı erken tendirden
Surfa kurar yemek yerdik hep birden
Şimdi kahvaltıya kaldık ne yazık”*

gibi daha pek çok benzer sözlerle dile getirmiştir. Şair, çocukluğunun geçtiği günleri hep sevgi ve güzelliklerle yad etmiştir. Ayrıca Kocabaş, şiirlerinde dile getirdiği bazı dörtlülüklerde Saz Edebiyatı nazım türlerinin yanında, mani tarzına da yer vermiştir:

*“Bülbüle dem düşende
Gönlüme gam düşende
Aklım yerinden oynar
Yadıma sen düşende.”*

ya da

*“Bülbüller öter dalda
Akılı gonca gülde
Gelcem dedin gelmedin
Gözlerim kaldı yolda”*

gibi daha pek çok dörtlülük şiirlerin arasında bulunmaktadır.

Bölüm 5

3.Şiirler

3.1.ZORUMA GİDİYOR

4+4+3

Benden yüz çevirip elle gezdiği
Zoruma gidiyor zoruma benim
Beni görüp arsız arsız güldüğü
Zoruma gidiyor zoruma benim

Hâlbuki ben onu candan severdim
Bir lokma ekmeği bölüşür yerd
Bana bir gülseydi bayram ederdim
Zoruma gidiyor zoruma benim

Ben onun aşkına haram katmadım
Sevgisini para pula satmadım
Ondan başka bir el dahi tutmadım
Zoruma gidiyor zoruma benim

Ne birine baktım ne gönül verdim
Kalbimi çul yaptım önüne serdim
Ne karşılık ne de bir sevgi gördüm
Zoruma gidiyor zoruma benim

Gençlik yıllarımı harcadım boşa
Beni muhtaç etti ekmeğe aş
Bir dönüp bakmadı döktüğüm yaşa
Zoruma gidiyor zoruma benim

Demek aramızda sevgi kalmamış
Sevgi ile aşka saygın olmamış
Yazık Ozan Cemâl çilen dolmamış
Zoruma gidiyor zoruma benim

CEMÂL KOCABAŞ

3.2.ZORDA MISIN?

4+4

Sesin soluğun çıkmıyor
Söyle ğardaş zorda mısın?
Yüzün bu yana bakmıyor
Söyle ğardaş zorda mısın?

Bir dostuna aç derdini
Terk etme yerin yurdunu
Birisi mi seni kırdı?
Söyle ğardaş zorda mısın?

Zarara sokma işini
 Belaya salma başını
 Zehretme pişmiş aşını
 Söyle ğardaş zorda mısın?

Biraz daha sabret n'olur
 Gün gelir her şey hallolur
 Sabreden selâmet bulur
 Söyle ğardaş zorda mısın?

Her olanı etme tasa
 Hiç bir zaman düşme ye'se
 Bir gün biter her ne varsa
 Söyle ğardaş zorda mısın?

Her zaman Rabbine güven
 Onun elindedir dümen
 Bir gün çıkar candan seven
 Söyle ğardaş zorda mısın?

Kim n'etse kendine eder
 Gülünce yok olur keder
 Belki böyle imiş kader
 Söyle ğardaş zorda mısın?

Üzülmeye değmez hayat
 Öz özdür gerisi bayat
 Bilmem kimdedir kabahat
 Söyle ğardaş zorda mısın?

Ozan Cemâl olur bazen
Bize böyle yazmış yazan
Bir gün değışecek düzen
Söyle ğardaş zorda mısın?

CEMÂL KOCABAŞ

3.3.ZOR GÜNLERDEN GEÇİYORUZ

4+3

Bırak sen ben davasını
Zor günlerden geçiyoruz
Unut mal mülk sevdasını
Zor günlerden geçiyoruz

Hepimiz birlik olalım
Birlikte mutlu kalalım
Tek Allah'a kul olalım
Zor günlerden geçiyoruz

Kırmayın birbirinizi
Atın nefret kininizi
Bozmayın benliğinizi
Zor günlerden geçiyoruz

Zamanı iyi kullanın
Birbirinizi anlayın
Biraz kafayı dinleyin
Zor günlerden geçiyoruz

Takılmayın borca morca
Paranı hesaplı harca
Sağlığını düşün önce
Zor günlerden geçiyoruz

Biraz evde otur düşün
Sakın derde salma başın
Yoksa zora düşer işin
Zor günlerden geçiyoruz

Bir gün bu zor günler geçer
Herkes ektiğini biçer
Hiç kimse kalmasın naçar
Zor günlerden geçiyoruz

Nasıl harcadın dününü
Boşa geçirme gününü
Dezenfekte et evini
Zor günlerden geçiyoruz

Allah'ın dediği olur
Elbet güzel günler gelir
Ozan camal kurban olur
Zor günlerden geçiyoruz

CEMÂL KOCABAŞ

3.4.ZARARDAN BAŞKA

6+5

Hep içte büyüttük nefreti kini
Ne faydası oldu zarardan başka
Maalesef attık iyi niyeti
Ne faydası oldu zarardan başka

Benden uzak oldu dost bildiklerim
Arkam sıra güldü sevmediklerim
Arayıp sormuyor beğendiklerim
Ne faydası oldu zarardan başka

Tükendi elimde olan sermayem
Böyle değil idi düşüncem gayem
Hiç kimseye yoktur açılmış davam
Ne faydası oldu zarardan başka

İnsan ne yaparsa kendine yapar
Herkes çektiğini dilinden çeker
Büyükler der çivi çiviye söker
Ne faydası oldu zarardan başka

Gönlüne yerleştir sevgiyi aşkı
Gönül sever ise n'eylesin köşkü
Verdiğin kadarın alırsın çünkü
Ne faydası oldu zarardan başka

Zaman bulamadım aşk ile meşke
Keşke yaşasaydım doyunca aşka

Düşmüşem yanaram ben bu ataşa
Ne faydası oldu zarardan başka

Rüzgâr ekdim sonra fırtına biçtim
Zor günler yaşadım dünyadan geçtim
Dostlar sofrasında bir dolu içtim
Ne faydası oldu zarardan başka

Ne bir yuvam oldu ne mekân kurdum
Bir çıkmaza düştüm dolandım durdum
Yıllardır göğsüme boş yere vurdum
Ne faydası oldu zarardan başka

Cemâl'im yaşadım her türlü derdi
Mevlâ'm sevdiğine çok dertler verdi
Sevip seilmeyi bize bildirdi
Ne faydası oldu zarardan başka

CEMÂL KOCABAŞ

3.5.ZAMANI GELİNCE YUTACAK BİZİ

4+4+3

Kanmayın dünyanın gülen yüzüne
Zamanı gelince yutacak bizi
İnanmayın bir kaç tatlı sözüne
Zamanı gelince yutacak bizi

Bize ne vermiş ki bizden ne alsın
Tatlı muhabbeti kendine kalsın
Kolun açmış bekler zamanım dolsun
Zamanı gelince yutacak bizi

Çalıştık yıllarca didindik durduk
Sanırsam boş yere biz bizi yorduk
Sanki bu dünyada iyi gün gördük
Zamanı gelince yutacak bizi

Taştan taşa vurup durdum başımı
O her zaman zora soktu işimi
Zor kazandım ekmeğimi aşımı
Zamanı gelince yutacak bizi

Acıması yoktur hiç gözü doymaz
Karnı doymayınca gözleri görmez
Eğer mazlum isen hiç kimse sormaz
Zamanı gelince yutacak bizi

Kazma ile kazdım taşı toprağı
Yetiştirdim gülü dalı yaprağı
Ölürsem üstüme örter toprağı
Zamanı gelince yutacak bizi

Bunca emek verdim ne kaldı elde
Söyleyecek sözüm tükendi dilde
Mecnun gibi kaldım bu kuru çölde
Zamanı gelince yutacak bizi

Bilmem bu dünyaya gelmişiz niçin
Hakk'ın rızasını kazanmak için
İnsan kısım kısım yer biçim biçim
Zamanı gelince yutacak bizi

Korkuyla yaşadık ha bugün yarın
 Hani nerde kaldı servetin varın
 Hesabın ödersen o olur kârın
 Zamamı gelince yutacak bizi

Bir gün gelir biter sayılı nefes
 Ruhun candan çıkar boş kalır kafes
 Yok olur duygular tükenir heves
 Zamamı gelince yutacak bizi

Cemâl'im dün geldik bugün gideriz
 Her şey Hak'tan ise buna ne deriz
 El açıp Allah'a dua ederiz
 Zamamı gelince yutacak bizi

CEMÂL KOCABAŞ

3.6.ZAMANA YAZIKLAR OLSUN

4+4+3

Seneler ay gibi aylar gün gibi
 Habersizce gelip geçti dün gibi
 Dakika saniye sanki an gibi
 Boş geçen zamana yazıklar olsun

Bir varmış bir yokmuş bir masal gibi
 Mevsimler değişmiş yazlar kış gibi
 Böyle yaşıyor hayal düş gibi
 Boşa geçen zamana yazıklar olsun

Kimi hızlı gider uzun yol alır
İyi kötüyü yaratan bilir
Bu dünyaya gelen her canlı ölür
Boş geçen zamana yazıklar olsun

İnsan bu dünyayı benimdir sanar
Cicili bicili rengine kanar
Zamanı gelince güneş de söner
Boşa geçen zamana yazıklar olsun

Yıldızlar da söner ayda kaybolur
İnsan ne yapmışsa gün gelir bulur
Kul kuldan hakkını orada alır
Boş geçen zamana yazıklar olsun

Cemâl'im dün geldik bugün döneriz
Emaneti Hakk'a geri öderiz
El açıp Allah'a dua ederiz
Boşa geçen zamana yazıklar olsun

CEMÂL KOCABAŞ

3.7.YÜRÜMEYE HÂLİM Mİ VAR

4+4

Kalmadı dizimde derman
Yürümeye hâlim mi var
Astılar boynuma ferman
Asılmaya hâlim mi var

Ağardı saçım sakalım
 Kamburlaştı dimdik belim
 Titriyor ayağım elim
 Tutulacak dalım mı var

Kim görse acır hâlime
 Felek taş koydu yoluma
 Artık yaklaştım ölüme
 Kurtulmaya çarem mi var

Arar oldum gençliğimi
 Kaybetmişim benliğimi
 Sorguladım kimliğimi
 Söylemeye dilin mi var

Sal üstüne yatar beden
 Kimse sormaz nedir neden
 Sen olursun kabre giden
 Girmemeye çaren mi var

Çürür vücut olur toprak
 Dökülürsün yaprak yaprak
 Eğer bilmişsen hakkı hak
 Gülmemeye çaren mi var

Anlatırlar geçmişini
 Nasıl yiyip içtiğini
 Ne tarafta duruşunu
 Görmemeye çaren mi var

Herkese gelecek ecel
Kurtulmaya var mı mecal
Olma bu dünyada deccal
İyilikten kovan mı var

Ozan Cemâl biter ahın
Seninle gelir günahın
Kabre girmeden kefenin
Giymemeye çaren mi var

CEMÂL KOCABAŞ

3.8.YÜREĞİMDE YARAM KANAR HER ZAMAN

4+4+3

Aldanmayın benim gülen yüzüme
Yüreğimde yaram kanar her zaman
Bütün dünya dar görünür gözüme
Yaktığım ışıklar söner her zaman

Bildirmem derdimi ele âleme
Sorsanız söylerdi yazan kaleme
Bir defter doldurdu verdi elime
Dert üstüne dert eklenir her zaman

Ne acılar gördüm ne çile çektim
Herkes güler iken gözyaşı döktüm
Kötü kaderime boynumu büktüm
Baş üstüne Hak'tan gelen her zaman

Her zaman yoluma engeller çıktı
 Kime güvencimse yolda bıraktı
 Bir soysuza düştüm canımı yaktı
 Kaderde ne varsa çıkar her zaman

Yüküm ağır geldi yorgunum yorgun
 Giden genç ömrüme dargınım dargın
 Bir kaşı karaya vurgunum vurgun
 Yüreğime ateş salar her zaman

Haremiler gibi kesti yolumu
 Bağladılar ayağımı kolumu
 Defalarca göze aldım ölümü
 Set oldu önüme durdu her zaman

Ozan Cemâl kimler çıktı karşıma
 Kimi sevsem dertler açtı başıma
 Vura vura dert doldurdum döşüme
 Görenler hâlime acır her zaman

CEMÂL KOCABAŞ

3.9. YOL YAKINKEN DÖN DİYORUM

4+4

Terk edip gitme yuvanı
 Yol yakinken dön diyorum
 Kaybetme haklı davanı
 Yol yakinken dön diyorum

Güvenip gitsen birine
İsteğin gelmez yerine
Rıza göster kaderine
Yol yakırken dön diyorum

Herkes yararlanmak ister
Seni yaralamak ister
Adın karalamak ister
Yol yakırken dön diyorum

Yeni evlendin hayrola
Ne akılla çıktın yola
Gitmeyessin E... E...’a
Yol yakırken dön diyorum

Tatlı dille kandırırlar
Seni yoldan saptırırlar
Hayattan da koparırlar
Yol yakırken dön diyorum

Yazılanlar gelir başa
Kendini atma ataşa
Bütün çabaların boşa
Yol yakırken dön diyorum

Ananı babanı dinle
Biraz nasihatten anla
Sonra sonu biter kanla
Yol yakırken dön diyorum

Çocukların eşin özler
Her gün yollarını gözler
Seni yıkar acı sözler
Yol yakınken dön diyorum

Âlem sana sadık yâr mı?
İnsanın ev gibi var mı?
Herkes iy'likle bakar mı?!
Yol yakınken dön diyorum

Bak gör acı çekenleri
Elden ele gezenleri
Bozulmuştur düzenleri
Yol yakınken dön diyorum

Dere akar kumu kalır
Seni dilden dile salır
Olan gene sana olur
Yol yakınken dön diyorum

Günlerin yas ile biter
Seni ordan orya atar
Bu doymaz dev seni yutar
Yol yakınken dön diyorum

Cemâl'im kaçma eşinden
Olursun tatlı aşından
Utan yaşından başından
Yol yakınken dön diyorum

3.10.YOKSA SENİN KORKUN MU VAR?

4+4

Her şey Allah'ın emridir
Yoksa senin korkun mu var?
Allah gafur u rahimdir
Yoksa senin korkun mu var?

Allah varken dert gam etme
Yeter yanlış yola gitme
Harama elin uzatma
Yoksa senin korkun mu var?

Hepimizi yaratan o
Akıl ile donatan o
Her yazıyı öğreten o
Yoksa senin korkun mu var?

Topraktandır temelimiz
Var mı Hakk'a emelimiz
Şükrediyor mu dilimiz
Yoksa senin korkun mu var?

Eşini dostunu satma
Helâl mala haram katma
Sakın kimseye kin gütmeye
Yoksa senin korkun mu var?

Rızkını verir kuluna
Sahip çık ağız diline

Ne yapsan gelir yoluna
Yoksa senin korkun mu var?

Namazın kıl yap duanı
Sahip çık kolla yuvanı
Haklı isen gör davanı
Yoksa senin korkun mu var?

Bir gün ölüp gideceğiz
Bu toprağa gireceğiz
Ne yapmışsak göreceğiz
Yoksa senin derdin mi var?

Akan suya derler pınar
İçmeyince için yanar
Bir gün devrilecek çınar
Yoksa senin derdin mi var?

Haramı katma malına
Gitme şeytanın yoluna
Her canlı gider ölüme
Yoksa senin derdin mi var?

Sakın eş koşma Allah'a
Yanarsın vallah billaha
Güvenin Resulu'llaha
Yoksa senin korkun mu var?

3.11.YETER ARTIK DÜŞ YAKAMDAN

4+4

Sildim seni defterimden
Ah fişkırır her yerimden
Aldın aklımı serimden
Yeter artık düş yakamdan

Sen ne istediysen yaptım
İnce sızı virüs kaptım
Kendi benliğimden koptum
Yeter artık düş yakamdan

Varlık yokluğu bilmedin
Ne söylesem anlamadın
Bir gün beni dinlemedin
Yeter artık düş yakamdan

Gel dediğimde gelmedin
Bir gün yüzüme gülmedin
Sen beni hiç mi sevmedin
Yeter artık düş yakamdan

Hiç acımadın hâlime
Engeller koydun yoluma
Baykuş kondurdun dalıma
Yeter artık düş yakamdan

Hep sen istedin ben verdim
Senden sadece dert gördüm

Acımı kalbime gömdüm
Yeter artık düş yakamdan

Yıllardır beni kullandın
Kullanıp kullanıp attın
Beni beş paraya sattın
Yeter artık düş yakamdan

Gülen yüzümü soldurdun
Duygularımı öldürdün
Beni âleme güldürdün
Yeter artık düş yakamdan

Cemâl'im yıktın evimi
Yedin bitirdin beynimi
Anlamadın güvenimi
Yeter artık düş yakamdan

CEMÂL KOCABAŞ

3.12.YEŞİL YEŞİL

4+4+3

Yüce Mevlâ'm seni öğmüş yaratmış
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil
Saçlarını ibrişimle taratmış
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

Zülüflerin değer pembe yanağa
Kırmızı ruj sürmüş kiraz dudağa
İnsan kıyamıyor sana bakmağa
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

Yürüdükçe sanki toprak kayıyor
Seni gören bu güzel kim soruyor
Gözüm sana bakmayınan doymuyor
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

Elleri kınalı burnunda hızma
Örtünmüş başına bir pullu yazma
Dedim kurban olum ellerle gezme
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

İstemem tenine rüzgârlar değsin
İstemem kimseye boynunu eğsin
Gönül pınarından su içip kansın
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

Hiç kimse kem gözle bakmasın sana
Bir kemlik görmesin sevdadan yana
Yeter ki istesin can verem cana
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

İstemem yüzüne düşmesin hüüzün
Dilerim hep gülsün solmasın yüzün
Mevlâ'm kabul etsin isteğün arzun
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

Ne istersen kabul görsün dileğün
Hiç bir zaman bükülmesin bileğün
Sevgili sultanım canım meleğüm
N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

Cemâl'im görünce yüreğim yandı
 Gönül bağım türlü renge boyandı
 Görür görmez kalbim aşkla uyandı
 N'olur gözlerime bak yeşil yeşil

CEMÂL KOCABAŞ

3.13.YELE KARIŞTI

4+4+3

Melhem bulamadım yarama sürem
 Yâr seni arayıp nerede bulam
 Koymadın bağımda gülleri derem
 Har vurdu savurdu yele karıştı

İnlerim inlerim figanım çıkmaz
 Bu azgın yarama doktorlar bakmaz
 Dost sandığım gelip yaramı sarmaz
 Sevip saydıklarım ele karıştı

Anam yok babam yok garibim garip
 Yardan ayrılmışım yüreğim buruk
 Sırtımda abam yok ayakta çarık
 Aktı gözyaşlarım sele karıştı

Nedendir gülmüyor bu benim yüzüm
 Eller güler oynar içimde hüznün
 Dostlar sohbetinde geçmedi sözüm
 Her lafım ayrı bir dile karıştı

Derdimin dermanı yâr sende kaldı
Daha güz gelmeden güllerim soldu
Bülbül öten bağa baykuşlar konu
Doğru bildiğime hile karıştı

Doğuyor yüzüme sabah güneşi
Yaktı yüreğimi aşkın ateşi
En sevdiklerimden yedim ben taşı
Tutuştı bedenim küle karıştı

CEMÂL KOCABAŞ

3.14.YAZIN ORTASINDA KIŞI YAŞADIK

4+4+3

Mevsimler değışti aylar değışti
Yazın ortasında kışı yaşadık
Sandık ki kış bitti cemreler düştü
Yazın ortasında kışı yaşadık

Ağaç çiçek açtı meyveye durdu
Doğuyu kar batıyı fırtına vurdu
Bina çatıları, seralar uçtu
Yazın ortasında kışı yaşadık

Barajlar su doldu göller su doldu
Kuraklık ortadan birden kayboldu
Şehirli, köylünün yüzleri güldü
Yazın ortasında kışı yaşadık

Göç başladı şehirlerden köylere
 Evini yükleyen düştü yollara
 Umut doğdu köyde yıkık evlere
 Yazın ortasında kışı yaşadık

Betondan taşındık kerpiç evlere
 Hesirle keçeler serin yerlere
 Bundan sonra nur yağacak köylere
 Yazın ortasında kışı yaşadık

Buğdayları biçin harmana dökün
 Yoğurdu çalhayın tere yağ yapın
 Kazma alıp gidin kengerler sökün
 Yazın ortasında kışı yaşadık

Geven sökün taya edin damlara
 Koyun sağın peynir katın küplere
 Ocakları yakın duman çıksın göklere
 Yazın ortasında kışı yaşadık

Baharda taşmadan Cabba deresi
 Nerde kaldı gurdezeni nehresi
 Marakta mı gümrzenin dehresi
 Yazın ortasında kışı yaşadık

Cemâl'im çok özledim köy hayatını
 Unutmuşuz tereyağın tadını
 Kadir Mevlâ'm ver bize muradını
 Yazın ortasında kışı yaşadık

3.15.YAZIKLAR OLSUN

4+4+3

Bana dost görünüp gönlünü açan
Bütün sevdiklerim selamlar olsun
Beni her gördüğü ortamdan kaçan
Sahte dostlarıma yazıklar olsun

İnsan ayırmadım herkesi sevdim
Zorluklara karşı göğsümü gerdim
Eski olanları maziye gömdüm
Aksini söylersem yazıklar olsun

Hiç istemem kimse kırılıns benden
Güzellik düşündüm doğduğum günden
Alacağı olan istesin benden
Geri ödemezsem yazıklar olsun

Kimseyi ayırmam severim candan
Yeter ki gelmesin bana yalandan
Benim korkum yoktur falan filandan
Korkup kaçar isem yazıklar olsun

İstemem kimsenin işi bozulsun
İstemem kimsenin aşî kesilsin
İstemem kimsenin yakını ölsün
Böyle düşünürsem yazıklar olsun

Hepimiz insanız sözü olan yok
Kimsenin malında gözü olan yok

Bir yorganın astarında bezin yok
Kem gözle bakarsam yazıklar olsun

Bir suçum varise vurun yüzüme
Ben razıyım kaderime yazıma
Şelpe vurup durdum kırık sazıma
Mızrabı çaldımsa yazıklar olsun

Ben kendi hâlimde olan biriyim
Ataşla kavrulmuş yangın yeriyim
Herkes bilir ben sözümün eriyim
Yanlış düşünürsem yazıklar olsun

Cemâl'im olmadı kemlik özümde
Bu dünyanın malı yoktur gözümde
Ben içten yanarım kendi közümde
Korla yanmayana yazıklar olsun

CEMÂL KOCABAŞ

3.16.YASINI TUTMAM

4+4+3

Bu dünyada bir sen bir de ben kalsam
Kat'iyen dönüp de yüzüne bakmam
Kırk yıl karanlıkta oturup dursan
Karanlık gecene bir ışık yakmam

Öyle bezdirdin ki beni canımdan
Sülük gibi emip durdun kanımdan
Günde beş yüz kere geçsem yanından
Göz ucuyla bile dönüp de bakmam

Yeşil bağ gibiydim kurudum kaldım
Dalda yarpağ gibi sarardım soldum
Evimden barkımdan yuvamdan oldum
Gökte yağmur olsam bir damla yağmam

Ağarttın başımda siyah saçımı
Dert keder doldurdun benim içimi
Yüzüme söylesen bari suçumu
Girerim hapse bir daha çıkmam

Anlattım derdimi koca çınara
Döndüm suyu bitmiş kuru pınara
Bir post serip oturacam kenara
Dünya üzerime gelse de kalkmam

Çok yürekler yaktın çok ahlar aldın
Ben ağlarken geçip karşıma güldün
Artık benim için yaşarken öldün
Bir kaç gün ağlarım yasını tutmam

Bu ozan Cemâl'i yaktın kavurdun
Yarpağ gibi rüzgârlarda savurdun
Belki yüz bin kere kalbimden vurdun
Ölsen de cenaze namazın kılmam

CEMÂL KOCABAŞ

3.17.YÂRA GİDECEĞİM TUTMAYIN BENİ

4+4+3

Yüce dağlar bend olmayın yoluma

Yâra gideceğim tutmayın beni

Ölüm fermanımı aldım elime

Yâra gideceğim tutmayın beni

İster karlar yağsın isterse dolu

Sora sora arar bulurum yolu

Bilmem gurbet elde nicedir hâli

Yâra gideceğim tutmayın beni

Çökmüş üzerime yârin hasreti

Yârsız yaşamının yok bir kıymeti

Ben çark-ı feleğe etmem minneti

Yâra gideceğim tutmayın beni

Rüzgâr olur sizi aşar geçerim

Kadehime zehir koysan içerim

Yâr yolunda candan bile geçerim

Yâra gideceğim tutmayın beni

Bu can bu bedende iken vazgeçmem

Gönlüm yâri böyle candan severken

Varacam yanına bir sabah erken

Yâra gideceğim tutmayın beni

Cemâl'im vazgeçmem sevgili yârdan

Ancak yâr kurtarır bu ahu zardan

Mevlâ'm sevenleri kurtarsın dardan
Yâra gideceğim tutmayın beni

CEMÂL KOCABAŞ

3.18.YAKAMADIM BEN BENİ

4+4+3

Ne sevdim ne sevildim ne mut'oldum
Ne fani dünyadan muradım buldum
Son bahar gelmeden sarardım soldum
Bir ataşta yakamadım ben beni

Taş koydular akar iken bendime
Yıllar geçti gelemedim kendime
Kimi sevsem dert yükledi derdime
Bir dertsiz satamadım ben beni

Hangi işi tutsam şansım dönmedi
Çakmağımı çaktım çıram yanmadı
Bütün sevdiğim gitti gelmedi
Bir yolcuya katamadım ben beni

Dost sandığım yüz çevirdi yüzümden
Canım dediklerim küstü sözümden
Şüphe duyar oldum kendi özümden
Bir durakta tutamadım ben beni

Bütün ayrılıklar kapımı çaldı
Neyim var neyim yok elimden aldı
Zemheri ayında yollara saldı
Bir bahara atamadım ben beni

Her kapı çalınca koşarak baktım
 Bilmiyorum sana nasıl inandım
 Keremin yandığı ataşta yandım
 Bir küllüğe dökemedim ben beni

Gene yalnız kaldım yaz gelip geçti
 Her sene ömrüme bir bedel biçti
 Göçmen kuşlar derin göllerden uçtu
 Bir katara katamadım ben beni

Bu ozan Cemâl'in çilesi bitmez
 Kanayan yarama derman kâr etmez
 Virane hanemin dumanı tütmez
 Çakmak gibi çakamadım ben beni

CEMÂL KOCABAŞ

3.19.VARIP VARACAĞIN HAK DİVÂNIDIR

4+4+3

İstediğin kadar çalış çabala
 Varıp varacağın Hak divanıdır
 İster doğru iş yap ister bocala
 Varıp varacağın Hak divanıdır

Burada yaptığın bir bir sorulur
 Hesaplanır günahların görülür
 Haksızdan alınıp Hakk'a verilir
 Varıp varacağın Hak divanıdır

Nerede geçirdin bütün ömrünü
Nerelerde gün eyledin gününü
Herkes teslim eder emanetini
Varıp varacağın Hak divanıdır

Helâl mi kazancın haram mı yedin
Biriyle konuştun kötümü dedin
Yoksa Hak yolunda aştın mı haddin
Varıp varacağın Hak divanıdır

Ana baba kıymetini bildin mi?
Bir mücrime fakir diye güldün mü?
Eşin dostun hayatından sildin mi?
Varıp varacağın Hak divanıdır

İhanet ettin mi hiç emanete
Burun kıvırdın mı sen saadete
Kabahat kattın mı sen kabahate
Varıp varacağın Hak divanıdır

Allah verdiği şükretmek lazım
Çalışıp hakkını hak etmek lazım
Yardım et düşene deme ne lazım
Varıp varacağın Hak divanıdır

Ne kibir ne gurur yakışmaz bize
Haklıyı haklı gör kanma haksıza
Mümin isen hiç eğilme dinsize
Varıp varacağın Hak divanıdır

Arada körpü ol darda kalana
 Kendini siper et yalan dolana
 Başını ez mecal verme yılanı
 Varıp varacağıın Hak divanıdır

Yanlışa gidenin ardından gitme
 Tatlı hayatına acılar katma
 Maşa varken elin ataşa atma
 Varıp varacağıın Hak divanıdır

Kimisi güvenir dünya malına
 İnsan oğlu hakim olmaz diline
 Hiç bir insan kafa tutmaz ölüme
 Varıp varacağıın Hak divanıdır

Cemâl'im inanma yalan olana
 Allah'ın yolundan uzak kalana
 Hiç takılıp durma falan filana
 Varıp varacağıın Hak divanıdır

CEMÂL KOCABAŞ

3.20.ÜZGÜNÜM BAYRAM

4+4+3

Bayram geldi çattı sessiz sedasız
 Dostlar birbirine gitmiyor yazık
 Uzaktan uzağa zevksiz sefasız
 Çocuklar bayramda gezmiyor yazık

Bu virüs çıkınca kesildi yollar
Evde hapis kaldık geçmiyor günler
Çocuklara anlatırsan ne anlar
Ortamı sessizlik almış ne yazık

Eski bayramları arar olmuşuz
Ne neşemiz düzgün ne de gönlümüz
Sokaklarda ses yok sanki ölmüşüz
Şimdi pencereden bakarız yazık

Namaz kılar mezarlığa giderdik
Ölen büyüklere dua ederdik
Şekerleri toplar tatlılar yerdik
Bunlar hepsi mazi oldu ne yazık

Hediye verirdi büyükler bize
Çuklata alırdık evlerimize
Ne günlere kaldık bak halimize
Bu bayramda buruk geçti ne yazık

Dolmalar bişerdi sabah erkenden
Çölmekler çıkardı erken tendirden
Surfa kurar yemek yerdik hep birden
Şimdi kahvaltıya kaldık ne yazık

Davul çalar halaylar çekilirdi
Kolonya dökülür el serinlerdi
Hemen herkes neşelenirdi
Şimdi hep suratlar asık ne yazık

Torbalar alırdık şeker toplardık
 Büyükleri Hıdırşah'da beklerdik
 Oyunlar oynardık hoplar zıplardık
 O eski adetler bitmiş ne yazık

Abdest alır camilere giderdik
 Bayram namazını beraberce kılardık
 Neşelenir birlikte hep gülerdik
 Şimdi pencereden kutlar olduk ne yazık

Demek eskidenmiş hayır bereket
 Şimdi bakıyorum yok bir hareket
 Bu virüs bitmezse sonuç felaket
 Binlerce insan ki öldü ne yazık

Zaman mı değişti yoksa bizler mi?
 Düşünürüm yoksa hata bizde mi?
 Bizi böyle konuşuran gurbet mi?
 Alo deyip kutluyoruz ne yazık

Cemâl'im dünyaya n'oluyor böyle
 Kalmasın içinde ne varsa söyle
 Eşinle dostunla bayramlaş sen de
 Belki böyle rahatlarız birazcık

CEMÂL KOCABAŞ

3.21. UZAT ŞU ELİNİ YÜREĞİME KOY

4+4+3

Uzat şu elini yüreğime koy
Bir bak içerimde neler var neler
Şu çarpan kalbimin atışını duy
Bak her çarptığında neler var neler

Hele bir sor ne zamandır böyleyim
Ben böyle bir yaşamayı n'eyleyim
Ötesini ne sor ne ben söyleyim
Bir dur anlatayım neler var neler

Birikmiş içimde dert ile hüznün
Ayrılık acısı ne kadar hazin
Bir yere kadarmış hükmü her sözün
Arkamdan söylenen neler var neler

Benden uzak durma yaklaş yanıma
Bu ayrılık dokunuyor kanıma
Küser oldum ikbalime şansına
Yüreğimde yanan neler var neler

Cemâl'im aşkta da tutmadı şansım
Her acıya siper oldu bu canım
Bitmedi içimde feryadım ahım
Dinle sözlerimi neler var neler

CEMÂL KOCABAŞ

3.22.UNUTMAM

4+4+3

Bu yaptıklarını unuttum sanma
Mezarımda otlar bitse unutmam
Her ortamda benim adımı anma
Üzerime dağlar çökse unutmam

Aklımdan geçmeyen başıma geldi
Dostlarım ağladı düşmanım güldü
Senin çok sevdiğin yaşarken öldü
Başucumda çalı bitse unutmam

Hayatımda mutluluğu tatmadım
İstirabım yaşantıma katmadım
Başımı yastığa koyup yatmadım
Sabahlara kaldığımı unutmam

Hiç güneş doğmadı kara bahtıma
Bir kez sadık kalamadın ahtına
Kimi buyur ettin gönül tahtına
Köşelerden baktığımı unutmam

Taş bastırdım yüreğimin başına
Ömrüm geçti doyamadım yaşıma
Ağular doğradın tatlı aşıma
Kaşık kaşık içtiğimi unutmam

Sadece sevmekti bütün emelim
Sarsıldı duvarım çöktü temelim

Bu da kaderimde varmış n'edelim
Sabır ile çektiğimi unutmam

Ozan Cemâl n'oldu gene dert yandın
Her kapı çalanda gelecek sandın
Bütün dertlerimi kalbime gömdüm
Sensiz gözlerimi yumdum unutmam

CEMÂL KOCABAŞ

3.23.TÜKENDİ ÇARELER DOST DİYARINDA

4+4+3

Tükendi çareler dost diyarında
Dönmek istesem de dönemem artık
Soldu çiçeklerim ilkbaharında
Açmak istesem de açamam artık

Hazana uğradı yeşil bağlarım
Kar borana maruz kaldı dağlarım
Kuş gibi yanıma düştü kollarım
Uçmak istesem de uçamam artık

Nere gitsem şansım peşimden geldi
Olumsuz ne varsa hep beni buldu
Bir de o yâr beni kalbimden vurdu
Yazmak istesem de yazamam artık

Dostlarım göründü şeytan donunda
Yanımda olmadı acı günümde
Kaderime razı oldum sonunda

Gülmek istesem de gülemem artık

Kaldırdım aradan nefreti kini
Seviyordum candan bile çok seni
Beklerdim yolunu Allah'ın günü
Sabretmek istesem de edemem artık

Gidem dedim ayaklarım gitmiyor
Dertlerimi dertlerine katmıyor
Yıllar geçti benim çilem bitmiyor
Susmak istesem de susamam artık

Ozan Cemâl yazım böyle yazılmış
Anlımıza çivi ile kazılmış
Hayat böyle değil idi bozulmuş
Yazmak istesem de yazamam artık

CEMÂL KOCABAŞ

3.24.GENE TABİAT UYANDI

4+4

Gene tabiat uyandı
Şükür olsun bahar geldi
Sanki torpağ suya kandı
Şükür olsun bahar geldi

Derelerden akar seller
Bahçelerde açar güller
Eser serin ılık yeller
Şükür olsun bahar geldi

Bülbülün hasreti gitti
Kuru dalda yarpağ bitti
Neşemize neşe kattı
Şükür olsun bahar geldi

Meleşir koyun kuzular
Yeşile döndü yazılar
Gönül huzuru arzular
Şükür olsun bahar geldi

Buğdaylar boy verdi çıktı
Kar eridi sular aktı
İnsanlar soğuktan bıktı
Şükür olsun bahar geldi

Neşe geldi yaylalara
Tohum ekin tarlalara
Sürü çıksın ovalara
Şükür olsun bahar geldi

Yazıda sürün tarlayı
Ekin buğdayı arpayı
Gurka yatır tavukları
Şükür olsun bahar geldi

Bostan ekin Filistan'a
Kızlar çıksın gülistana
Mesaj yazın bu destana
Şükür olsun bahar geldi

Yeşillendi Süphan dağım
 Bahara çıktı oğlağım
 Yuvaya kondu leyleğim
 Şükür olsun bahar geldi

Cemâl'im erdik bahara
 Neşe geldi yaylalara
 Selam olsun tüm dostlara
 Şükür olsun bahar geldi

CEMÂL KOCABAŞ

3.25.ŞİMDİ PEŞİM SIRA DOLAŞIR OLDU

4+4+3

Varlığımdan bile rahatsız olan
 Şimdi peşim sıra dolaşır oldu
 Beni her şeyimle yetersiz bulan
 Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

Her harekete karşı gelenler
 Beni hayatından atıp silenler
 Senden bir işimiz olmaz diyenler
 Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

Beni görüp yolun değiştirenler
 Bana kızıp elin oğuşturanlar
 Beni her toplumdandan atıp sürenler
 Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

Kimseye gözün kör olsun demedim
Karıncaya bile fiske vurmadım
Hep helâl çalıştım haram yemedim
Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

Nefret sarmış insanların içini
Keşke bana deselerdi suçumu
Demek bu da bir zulmetmek biçimi
Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

Kısacık ömrüme zaman biçenler
Bütün zorluklara beni seçenler
Ellerinden gelse kanım içenler
Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

Cemâl'im bu dünya kimseye kalmaz
Allah varken her istenilen olmaz
Ecelin gelmeden can tenden çıkmaz
Şimdi peşim sıra dolaşır oldu

CEMÂL KOCABAŞ

3.26.ŞİMDİ ÖĞRENDİM

4+4+3

Bu benim başıma gelen dertlerin
Sebebi senmişsin şimdi öğrendim
Boş yere hapiste geçen yılların
Sebebi senmişsin şimdi öğrendim

Demek ki bunca yıl hep aldanmışım
 Yıllarca hapiste boşa yatmışım
 Geceleri uykularım bölmüşüm
 Neler döndüğünü şimdi öğrendim

Sebebi senmişsin bütün suçların
 Demek sahte imiş o gözyaşların
 Boşuna gördüğüm hayal düşlerin
 Neler yaşamışım şimdi öğrendim

Hiç bir gece oh diyerek yatmadım
 Senden başkasını ben yâr tutmadım
 Senin gibi hiç de adam satmadım
 Arkamdan vurduğun şimdi öğrendim

Ne geçti eline bunca zamandır
 Tükenmiş umutlar hâlîm yamandır
 Benim dağlar gibi başım dumandır
 Ne hâle düştüğüm şimdi öğrendim

Doyamadım hayat geçen zamana
 Meğer güvenmişim ben bir yılana
 Bu olup biteni ben çektim cana
 Yüzüm gülmediğin şimdi öğrendim

Yanına kalır mı bu yaptıkların
 Tamir edilir mi bu yıktıkların
 Önüne dikilir bu çaldıkların
 O sahte bakışın şimdi öğrendim

Ne çok güvenmiştim sonucu belli
Haksız olan benim kendisi haklı
Bir soysuza inanırsan son farklı
Boşa kürek salladığım şimdi öğrendim

Ozan Cemâl bunlar kaderde varmış
Vücutuma girip sanki ağ sarmış
Dağıtıp dökcek yâr beni görmüş
Güvenim sarsıldığıın şimdi öğrendim

CEMÂL KOCABAŞ

3.27.SUS AŞKIMIZ GİZLİ KALSIN

4+4

Hiç kimseye demeyelim
Sus aşkımız gizli kalsın
Lafa söze girmeyelim
Sus aşkımız gizli kalsın

Sus da kimseler duymasın
Kimse sana göz koymasın
Benden başkası sarmasın
Sus aşkımız gizli kalsın

Kim ne düşünse düşünsün
Başım üstünde tacımsın
Sen gönlümün ilacısın
Sus aşkımız gizli kalsın

Gizli gizli buluşalım
 Tenhalarda konuşalım
 Bir bilene danışalım
 Sus aşkımız gizli kalsın

Ne anan duysun ne baban
 Ne benim eşim akrabam
 Ne olursun biraz dayan
 Sus aşkımız gizli kalsın

Hiç kimse şüphe duymasın
 Sevdamızı anlamasın
 Üstümüzde ah kalmasın
 Sus aşkımız gizli kalsın

Tek sevdiğim sensin benim
 Sensin yaşama sebebim
 Olmasın başka nedenim
 Sus aşkımız gizli kalsın

Kıskanalım yağın kardan
 Hemi yazdan ilkbahardan
 Nisan ayında yağmurdan
 Sus aşkımız gizli kalsın

Gönül verme başkasına
 Girme namert hırkasına
 Kulak ver kalbin sesine
 Sus aşkımız gizli kalsın

Cemâl'im bırakma beni
Aşkın ile yakma beni
Ayrırma candan bedeni
Sus aşkımız gizli kalsın

CEMÂL KOCABAŞ

3.28. SUNA BOYLUM

4+4+3

Gurbette olanlar geriye döndü
Suna boylum nerde kaldın gelmedin
Evimiz yıkıldı ocağım söndü
Suna boylum nerde kaldın gelmedin

Ayrılanlar kavuşmaya başladı
Bu hasretlik yüreğime işledi
Bütün sevdiklerim beni suçladı
Suna boylum nerde kaldın gelmedin

Baharımız kışa döndü gelmedin
Yüreğimde ateş yandı gelmedin
Kanayan yarama melhem olmadın
Suna boylum nerde kaldın gelmedin

Sen gidince yanan ocağım söndü
Sanki ateş düştü ciğerim yandı
Eşim dostum gelip hep seni sordu
Suna boylum nerde kaldın gelmedin

Mutlu iken mutsuzluğu yaşarım
 Bilmem n'oldu bize buna şaşarım
 Bir fiske vursalar yere düşerim
 Suna boylum nerde kaldın gelmedin

Bahar geldi çimen çiçekler açtı
 Kar eridi dereler doldu taştı
 Figati figanım arşa ulaştı
 Suna boylum nerde kaldın gelmedin

Gönülden seymenin bu mu bedeli
 Yitirdim aklımı burdan gideli
 Bu ozan Cemâl'e diyorlar deli
 Suna boylum nerde kaldın gelmedin

CEMÂL KOCABAŞ

3.29.KİME İYİLİK ETSEM KÖTÜLÜK BULDÜM

4+4+3

Kime iy'lik etsem kötülük buldum
 Suçsuz iken suçlu çıktı adımız
 Anladım boş yere saçım yolmuşum
 Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

Artık dostlar birbirini unutmuş
 Edebi hayâyı kaldırıp atmış
 Doğru sözlerine yalanı katmış
 Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

Dostunu görünce kaçıp saklanmış
Gelip muhtaç olur diye yoklamış
Düşmanı dost dostu düşman bellemiş
Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

Artık güven bitmiş sadakat bitmiş
Eski güzellikler kaybolup gitmiş
Çoğu insan aylesini unutmuş
Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

Dışı sizi içi bizi yandırır
Dostun fırsat bulsa seni kandırır
Tüm kötülükleri sana kondurur
Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

Bilmem bu yol hangi çıkmaza gider
Kendimize gelelim bu kadar yeter
Bu yangın yerinde çok duman tüter
Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

Ozan Cemâl nedir bu kısır döngü
Kimse olmaz biri birinin dengi
Gelin bozmayalım biz bu ahengi
Suçsuz iken suçlu çıktı adımız

CEMÂL KOCABAŞ

3.30.SİZCE BU MUDUR MEDENİYET?

4+4

Bizim şöhretten bozmalar

Nedir el ele gezmeler

Sağa sola göz süzmeler

Sizce bu mu medeniyet?

Bardan bara koşanlar var

Böbürlenip şişenler var

Sokaklara düşenler var

Sizce bu mu medeniyet?

Nerde yattığımı bilmez

Bir yere göndersen gelmez

Kafası hoş ayık gezmez

Sizce bu mu medeniyet?

Orda burda havlar durur

Genç kızları tavlar durur

Her lafta bel altı vurur

Sizce bu mu medeniyet?

Saç uzatır küpe takar

Üstü başı kirden kokar

İnsanı strese sokar

Sizce bu mu medeniyet?

Tavlar bir zengin kızını

Ondan çevirmez yüzünü

Erkek gibi tut sözünü
Sizce bu mu medeniyet?

Dizilerde bir rol kapmış
Sorsanız ne çok iş yapmış
Bunlar insanlıktan kopmuş
Sizce bu mu medeniyet?

Etrafa atar havayı
Terk etmiş ana babayı
Hâlâ anlamaz davayı
Sizce bu mu medeniyet?

İman dinden haberi yok
Özrü kabahatinden çok
Ne söylesen bunlara hak
Sizce bu mu medeniyet?

Kendisi de bilmez n'eyler
Ağzına geleni söyler
Biraz ağır olun beyler
Sizce bu mu medeniyet?

Her gün bir kızla dolaşır
Bütün pislîğe bulaşır
Bu ne yapmaya çalışır
Sizce bu mu medeniyet?

Partiden partiye gider
 İçer kendisinden geçer
 Etrafa gülücük saçar
 Sizce bu mu medeniyet?

Dergilere demeç verir
 Bir sorun amacı nedir
 Doğru söyleyen gücenir
 Sizce bu mu medeniyet?

Doğru desen yanlış anlar
 Çıkar her küllükte banlar
 Ne söz dinler ne laf anlar
 Sizce bu mu medeniyet?

Bedenini teşhir eder
 Gazete dergiye satar
 Boşluk bulsa atar tutar
 Sizce bu mu medeniyet?

Kim ne dese ona kanar
 Her şeyi eğlence sanar
 Fener gibi yanar söner
 Sizce bu mu medeniyet?

Ozan Cemâl yazık bunlar
 Yaşamaktan ezik bunlar
 Temelleri bozuk bunlar
 Sizce bu mu medeniyet?

3.31.SİYAH SAÇLARINA AKLAR MI DÜŞTÜ

4+4+3

Siyah saçlarına aklar mı düştü
Sanki yüce dağa kar yağmış gibi
Dolu dolu yaşamadan hayatı
Geldi geçti aylar yıllar düş gibi

Biz ne çocuk olduk ne de genç olduk
Kendimizi bir çark içinde bulduk
Bir zaman ağladık bir zaman güldük
İlkbaharım, yazım geçti kış gibi

Yıllar boyu hep çalıştık didindik
Zenginlik de gördük fakir de olduk
Bütün acıları meslek edindik
Kuru sandığımız bize yaş çıktı

Oturmadık gölgesinde dalların
Koklamadık solup giden güllerin
Tesirinde kaldık sivri dillerin
Kalpleri kurumuş olmuş taş gibi

Sessiz kaldık geçip giden zamana
Dağlar gibi maruz kaldık dumana
Derman bulamadık azgın yarama
Bunca çabamızın sonu boş gibi

Hiç kimse sormadı hâlim ahvâlim
Bir şey söylemeye varmıyor dilim

Ozan Cemâl burda bitiyor yolum
Hayat güzel yaşaması boş gibi

CEMÂL KOCABAŞ

3.32.SEVENLERİN KASTI CANAYMIŞ MEĞER

4+4+3

Zamanla öğrendik yalan gerçeği
Bülbül boşa sevmiyormuş çiçeği
Kemiğe işledi aşkın bıçağı
Sevenlerin kastı canaymış meğer

Yavaş yavaş gelip geçecek zaman
Hayat yükü ağır vermiyor aman
Hasta yüreğime bulmadın derman
Sülüğün niyeti kanaymış meğer

Yollar aşındırdık yetişmek için
Sevgi doruğuna kavuşmak için
Sana inanmakmış en büyük suçum
Dert edilen akan yaşaymış meğer

En önce can gelir sonradan canan
Bütün sevenlere sevgi armağan
İstemem olmasın ekmeğın yavan
Demek ki sitemin aşaymış meğer

Arzumuzu yazdık taşa toprağa
İsmimizi kazdık kuru yaprağa
El kaldırıp geri döndük ikrara
Ne söylersen kara taşaymış meğer

Çekilmez çilesi yalan dünyanın
Sen çirkinsen ne suçu var aynanın
Ozan Cemâl takdiri bu Mevlâ'nın
Hak yoldan başkası boşaymış meğer

CEMÂL KOCABAŞ

3.33.SEVDİKLERİN GELİP GERİ DÖNMESİN

4+4+3

Gönül kapısını aralık bırak
Sevdiklerin gelip geri dönmesin
Arada mesafe olsa da ırak
Sevdiklerin gelip geri dönmesin

Küsmesin gönülden ayrı kalanlar
Ayrılık düşünmez candan sevenler
Girmesin araya gönül kıranlar
Sevdiklerin gelip geri dönmesin

Öyle bir tohum ek yeşerip çıksın
Sizi gören herkes gıptayla baksın
Gelip seni bulamazsa ne yapsın
Sevdiklerin gelip geri dönmesin

Temeli sağlamsa sevgi yıkılmaz
Gönülden sevenin boynu bükülmez
Ayrılık çok zordur yalnız çekilmez
Sevdiklerin gelip geri dönmesin

Sevenin önünde dağ olsa aşar
 Karışır sulara kaynayıp coşar
 Sevgi kalbe sığmaz dışarı taşar
 Sevdiklerin gelip geri dönmesin

Sevenler kavuşmaz diyorlar fakat
 Sadakatin yoksa gerisi sakat
 Sevgiye ihanet büyük kabahat
 Sevdiklerin gelip geri dönmesin

Her şey sevgi üzerine kurulmuş
 Onun için bu dünya yaratılmış
 Ozan Cemâl can evinden vurulmuş
 Sevdiklerin gelip dönmesin

CEMÂL KOCABAŞ

3.34.SEVDİĞİM SENDEN

4+4+3

Güneş yere inse yakıp kavursa
 Küllerimi Kaf Dağı'na savursa
 Temelimi yıkıp kökten devirse
 Gene de vazgeçmem sevdiğim senden

Dağlar ayaklanıp yürüyüp gitse
 Denizler yükselip dünyayı yutsa
 Beni alıp dertten dertlere salsa
 Gene de vazgeçmem sevdiğim senden

Nehirler ırmaklar kan kızıl aksa
Seni gören iki gözüm kör baksa
Ataş düşüp evim ocağım yaksa
Gene de vazgeçmem sevdiğim senden

Fırtınalar kırsa dalım budağım
Konuşmayıp sussa dilim dudağım
Çivili fiçı olsa yer yatağım
Gene de vazgeçmem sevdiğim senden

Dünyada kalmayıp umudum bitse
Bütün değerlerim kaybolup gitse
Dağlar gibi başta dumanlar tütse
Gene de vazgeçmem sevdiğim senden

Cemâl'im dünyayı verseler bana
Senden ne gelirse gelsin bu cana
Canım feda olsun sevdiğim sana
Gene de vazgeçmem sevdiğim senden

CEMÂL KOCABAŞ

3.35.SENİ HAKLI ÇIKARIR MI?

4+4

Savurduğun bu yalanlar
Seni haklı çıkarır mı?
Yaptığın gizli planlar
Seni haklı çıkarır mı?

Nerede kaldı dostluğun
Konuşunca kin kustuğun
Yer ağlar ayak bastığın
Seni haklı çıkarır mı?

Yakmak isterdin her yeri
Düşünmezdin kimseleri
Böylesin ezelden beri
Seni haklı çıkarır mı?

Bir de yaptığına dön bak
Oldun insanlardan ırak
Her şeyi tadında bırak
Seni haklı çıkarır mı?

Ne için geldik dünyaya
Gelebildik mi yan yana
Dönüp baktık mı aynaya
Seni haklı çıkarır mı?

İnsan olmak bu değildir
Sevmezsen bari sevindir
Bu dünya baki değildir
Seni haklı çıkarır mı?

Çal çırp fakirin malını
Kendin çiz kendi yolunu
Sakın unutma ölümü
Seni haklı çıkarır mı?

Yalanla yürüt işini
Bırak yanlış gidişini
Çalış hak et maaşını
Seni haklı çıkarır mı?

Nedir yanlış nedir gerçek
Herkes ektiğin biçecek
Ömürdür gelip geçecek
Seni haklı çıkarır mı?

Sen diyorsun dünya benim
Yalnız yediklerin senin
Toprak olacak bedenin
Seni haklı çıkarır mı?

Bizler Allah'ın kuluyuz
Peygamberin ümmetiyiz
Götüreceğin beş metre bez
Seni haklı çıkarır mı?

Ozan Cemâl dünya bir han
Gelir konar göçer insan
Hani nerde anan baban?
Seni haklı çıkarır mı?

CEMÂL KOCABAŞ

3.36.SENDEN VAZGEÇMENİN İMKÂNI YOKTUR

4+4+3

Dökme zülüflerin dökme yüzüne
Kurbanlar olurum ela gözüne
Umut bağlamıştım bir tek sözüne
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Ne söylersen söyle faydası olmaz
Benden aldıkların sana da kalmaz
Sen gittin gideli hiç yüzüm gülmez
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Ruhumdaki izler silinmez asla
Neler çekiyorum bilinmez asla
Dönmem iki dünya bir yere gelse
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Uğraşma boşuna unutmam seni
Gemiler yüzer mi kopsa dümeni
İnsan bırakır mı candan seveni
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Her yerde güzel var ben seni seçtim
Ben senin aşkından kendimden geçtim
Zemzem pınarından çok sular içtim
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Gönlüm sevdi seni asla vazgeçmez
Bacasız ocağım dumanım tütmez

Yorulmuş bedenim ileri gitmez
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Hasret yolcusuyum yolda kalmışım
Bilinmez deryaya yelken açmışım
Yarpağ gibi sararmışım solmuşum
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Kaybedecek neyim var senden başka
Hiç kimse düşmesin böyle bir aşka
Dizlerinde yatıp ölseydim keşke
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

İçimi ah yakar gönlümü ateş
Bu kara bahtıma doğmuyor güneş
Mevlâ'm sevenlere ver sadık bir eş
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

Cemâl'im sevmenin bedeli ağır
Gözleri kör eder kulağı sağır
Susayan gönlüme yağmıyor yağmur
Senden vazgeçmenin imkânı yoktur

CEMÂL KOCABAŞ

3.37.SEN DE Mİ SIRTINI DÖNDÜN?

4+4

Bir tek umudumuz sendin
Sen de mi sırtını döndün?
Hani candan seviyordun
Sen de mi sırtını döndün?

Demek umudumuz boşmuş
 Muradımız yarım kalmış
 Söyle yavrum sana n'olmuş
 Sen de mi sırtını döndün?

Sevgi mevgiler yalanmış
 Gönül boşa oyalanmış
 Her şey bahane filanmış
 Sen de mi sırtını döndün?

Yazık bunca emeklere
 Ateş saldın yüreklere
 Mecbur ettin dileklere
 Sen de mi sırtını döndün?

Unuttun ana babayı
 Attın hısım akrabayı
 Boşa çıkardın çabayı
 Sen de mi sırtını döndün?

Doğunca nasıl sevindik
 Sen oldun diye övündük
 Çok itinayla büyüttük
 Sen de mi sırtını döndün?

Sakınırdık seni gülden
 Nazar olur diye elden
 Uçan kuştan esen yelden
 Sen de mi sırtını döndün?

Ağlasan yaşın silerdik
Pamuklu bezle belerdik
Tahta beşikte sallardık
Sen de mi sırtını döndün?

Baba olunca anlarsın
Belki bize hak verirsin
Korkarım ki geç kalırsın
Sen de mi sırtını döndün?

Senden bir şey istemedik
Bir kuru selam bekledik
Ne oluyor bize dedik
Sen de mi sırtını döndün?

Bir gün demi devran döner
Yaktığın ışıklar söner
Senin de yüreğin yanar
Sen de mi sırtını döndün?

Ozan Cemâl zaman böyle
Ne ben dedim ne sen söyle
Sen Allah'tan hayır dile
Sen de mi sırtını döndün?

CEMÂL KOCABAŞ

3.38. SEN DE BENİM GİBİ SÜRÜNDÜN İŞTE

4+4+3

Gittin de yüreğin huzur mu buldu!

Sen de benim gibi süründün işte

Boynun bileklerin altın mı doldu!

Yarı aç yarı tok dolandın işte

Seninle uzun bir hayat paylaştık

El ele tutuştuk gezdik dolaştık

Küçük evimizde mutlu yaşadık

Şimdi ateşlere büründün işte

Hayatın yükünü beraber çektik

Bazı güldük bazı gözyaşı döktük

Sırt sırta vererek çok işler gördük

Baktım boynu bükük kalmışsın işte

Sandın benim gibi el sana yanar

İşi bitince seni evden de atar

Sanırsın el âlem hep beni kınar

Benden de beş beter olmuşsun işte

Hâlbuki ben sana bir ömür verdim

Neyim var neyim yok önüne serdim

Fakat sense beni hep hakir gördün

Benden fakirini bulmuşsun işte

Bilmem mutluluğu buldun mu orda?

Bir elin yağdaymış bir elin balda

Benim gibi gözün kalacak yolda
Dilerim hep böyle kalasın işte

Hâlbuki ben seni candan sevmiştim
Senin için ne zorluklar çekmiştim
İşte mutluluğu buldum demiştim
Meğer ataşlara yanmışım işte

Gördüm ki sevgiden eser kalmamış
O da benim gibi murad almamış
Düşündün demek ki çilem dolmamış
Ben neler yaşadım gelip gör işte

Ozan Cemâl mutlu olmak çok zormuş
Anladım sevenin gözleri körmüş
Anladı ki toprak en sadık yârmış
En son hepimizi saracak işte

CEMÂL KOCABAŞ

3.39.SEN MUTLU YAŞADIN BEN ACI ÇEKTİM

4+4+3

Çekip gittin buralardan sessizce
Sen mutlu yaşadın ben acı çektim
Beni dertlerimle koydun iç içe
Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Ne koydun geriye acıdan başka
Küstürdün gönlümü sevgiye aşka
Beni de alsaydın yanına keşke
Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Sen gibi çekmiyor kimse nazımı
 Zıyan ettin dileğimi arzumu
 Hep yollara bakakoydun gözümü
 Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Burada yuvasız kuşlar gibiyim
 Kış ayında donmuş taşlar gibiyim
 Aklım baştan gitmiş deli gibiyim
 Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Kapandım odaya hâlimi yazdım
 Senle dolaştığım yerleri gezdim
 Bu şanssızlığa bir çizgi çizdim
 Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Hep aradım sokaklarda izini
 Unutmadım ikrarını sözünü
 Bir daha görseydim o gül yüzünü
 Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Bir sevdadır döner durur başımda
 Hasretin gizledim gözüm yaşında
 Her gece gördüğüm sendin düşümde
 Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Ben içime gömdüm duygularımı
 Atamadım baştan kaygılarımı
 Sır gibi sakladım duyduklarımı
 Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Döktün yüreğime bir köz ateşi
Karardı bahtımın ayla güneşi
Bastırdım göğsüme bir kara taşı
Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Neredesin iki satır yaz gönder
Beni bu dünyada ettin derbeder
Şimdi diyeceksin böyleymiş kader
Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

Ozan Cemâl yaralarım azdırdın
Gurbet eli karış karış gezdirdin
En sonunda beni candan bezdirdin
Sen mutlu yaşadın ben acı çektim

CEMÂL KOCABAŞ

3.40. SAKIN MİNNET ETME KEDİ KÖPEĞE

4+4+3

Sakin minnet etme kedi köpeğe
Sen kendi yerini bil sana yeter
Hint yobazı gibi tapma ineğe
Sen kendi yerini bil sana yeter

Avuç oğuşturup olma yalaka
Ediye büdüye duyma alaka
İnsanlığa karşı yatma salağa
Sen kendi yerini bil sana yeter

Şerefle yaşa onurunla gez
Tarihini altın kalemlerle yaz
Dostun kimdir düşmanın kim iyi sez
Sen kendi yerini bil sana yeter

Adamım diyenler sattı dostunu
Kurt gibi giymişler kuzu postunu
Bilemezsin sen düşmanın kastını
Sen kendi yerini bil sana yeter

Bu devirde söziün yutan yutana
Kendi kardeşini satan satana
Bakma boş keseden atıp tutana
Sen kendi yerini bil sana yeter

Bitmiş insanlarda hakla adalet
Sarmış gönülleri büyük dalalet
İsterler ülkede kopsun kıyamet
Sen kendi yerini bil sana yeter

İnsanlar hep bana hep bana diyor
Yetimin yoksulun hakkını yiyor
Son günlerde bir dolaplar dönüyor
Sen kendi yerini bil sana yeter

Sen ne yaparsan yap karşı dururlar
Bunlar insanı arkadan vururlar
Yandaşla bir olup plan kururlar
Sen kendi yerini bil sana yeter

Bunlar vicdanını ruhunu satmış
Bir tek doğru söze bin yalan katmış
Bunlar için vatan teferruatmış
Sen kendi yerini bil sana yeter

Birileri çıkar havlar her yerde
Vatanmış milletmiş der kara yerde
Beyni iflas etmiş akıl yok serde
Sen kendi yerini bil sana yeter

Biri her köşeye heykel yapıyor
Bazı beyinsizler buna tapıyor
Haşa diyor bizi o yaratıyor
Sen kendi yerini bil sana yeter

Her fırsatta ülke battı diyorlar
Bunlar deveyi hamutuyla yiyorlar
Katlar yatlar villalar alıyorlar
Sen kendi yerini bil sana yeter

Tok açın hâlinden anlardı hani
Sütleri bozuxsa çeker bir yanı
Mezara götürecek bu kadar malı
Sen kendi yerini bil sana yeter

Bunlarda din iman kalmamış bence
Bunlar yaşamayı bilmez insanca
Bunlar doğru işe takarlar kanca
Sen kendi yerini bil sana yeter

Hem nalına hem mihına vururlar
Baş yastığa koyup nasıl uyurlar
Bunlar bizim sırtımızda kamburlar
Sen kendi yerini bil sana yeter

Bunlar hep dışardan medet umarlar
Deve kuşu gibi kuma gömerler
Fırıldaklar gibi durmaz dönerler
Sen kendi yerini bil sana yeter

Allah bizi muhtaç etmesin size
Saman altından su yürür sessizce
Bunlar insanlara yapar işkence
Sen kendi yerini bil sana yeter

Ozan Cemâl yazıp çizsen ne fayda
Bunlar kendilerin sanırlar ayda
Allah fırsat vermesin bu dünyada
Sen kendi yerini bil sana yeter

CEMÂL KOCABAŞ

3.41.SEN GELDİN AKLIMA SONRA VAZGEÇTİM

4+4+3

Çok çekip gitmek istedim buradan
Sen geldin aklıma sonra vazgeçtim
Göze aldım ayrılmayı sıldan
Sen geldin aklıma sonra vazgeçtim

Dedim madem sana elim yetmiyor
Elimi uzatsam elim tutmuyor
Sevdan vurmuş elim kolum kalkmıyor
Biraz daha sabret dedim vazgeçtim

Çekilmiyor ayrılığın belesi
Bir kez tutuldun mu bitmez çilesi
Bu ayrılık ölümden de ötesi
Azrail'e borçlu kaldım vazgeçtim

Neyim var neyim yok aldı elimden
Kalkacak takatim yoktur yerimden
Unutayım derken başlar yeniden
Kaçmaktan usandım artık vazgeçtim

Artık şöyle rahat yatamıyorum
Bir başka gönüle akamıyorum
Ben bu işle başa çıkamıyorum
Tam gideyim dedim sonra vazgeçtim

Gel al şu sevdan götür başımdan
Çek elini ekmeğimden aşımdan
Adımı okursun mezar taşımdan
Kefenimi giyecektim vazgeçtim

Ozan Cemâl neler açtın başıma
Bir dönüp bakmadın gözüm yaşına
Nereye kaçtımsa düştün peşime
Bir mezara girecektim vazgeçtim

3.42.SELİM Mİ KALDI?

4+4+3

Soyha gönlüm daldan dala konarsın

Benim tutunacak dalım mı kaldı?

Saman gibi içten içe yanarsın

Benim söndürecek selim mi kaldı?

Nerde güzel görsen almak istersin

Eğlenip yanında kalmak istersin

Ömür boyu mutlu olmak istersin

Dünyada kıymetimin bilen mi kaldı?

Azgın sel gibisin uslanmıyorsun

Dağ bulup sırtını yaslanmıyorsun

Verdiğin ikrarda duramıyorsun

Sana söyleyecek dilim mi kaldı?

Ne alıp sattığın belli olmuyor

Hep suratın asık yüzün gülmüyor

Dünya kadar iy'lik yapsan bilmiyor

Gösterecek doğru yolum mu kaldı?

Yükseklerden inmiyorsun engine

Kimseyi eş görmüyorsun kendine

Davul bile çalar dengi dengine

Gülüp oynayacak hâlim mi kaldı?

Yorulmadan kazanmayı istersin

Ne yüzün yüz gibi ne de astarsın

Mevlâ'm sana doğru yolu göstereceğin
Sana tattırarak balım mı kaldı?

Hep yük oldun ömür boyu sırtımda
Nerye gitsem çıkıp geldin ardımda
Bırakmadın ölem kendi derdimde
Bana bir hoşça kal diyen mi kaldı?

Cemâl'im çok çektim gönül elinden
Derleyip topladım elin dilinden
Bin kere yıkadım gözüm selinden
Bir kere yüzüme gülen mi kaldı?

CEMÂL KOCABAŞ

3.43.SELAMI SABAHİ KESMİŞ YA BENDEN

4+4+3

Uğruna dünyayı yaktığım güzel
Selamı sabahı kesmiş ya benden
Yüzüne hasretle baktığım güzel
Selamı sabahı kesmiş ya benden

Nefes alamazdım onu görmeden
Yanından geçmezdim hatır sormadan
Ölsem gözüm açık gider sarmadan
Selamı sabahı kesmiş ya benden

Gece gündüz yollarını beklerdim
Her gün kapısına gider yoklardım
Gül yerine saçlarını koklardım
Selamı sabahı kesmiş ya benden

Gök gürele korkar diye koşardım
 Sevincimden seller gibi taşardım
 Sen olmazsan bilmem nasıl yaşardım
 Selamı sabahı kesmiş ya benden

Yüzünde güneşin izleri vardı
 Kaşı kalem yeşil gözleri vardı
 Bana umut veren sözleri vardı
 Selamı sabahı kesmiş ya benden

Dağa benzetirdim seni arkamda
 Sanırdım en mutlu bendim dünyada
 Yıllar boyu taşımışım sırtımda
 Selamı sabahı kesmiş ya benden

Yüzüne bakınca erirdim sanki
 Can istese can verirdim inan ki
 İnsan yaşadıkça anlar demek ki
 Selamı sabahı kesmiş ya benden

Cemâl'im ben seni maziye gömdüm
 Ne yazık kendimden çok ödün verdim
 Bir hayal uğruna beni terk ettin
 Selamı sabahı kesmiş ya benden

CEMÂL KOCABAŞ

3.44.SANIYORSUN HER ŞEY YERLİ YERİNDE

4+4+3

Saniyorsun her şey yerli yerinde
Körpünün altından çok sular aktı
Bu dertsiz başımı düşürdün derde
Her gün gözlerimden kanlı yaş aktı

Neyim varsa alıp götürdün benden
Aklımda kalmadı bir anı senden
Tabiri caizse can aldın candan
Bî-sadakat bende acı bıraktı

Kanayan yaraya ilaç sürülmez
Ben neler yaşadım hiç kimse bilmez
Kilit vurdum gönlüme hiç girilmez
Her sözüün içimde bir iz bıraktı

Vurgun yedi gönlüm çöktü temelden
Çektim ellerimi defter kalemden
Arkamdan dediğin duydum âlemden
O sahte gülüşler canımı yaktı

Tanımaz oldum kendimi artık
Gömleğim ütüsüz her yanı yırtık
Sen gittin evimin kapısı örtük
Hayalin gözümde sel olup aktı

Gelsen de bulmazsın beni yerimde
Yaşayıp da göreceksin ömründe

Çok ah çekeceksin günün birinde
Kader ferman yazıp boynuma taktı

Cemâl'im kırıldım o günden beri
Hakkımda konuştun ileri geri
Yüreğe doldurdun derdi kederi
Aşkın ateş olup içimi yaktı

CEMÂL KOCABAŞ

3.45.SALDIRIP DURUYORLAR KUR'AN'A DİNE

4+4+3

Birden bire azdı gâvurun soyu
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine
Bu reziller konuşuyor gün boyu
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Bunlar sapkınlığı meşru sayıyor
Lezbiyenlik moda olmuş büyüyor
Erkekler hep erkekle evleniyor
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Çağ ötesi ses diyorlar Kur'an'a
Bunların yaptığı hepsi bahane
Sizin yaptığımız tak etti cana
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Bunlar ortalıkta ahkâm keserler
Yıkanmazlar hep c..... gezerler
Gazeteye normal gibi yazarlar
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Okumuş avukat olmuşsun yazar
Sizin yaptığınız hep akla zarar
Bunlar islâm toprağında ne gezer
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Bunları sorsanız çoğu Türk değil
Bunlar Siyonizm'e vermişler meyil
Bunların babası hiç belli değil
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Bunlar namaz kılmaz oruç bilmezler
Bir camiye girip cuma kılmazlar
Sorsan Kâbe nerededir bilmezler
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Müslüman görünür hâlbuki dinsiz
Ahireti bilmez yaşar imansız
Bir de haklı gibi gülerler arsız
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Hoca hutbe verir karşı çıkarsın
Millet namaz kılar bön bön bakarsın
Cenazen alıp camiye gelirsin
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Bilmem sizler neden böyle oldunuz
Allah'ın yolundan uzak kaldınız
Kiliseye sinagoga doldunuz
Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Babanız dışarda ananız burda
 Sizin gibi yakışmıyor bu yurda
 Yetti artık yaptığınız art arda
 Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Bilmem bu zındıklar nereden çıktı
 Hepsi boş bir lafa bir kulpu taktı
 Ar namusu bunlar kökünden yıktı
 Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

Cemâl'im kızarmaz bunların yüzü
 Bunların diyecek yok başka sözü
 Bunlara şahittir yerle gökyüzü
 Saldırıp duruyor Kur'an'a dine

CEMÂL KOCABAŞ

3.46.SAĞIN SOLUN BELLİ DEĞİL

4+4

Hangi yöne gidiyorsun
 Sağın solun belli değil
 Boşuna dil döküyorsun
 Sağın solun belli değil

Bir kararda durmuyorsun
 Hiç önünü görmüyorsun
 Hiç laftan anlamıyorsun
 Sağın solun belli değil

Ne iş tutsan boş çıkıyor
Gören gözün kör bakıyor
İnsanlar senden bıkmıyor
Sağın solun belli değil

Doğru gösterdik yan çizdin
Çalışmadın gezip tozdun
Ne okudun ne de yazdın
Sağın solun belli değil

Aldırmadın hiç bir söze
Boşa vurup durma dize
Kimse dayanmaz bu naza
Sağın solun belli değil

Eğri otur doğru konuş
Anla nedir doğru yanlış
Her şeyi bilene damış
Sağın solun belli değil

Arayanlar bulur yolu
Olma para pulun kulu
Tutulmaz âlemin dili
Sağın solun belli değil

Bakma kimsenin lafına
Girme şeytanın safına
Ortak bulma günahına
Sağın solun belli değil

Dağıtma olan varını
 Gözet kâr ve zararını
 Sen ver kendi kararını
 Sağın solun belli değil

Ozan Cemâl olmaz böyle
 Her zaman doğruyu söyle
 Gez dolaş ağayla beyle
 Sağın solun belli değil

CEMÂL KOCABAŞ

3.47.PAZARA ÇIKARDIM DÜNYA MALINI

4+4+3

Pazara çıkardım dünya malını
 Ne alanı gördüm ne de satanı
 Herkes tutmuş gider kendi yolunu
 Ne gideni gördüm ne de geleni

Herkes bir meşgale ile uğraşır
 Kimisi el ele tutmuş dolaşır
 Kimi kendi nefsi ile savaşıyor
 Ne kazanan gördüm ne kaybedeni

Erken çıkan erken varır menzile
 Kim ne yapar ise yapar kendine
 Davul bile çalar dengi dengine
 Ne çalanı gördüm ne oynayanı

Bir iş yapacaksan sabırla başla
Maşa varken hiç oynama ataşla
Ölümden sıra yok genç ile yaşta
Ne öleni gördüm ne de döneni

Kaderde ne varsa yaşar sırayla
Değişir kurallar belli arayla
Sofra kurulunca otur duayla
Ne yiyeni gördüm ne de doyanı

Zaman gelir geçer beden yaşlanır
Elbet meyve veren ağaç taşlanır
Kimi nazdan kimi sazdan hoşlanır
Ne çalamı gördüm ne dinleyeni

Unutma dünyada ölüm var ölüm
Tabiat can bulur seversen gülüm
İnsanlar insana yapıyor zulüm
Ne yapanı gördüm ne dur diyeni

Cemâl'im dünyanın sonu var sonu
Herkes kendi giyer diktiği donu
Hak hesap görülür kıyamet günü
Ne soranı gördüm ne sorulanı

CEMÂL KOCABAŞ

3.48. HER SEVEN SEVGİYİ ÖZDE ARASIN

4+4+3

Güller derdim ben de yârin bağından
 Koklamaya kıyamadım vah bana
 Baktım ki yâr kollarımda uyumuş
 Öpmelere kıyamadım vah bana

Beraber ağladık beraber güldük
 Bir dilim ekmeği yarıya böldük
 Ben onu o beni çok sevip saydık
 Bir çizgide duramadık vah bana

Zorluklar içinde bir yuva kurduk
 Ufak tefek eşyalar hep döşürdük
 Adresimi muhtarlığa bildirdik
 Kaydımızı yapmadılar vah bana

Kötü talih bırakmıyor peşimi
 Nedense hep zora sokar işimi
 Hayat ile yaptım ilk savaşımı
 O kazandı ben kaybettim vah bana

Çok istedim her engeli aşmayı
 Çırak olup bir tezgâhta pişmeyi
 Ben hiç sevmem böbürlenüp şişmeyi
 Yükseklerden uçamadım vah bana

Her seven sevgiyi özde arasın
 Doğru dürüstlüğü özde arasın

İnsan mutluluğu gözde arasın
Ben hep karşılıksız sevdim vah bana

Çok dolaştım bir güzelin peşinde
Onu gördüm hayalimde düşümde
Oysa akıp gitti gözüüm yaşı da
Bir denize sızamadım vah bana

Cemâl'im içimde yara var yara
Bekledim yâr gelip yaramı sara
Tutun kollarımdan götürün dara
Öz ipimi çekemedim vah bana

CEMÂL KOCABAŞ

3.49.ÖLME DEN SEVDİĞİM SAR BENİ

4+4+3

Al baltayı parça parça kır beni
Yaralarım kabuk tutmuş sar beni
Ayrılığın ölümden de betermiş
İster isen yüreğimden vur beni

Ne yaparsan yap peşinden ayrılmam
Hep sövüp dövsen de sana darılmam
Ardın sıra gezmeğinen yorulmam
İster rüya gibi hayra yor beni

Tükense dünyada bitse umudum
Sanma canım senden bıktım soğudum
Aşk meyinden içtim ben yudum yudum
İster ömür boyu sarhoş gör beni

Derdimi anlatsam dayanmaz dağlar
 Güller boyun büker bülbüller ağlar
 Garip gönlüm sensiz karalar bağlar
 İnanmazsan yüreğine sor beni

Senden başka yoktur benim dileğim
 Gece gündüz kan ağlıyor yüreğim
 Benim olsan bükülmezdi bileğim
 Şimdi taşıyor kara yer beni

Ozan Cemâl geçti gençlik çağımız
 Gazele büründü bahçe bağımız
 Bak arşa yükseldi ah u zarımız
 Ne olur ölmeden bir kez sar beni

CEMÂL KOCABAŞ

3.50. OĞLUM ADRESİNİ NERDEN BULAYIM?

4+4+3

Gidiyorsan bari bir adres bırak
 Ben seni kimlere sorup bulayım?
 Biliyorsun sizi merak ederim
 Ben seni kimlere sorup bulayım?
 Söyle yavrum kimden haber alayım?

Uzak mı yakın mı gittiğin o yer
 Uzatma arayı yılda bir gel gör
 Belli yaşa geldik bekler kara yer
 Ben seni kimlere sorup bulayım?
 Söyle yavrum kime adres sorayım?

Acıdır diyorlar gurbetin aşu
Tehlike doluymuş her köşe başu
Rutubet evlerin zor olur kışu
Söyle oğlum seni kimden sorayım?
Nerelerden adresini bulayım?

Arada mektup yaz bir haber gönder
Bize yüz çevirme yüzünü dönder
Anan gözü yaşlı yolunu bekler
Söyle oğlum seni nerden bulayım?
Kimi tanıyorsan gidip sorayım

Bizi anlat unutmasın çocuklar
Tatile gel biter bitmez sıcaklar
Geç kalırsan bizi toprak kucaklar
Ben başımı hangi taşa vurayım?
Gidip seni ben kimlerden sorayım?

Bir türlü içimde bitmez kaygılar
Körelde mi bilmem bizde duygular
Bizi tek ayakta tutan sevgiler
Ben bu derde nerden çare bulayım?
Sağlık haberini kimden alayım?

Ozan Cemâl gene feryâd edersin
Yüklemiş göçünü nerye gidersin?
Giden gitmiş boşa yanıp tütersin
Söyle nerde isen çıkıp geleyim
Sizi dünya gözüyle bir göreyim

3.51.O YÂR BANA GÖNÜL KOYMUŞ

4+4

Gelip gurbet elde kaldım
 O yâr bana gönül koymuş
 Tutsak oldum bu yâd elde
 O yâr bana gönül koymuş

Ekmek bizi mecbur etti
 Sıladan gurbete itti
 Genç ömrüm tükendi bitti
 O yâr bana gönül koymuş

Sanki ben hasret çekmedim
 Her gün gözyaşı dökmedim
 Yüreğime dert ekmedim
 O yâr bana gönül koymuş

Yaşayan anlar hâlimden
 Beni ettiler yurdumdan
 Hasret zor imiş ölümünden
 O yâr bana gönül koymuş

Döneceğim bir gün geri
 Çok özledim nazlı yâri
 Öpecem doğduğum yeri
 O yâr bana gönül koymuş

Alın gurbet sizin olsun
 Zevk sefası size kalsın

Yeter ki yâr bana gülsün
O yâr bana gönül koymuş

Ozan Cemâl gülmez yüzüm
İçimi kaplamış hüziin
Artık olsun senin söziin
O yâr bana gönül koymuş

CEMÂL KOCABAŞ

3.52.N'OLUR DOKUNMAYIN BANA DOSTLARIM

4+4+3

Ezildim kırıldım döküldüm artık
Sırtımdaki yükten yoruldum artık
Bulanık akardım duruldum artık
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Eziyet çekmeye gücüm kalmadı
Beni yüreğinden seven olmadı
Yıllardır çekerim çilem dolmadı
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Çok çektim dünyanın meşakkatini
Hiç görmedim zevkini şefkatini
Kaybettin hayatın bereketini
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Elimi uzattım tutan olmadı
Bu müşkül hâlimi gören olmadı
Anladım ki beni seven kalmadı
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Çok çalıştım vermediler hakkımı
Orda gördüm insanlığın farkını
Kıramadım şu feleğin çarkını
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Ne yapsam kimseye yaranamadım
Bir yere girip de barınamadım
Bir sıcak kucağa sarılamadım
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Hep yalnız dolaştım kendi başıma
Göz diktiler ekmeğime aşıma
Yaşamadı yazın mezar taşıma
N'olur dokunmayın bana dostlarım

Cemâl'im gülmedi bir kere yüzüm
Bir türlü yerine gelmiyor arzum
Alnıma yazılmış bu kara yazım
N'olur dokunmayın bana dostlarım

CEMÂL KOCABAŞ

3.53.NERYE GİTSEM DİRDİM BENİMLE GELDİ

4+4+3

Ne kadar kaçtımsa kurtulamadım
Nerye gitsem derdim benimle geldi
Diyar diyar gezdim derman aradım
Nerye gitsem derdim benimle geldi

Adaklar adadım dilekler tuttum
Ben derdimi yüreğimde büyüttüm
Sevme, sevilmeyi aşkı unuttum
Nerye gitsem derdim benimle geldi

Dert büyüdü içirimde birikti
Candan sevdiklerim bırakıp gitti
Yâr diye sarıldım başka yâr tuttu
Nerye gitsem derdim benimle geldi

Tükendi kalmadı takatim gücüm
Bu kadar zulmettin ne idi suçum
Beyaza büründü sakalım saçım
Nerye gitsem derdim benimle geldi

Kaçıp kurtulurum dedim olmadı
Ne yaptım sa kader bana gülmedi
Kimse bu yarama derman sürmedi
Nerye gitsem derdim benimle geldi

Dert ağlatır aşk söyletir insanı
Arşa kadar çıkar feryat figanı
Boş yere geçirdik bunca zamanı
Nerye gitsem derdim benimle geldi

Cemâl'im dertlerim üst üste geldi
Gitmedi içimde çoğaldı kaldı
Kader bana değil ellere güldü
Nerye gitsem derdim benimle geldi

3.54.NEDEN YAPTIN BANA BUNU?

4+4

Üstüne gül koklamazdım
Senden hiç sır saklamazdım
Bunu senden beklemezdim
Neden yaptın bana bunu?

Hani beni seviyordun
Benim için ölüyordun
Hiç ayrılmayız diyordun
Neden yaptın bana bunu?

Demek ki aşkın sahteymiş
Bu yüreğim boşa yanmış
Senin kalbin taş kesilmiş
Neden yaptın bana bunu?

Ben olmazsam duramazdın
Gece uyku uyumazdın
Beni maziye mi yazdın?
Neden yaptın bana bunu?

Söz verip sözünden caydın
Beni el yerine koydun
Sırrımız dünyaya yaydın
Neden yaptın bana bunu?

Seni değişti sanmışım
Meğer boşa aldanmışım

Yalanlarına kanmışım
Neden yaptın bana bunu?

Sana nasıl güveneyim?
Sana nasıl yâr diyeyim?
Ne idi benden dileğin?
Neden yaptın bana bunu?

Eyvah bitmiş sevgi saygı
Körelmiş kalbinde duygu
Yere batsın böyle sevgi
Neden yaptın bana bunu?

CEMÂL KOCABAŞ

3.55.NE KAZANCIM BELLİ NE KÂRIM BELLİ

4+4+3

Kaç yıl oldu bu hasreti çekerim
Ne baharım belli ne kışım belli
Âlem güler ben gözyaşı dökerim
Ne hayalim belli ne düşünüm belli

Boyun büktüm her kapıda çalıştım
Her sanatı ustasından alıştım
Bilmediğim bir bilene danıştım
Ne zararım belli ne kârım belli

Hep içimde uhde kaldı benliğim
Kaderime isyan eden değilim
Dünya hevesinde olmadı meylim
Ne durağım belli ne yerim belli

Bir diz bulamadım başım koyacak
 Korktum feryadımı biri duyacak
 Sanırım bu ateş beni yakacak
 Ne dumanım belli ne külüm belli

Önüme dikilmiş koskoca dağlar
 Hazana uğradı gönlümde bağlar
 Ölsem benim için tek anam ağlar
 Onun da gözleri yaşından belli

Cemâl'im dünyada gülmedi yüzüm
 Hiç yerin bulmadı toplumda sözüm
 Başını ağrıttım bak iki gözüm
 Ne sözlerim belli ne lafım belli

CEMÂL KOCABAŞ

3.56.NE GELENİ GÖRDÜM NE DE İNENİ

4+4+3

Bir umut bekledim gelen treni
 Ne geleni gördüm ne de ineni
 Beni görür görmez çaldı sireni
 Ne geleni gördüm ne de ineni

Boşuna hayaller kurup durmuşum
 Tren garlarına mekân kurmuşum
 Demek ki ben onu boşa sevmişim
 Ne geleni gördüm ne de ineni

Banklara oturup öylece kaldım
Bir anda eskiye, maziye daldım
Bindim bir kayığa dümeni saldım
Ne geleni gördüm ne de ineni

Sordum soruşturdum gören olmamış
Yazık gönlüm boşa umut bağlamış
Anladım sevgiden eser kalmamış
Ne geleni gördüm ne de ineni

Tren arkasından uzunca baktım
Çok canım sıkıldı sigara yaktım
Ben kendi elimle kendimi yaktım
Ne geleni gördüm ne de ineni

Umutlarım bitti doldu gözlerim
Boğazıma düğümlendi sözlerim
Aynaya bir baktım çökmüş yüzlerim
Ne geleni gördüm ne de ineni

Eyvah dedim bunca geçen zamana
Yıllar boyu zarar verdim ben bana
Böyle yapmak yakışır mı insana
Ne geleni gördüm ne de ineni

Oturdum köşede boynumu büktüm
Talihe ağladım gözyaşı döktüm
Kötü kaderime bir kurşun sıktım
Ne geleni gördüm ne de ineni

Ozan Cemâl şaştım kaldım bu işe
 Yıllarca boş yere yandım ateşe
 Umut bağlamıştım sahte gülüşe
 Ne geleni gördüm ne de ineni

CEMÂL KOCABAŞ

3.57.NE FAYDASI VAR

4+4+3

Giden gitti geleceğe bakalım
 Eskinin yeniye ne faydası var
 Utanç duvarımı vurup yıkalım
 Kötünün iyiye ne faydası var

Bütün zorluklara karşı duralım
 Beraber yaşayıp ömür sürelim
 Medeniyet kapısından girelim
 Cahilin bilime ne faydası var

Kapılar açalım güzel olana
 Yardımcı olalım darda kalana
 Bir alkış turalım yüzü gülene
 Ağlağın gülene ne faydası var?

Seveni sevenden ayırmayalım
 Senin benim diye kayırmayalım
 Sırrımız kimseye duyurmayalım
 Yanlışın doğruya ne faydası var

Herkes sahip çıksın sevdiklerine
Haramı katmasın emeklerine
Kimse ulaşmaz bildiklerine
Aşkârın gizliye ne faydası var?

Bir rüzgâr patlasın gitsin bulutlar
Yeniden yeşersin taze umutlar
Boşuna mı bu yapılan ağıtlar
Ölenin diriye ne faydası var?

Her şeyi dert ettik sineye çektik
Boz tarlayı sürüp tohumlar ektik
Gönül bahçesine fidanlar diktik
Kurunun yeşile ne faydası var

Cemâl'im insana gülmek yakışır
Her bayramda küs olanlar barışır
İnsanlar nefsiyle her gün yarışır
Çirkinin güzele ne faydası var

CEMÂL KOCABAŞ

3.58. NE DEYİM

4+4+3

İnsanoğlu acayıp bir yaratık
Yazın yanar kışın donar ne deyim
Kâinat içinde en güzel varlık
Işık gibi yanar söner ne deyim

Yaratmış topraktan mayası sudan
 Bir yol bulup ana rahmine giden
 Gün geçtikçe yavaş yavaş büyüten
 Dokuz ay sonunda doğmuş ne deyim

Ana sütü ile besleyip durmuş
 Ninniler söyleyip yerde uyumuş
 Bizi tehlikeden koruyup durmuş
 Bizi gözden aziz tutmuş ne deyim

Ağlasak ağlamış gülersek gülmüş
 Geceleyn uykusunu hep bölmüş
 Ne zorluklar çekip bizi büyüttmüş
 Her acıya göğüs germiş ne deyim

Hasta olduğumda her gün ağlamış
 Ellerini hep böğründe bağlamış
 Gözyaşları seller gibi çağlamış
 Ömrünü adanmış bize ne deyim

Cemâl'im analar bil baş tacıdır
 Bütün gönüllerin hep ilacıdır
 Anasız yaşamak ne çok acıdır
 Hepsine de rahmet olsun ne deyim

CEMÂL KOCABAŞ

3.59.YÂRİM SENDEN AYRILINCA

4+4

Yeşil bağdım çöle döndüm

Okyanustum göle döndüm

Kurumuş bir dala döndüm

Yârim senden ayrılınca

Bahar idim kışa döndüm

Hayal idim düşe döndüm

En baştaydım sona döndüm

Yârim senden ayrılınca

Ne vaktim geçer ne zaman

Başımdan eksilmez duman

Çözülmez duruşmam davam

Yârim senden ayrılınca

Dağıldı hep gitti dostlar

Beni avutmuyor hisler

Akıldan gitmez gülüşler

Yârim senden ayrılınca

Aşamadım hep bendimi

Boşluğa saldım kendimi

Veremedim ben sevgimi

Yârim senden ayrılınca

Sormuyorlar nice hâlim

Nerde biter uzun yolum

Ölümden betermiş gülüm
Yârim senden ayrılınca

Sensizlik ömrüm götürdü
Ayrılık yedi bitirdi
Beklemek zulüm getirdi
Yârim senden ayrılınca

Muradım gözümdede kaldı
Sarardı gül benzim soldu
Baykuşlar bağırma kondu
Yârim senden ayrılınca

Cemâl'im yenildim aşka
Ne geldiyse çektim başka
Belki kavuşurum Hakk'a
Yârim senden ayrılınca

CEMÂL KOCABAŞ

3.60.NASİHATE İHTİYACIM YOK ARTIK

4+4+3

Beni dertlerimle bırak baş başa
Nasihate ihtiyacım yok artık
Beni saldın aşk denilen ataşa
Nasihate ihtiyacım yok artık

Bir türlü sevmedin beni gönülden
Benliğimi alıp gittin elimden
Bülbül gibi ayrı kaldım gülümden
Nasihate ihtiyacım yok artık

Derdi ıstırabı çektirdin bana
Her zaman gözyaşı döktürdün bana
Düşmanıma boyun eğdirdin bana
Nasihate ihtiyacım yok artık

Dertlerim birikti üst üste koydum
Gittiğinden beri günleri saydım
Bana söylediğin yalana doydum
Nasihate ihtiyacım yok artık

Nedir bu hiddetin nedir bu kastın
Beni nerde görsen suratın astın
Hiç bir laf demeden darıldın kaldın
Nasihate ihtiyacım yok artık

Seni sevdiğime bin pişman oldum
Dalda yarpağ gibi sarardım soldum
Bu kötü kaderin kurbanı oldum
Nasihate ihtiyacım yok artık

Bundan sonra gelsen bile fark etmez
Yarama sürdüğün ilaç kâr etmez
Allah'ın emrine gücümüz yetmez
Nasihate ihtiyacım yok artık

Açtığın yarayı gel de bana sor
Eğer inanmazsan gel gözünle gör
Kirpiğini ok et gel kalbimden vur
Nasihate ihtiyacım yok artık

Cemâl'im gönülden sevmek suç mudur
 Yaptığın eziyet bana hak mıdır
 Sende hiç acıma hissi yok mudur
 Nasihate ihtiyacım yok artık

CEMÂL KOCABAŞ

3.61.MUTLAKA

4+4+3

Bülbül gibi zar eyleme güllere

Her bahar gelince açar mutlaka
 Düşürme adımı dilden dillere
 Kötüye yorarlar seni mutlaka

Gülün günahı yok dikendir batan
 Bülbüldür güllerin dalında öten
 Baykuştur araya nifaklar katan
 Gider viranede öter mutlaka

Her bağda yetişir kırmızı güller
 Garibin derdini anlamaz eller
 Yağmur yağar akar bulanır seller
 Dolar bir dereye akar mutlaka

Bülbül örtünce söker ne şafaklar
 Güller açsın diye bekler bülbüller
 Bir derdin üstüne yeni dert katar
 Her gün acısını çeker mutlaka

Ne kalır geriye feryattan başka
Yürekte sevdası dönüşür aşka
Bir kere muradım olsaydı keşke
Sabırla bekleyen görür mutlaka

Cemâl'im bitmeden gönlüm neşesi
Çınlar kulağında bülbülün sesi
Sensiz yok bağların zevki neşesi
Her şey olacağı varır mutlaka

CEMÂL KOCABAŞ

3.62.MAL DA YALAN MÜLK DE YALAN

4+4

İşte geldik gidiyoruz
Mal da yalan mülk de yalan
Emaneti veriyoruz
Mal da yalan mülk de yalan

Nerde kaldı anan baban
Hani nerde eş akraban
Dünya bize oldu yaban
Mal da yalan mülk de yalan

Nerde oğlun nerde kızın
Bir gün biter istek arzun
Tek malın beş arşın bezin
Mal da yalan mülk de yalan

Mezara götürür dostun
 Toprak ile örter üstün
 Toprak sormaz aslın neslin
 Mal da yalan mülk de yalan

Dünyaya geldik sevindik
 Kundaktan çıkıp giyindik
 Nice çalışıp dövündük
 Mal da yalan mülk de yalan

Ozan Cemâl dünya yalan
 Hele sor bir var mı gülen
 Ölüm gerçek dünya yalan
 Mal da yalan mülk de yalan

CEMÂL KOCABAŞ

3.63.MADEM GÜZEL GÖNLÜN YOK İDİ BENDE

4+4+3

Madem güzel gönlün yok idi bende
 Neden engel oldun yoluma benim
 Kirpiğin ok edip kalbimden vurdun
 Yoksa kastın mı var canıma benim

Önce umut verdin ne oldu caydın
 Beni bir ataşın içine saldın
 Yoksa birisinden bir şey mi duydun
 Demek girecektin kanıma benim

Beni kerem gibi ateşte yaktın
Önümden sel gibi çağlayıp aktın
Anasız babasız yetim bıraktın
Neden hiç gelmedin yanıma benim

Gözüm senden başka kimseyi görmez
Bilirsin sevenler sürünür ölmez
Bakışların bana bir umut vermez
Adını yazmıştım tenime benim

Neden naz edersin gülüm cananım
Benim senden başka yoktur gümanım
Kalbim yangın yeri tütmez dumanım
Hep acılar koydun önüme benim

Kim ne derse desin ayrılmam senden
Geçmek gerekirse geçerim candan
Can boğazdan çıkmadıkça bedenden
Hiç kimse çıkmasın karşıma benim

Umudu olursa yaşarmış insan
Dağlar bağa döner bakarsa insan
Sevgiyi kalbinden çekip alırsan
O zaman dert dolar başıma benim

Ozan Cemâl sevmek gönül işidir
Âşık olmak her sevginin başıdır
Aşkçı çeken insan sabır taşıdır
Sen ihanet ettin aşkıma benim

3.64.KIRILSIN KALEMİN YAZMAYA İDİN

4+4+3

Kırılısın kalemin yazmaya idin

Gizli sırlarımı aşikâr ettin

Dizili taşları yerinden ettin

Bize methiyeler dizmeye idin

Ne sordun söyledin ne araştırdın

Hayatıma girdin hep karıştırdın

Beni bu dertlere sen bulaştırdın

Keşke aramızı bozmaya idin

Satırlara döktüm hâlim ahvâlim

Mateme büründü bu deli gönlüm

Hâlim anlatmaya varmıyor dilim

Keşke hayatıma girmeye idin

Soğudum hayattan oldum derbeder

Hiç bilmem bu akış nereye gider

Korkum sevdiğilerim beni terk eder

Keşke umut verip hiç sevmeyeydin

Hangi mürekkeple yazdın yazımı

Hiç bir ilaç dindirmiyor sızımı

Kum üstüne yazdın benim arzumu

Keşke duygularım öldürmeyeydin

Küstürdün sen beni sevgiye aşka

Herkesin derdi var benimki başka

Ben de herkes gibi gülseydim keşke
Yanan ocağımı söndürmeyeydin

Cemâl'im bilinmez dertlere kaldım
Bozuldu yelkenim deryaya daldım
Yılların ardından her gün ağladım
Keşke gözyaşımı hiç silmeyeydin

CEMÂL KOCABAŞ

3.65.KİMSE ELLEMESİN YÜREK YARAMI

4+4+3

Kimse ellemesin yürek yaramı
Derdimin dermanı sendedir sende
N'olur verin benim ciğer paremi
Derdimin dermanı sendedir sende

Sen gittin gideli yüreğim yanar
Azgın yaralarım durmadan kanar
Yâr senin yüzünden el beni kınar
Derdimin dermanı sendedir sende

Bu başıma gelen senin yüzünden
Geleceğim demiştin caydın sözünden
Demek beni sildin gitti gözünden
Derdimin dermanı sendedir sende

Ayrılık dediğin bu kadar sürmez
Gurbete gidenler nedendir dönmez
Sevdaya düşenler sürünür ölmez
Derdimin dermanı sendedir sende

Hiç özlemedin mi beni nazlı yâr
 Sen gideli dünya oldu bana dar
 Bırakmaz yakamı bir gün ah u zar
 Derdimin dermanı sendedir sende

Oturur ağlarım duvar dibinde
 Merhamet kalmamış senin gönlünde
 Bir tek yırtık resmin kaldı cebimde
 Derdimin dermanı sendedir sende

Yıllardır beklerim gelmez haberin
 Sen olmazsan bu dünyayı neyerim
 Demek yolun beklemekmiş kaderim
 Derdimin dermanı sendedir sende

Ozan Cemâl kara yazılmış yazım
 Sevdiğime bile geçmedi sözüm
 Yalnız kavuşmaktır isteğim arzum
 Derdimin dermanı sendedir sende

CEMÂL KOCABAŞ

3.66.KİMİ ÖZDE KİMİ SÖZDE KONUŞUR

4+4+3

Üslubu unutmuş bazı kişiler
 Kimi özde kimi sözde konuşur
 Yalanları doğru gibi anlatır
 Kimi özde kimi sözde konuşur

Hırsına yenilmiş her lafi söyler
Biraz ağır olun ağalar beyler
Kavgayla dögüşle çözülmaz işler
Kimi özde kimi sözde konuşur

Bozacının şahidiymiş şıracı
Mal mülk Allah'ındır bizler kiracı
Bunlar olmuş başkasının aracı
Kimi özde kimi sözde konuşur

Biri yalan söyler biri doğrular
İnsanlarda bitmiş güzel duygular
Her gün biraz artar oldu kaygılar
Kimi özde kimi sözde konuşur

Koltuk hırsı gözlerini kör etmiş
Kin düşmanlık yüreklerde yer etmiş
Malesef bunlarda insanlık bitmiş
Kimi özde kimi sözde konuşur

Nerde zulüm varsa ses ordan gelir
Bunların sahibi her şeyi bilir
Bunların niyeti belli mi olur!
Kimi özde kimi sözde konuşur

CEMÂL KOCABAŞ

3.67.KİME DOST DEDİMSE SIRTIMDAN VURDU

4+4+3

Kime inanayım kime yanayım
 Kime dost dedimse sırtımdan vurdu
 Bilmiyorum hangi yana döneyim
 Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

Ne işe başlasam çıktı karşıma
 Ne kadar dert varsa açtı başıma
 Hiç acı duymadı gözüm yaşına
 Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

Güven duyacağım kimsem kalmadı
 Bu dünyada sadık dostum olmadı
 Ne yaptımsa gönlüm rahat bulmadı
 Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

Haram kazanıyor haram satıyor
 Bu dünyayı elleriyle tutuyor
 Bilmem gece nasıl rahat yatıyor
 Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

İnsanlar bürünmüş kuzu postuna
 Ne kadar kin varsa kusar dostuna
 Bilmem insanın insana kastı ne
 Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

Hani nerde eski dost arkadaşlık
 Dostluğun yerini almış kalleşlik

Zaman geldi bunlara da alıştık
Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

Ozan Cemâl artık devir değişti
Baş tacı etmişler uğursuz puştı
Vah insanlık ele ayağa düştü
Kime dost dedimse sırtımdan vurdu

CEMÂL KOCABAŞ

3.68.KİM İNANACAK?

4+4+3

Meydanı boş bulmuş gâvurun dölü
Habire sallıyor kim inanacak!
Kendi de bilmiyor gittiği yolu
Habire sallıyor kim inanacak!

Ne önü bellidir ne de arkası
Sırtına giyinmiş yalan hırkası
Yalnız onlar bilir bilmez başkası
Habire sallıyor kim inanacak!

Ağzını açtı mı küfürle başlar
Kendisi haklıymış herkesi haşlar
Söylediklerine gülüyor kuşlar
Habire sallıyor kim inanacak!

Depreme giderken çadır görmemiş
Kimsenin evine bir çul sermemiş
Her şeyi kötüler hayır görmemiş
Habire sallıyor kim inanacak!

Nerde zulüm varsa onun yanında
Demek Türklük bitmiş bunun kanında
Sinek gezse korkar kendi canında
Habire sallıyor kim inanacak!

Edepten hayâdan çok uzak bunlar
Bunlar varlık değil yokluktan anlar
Bunların yüzünden yok oldu canlar
Habire sallıyor kim inanacak!

Kimseyi düşünmez kendinden başka
Başlarında akıl olsaydı keşke
Kalpler mühürlenmiş yer yok ki aşka
Habire sallıyor kim inanacak!

Bunlar körle yatıp şaşkı kalkarlar
Dokunduğu bütün yeri yıkarlar
İnsanlara hep de üstten bakarlar
Habire sallıyor kim inanacak!

Cemâl'im çok gördük boş konuşanı
Bunlar ters parmağa takmış nişanı
Döndürmek zor yanlış yola düşeni
Habire sallıyor kim inanacak!

CEMÂL KOCABAŞ

3.69.KİM ALIP GÖTÜRMÜŞ DÜNYA MALINI!

4+4+3

Nerde bu dünyalar benim diyenler!

Kim alıp götürmüş dünya malını!

Sofrada on çeşit yemek yiyenler

Kim alıp götürmüş dünya malını!

Tokken görmeyenler açın hâlini

Kucaklayıp sarmış dünya malını

Demek bunlar duymamışlar ölümü

Kim alıp götürmüş dünya malını!

İnsan ölür malı kalır geride

Boş kalacak sarayı da evi de

Hele sorun dönen var mı kabirde

Kim alıp götürmüş dünya malını!

Bu dünyada ne yer isen senindir

Kara toprak sormaz fakir zengindir

Dünyada ne varsa tek Allah'ındır

Kim alıp götürmüş dünya malını!

Kimisi güvenir paraya pula

Bunları düşünmek yakışmaz kula

Hiç bir kimse karşı gelmez ölüme

Kim alıp götürmüş dünya malını!

Dünya bir han insan içinde undur

Ölüm ise yaşamının sonudur

İnsanın kıyameti öldüğü gündür
Kim alıp götürmüş dünya malını!

Sayıldır her canlının nefesi
Bir gün çarpar durur göğüs kafesi
Bundan sonra gelir sual sırası
Kim alıp götürmüş dünya malını!

Varın yoğun sade beş metre bezken
Kabrinde batacak tenine diken
Unutup gidecek hasretin çeken
Kim alıp götürmüş dünya malını!

Musalla taşına yatar bedeninin
Ne olursa olsun biter nedeninin
Giyersin üstüne beyaz kefenin
Kim alıp götürmüş dünya malını!

Azrail gelir oturur göğsüne
Veda edeceksin son nefesine
Bağırsan da kimse gelmez sesine
Kim alıp götürmüş dünya malını!

Ozan Cemâl böyle hayatın sonu
Çıkarma aklından imanı dini
Toplanır dostların örter üstünü
Kim alıp götürmüş dünya malını!

CEMÂL KOCABAŞ

3.70.KESTİN İMKÂNIMI ÇARELERİMİ

4+4+3

Nereye başvurup kime gideyim

Kestin imkânımı çarelerimi

Bilmiyorum nasıl nasıl edeyim

Kimler gelip sarsın yaralarımı

Set koydun önüme kestin yolumu

Kuruttun bağımda gonca gülümü

Lal eyledin ağızımdaki dilimi

Gidip kime açayım hâllerimi

Kime yâr diyeyim kimi seveyim

Bırakmadın ki dizimi döveyim

Zalim olduğunu nerden bileyim

Yıkıp gittin bütün hayallerimi

Bir gün olsun güldürmedin yüzümü

Söndürmedin yürekteki közüümü

Unuttun mu kavlimizi sözünü

Sense tercih ettin yalanlarımı

Bahtım kara dert gitmiyor başımdan

Sebep göstermeden oldum aşımdan

Bir yâr için yara aldım döşümden

Hangi tabip bulsun çarelerimi

Ozan Cemâl zaman geldi geçiyor

İmam bedenime kefen biçiyor

Herkes ölüm şerbetinden içiyor
Kara toprak sarsın yaralarımı

CEMÂL KOCABAŞ

3.71.KAYNANA

4+4

Kaynana mı hangi haksız
Bir ataşa düşmüş bahtsız
Sanki dünyada nasipsiz
Belin kırıla kaynana
Dilin yorula kaynana

Süt taşınca gelin yaptı
Der yoldan geçene baktı
Yüzüme kapıyı çarptı
Dillerin şişe kaynana
Yüreğin pişe kaynana

Bir söz duysa gelin demiş
Yemekleri gelin yemiş
Üstümü başımı giymiş
Yüreğin yana kaynana
Yerin boş kala kaynana

Gelin ütü yapar giyer
Arabaya ilk o biner
Yemeğin en hasını yer
Huyun döküle kaynana
Ruhun söküle kaynana

Der gelin evi süpürmez
Yatar uyur iş bitirmez
Bir tas su istesen vermez
Yalanın bata kaynana
Meytin yan yata kaynana

Gider komşulardan gelmez
Evde ne var ne yok bilmez
Hiç bir zaman yüzü gülmez
Belin büküle kaynana
Saçın döküle kaynana

Gün battı mı gider yatar
Gelinin her lafı batar
Arkasından atar tutar
Hastalanasın kaynana
Belan bulasın kaynana

Kocasına hizmet eder
Bağ bahçeye işe gider
Evde hizmetçiden beter
Dilin çekile kaynana
Dişin söküle kaynana

Göndermez nişana toya
Der yüzüne sürme boya
Gün göstermez doya doya
Kan içen aka kaynana
Gözün kör baka kaynana

Her gün ođluna dövdürür
 Sülalesini sövdürür
 Bu kadın gelin öldürür
 Şilşat olasin kaynana
 Gözen titeler kaynana

Her gün bir kapıya gider
 Ne desen itiraz eder
 Olasan gelinden beter
 Dillerin şişe kaynana
 Başan taş düşe kaynana

Ne konuşur ne laf atar
 Gözlerinde şimşek çakar
 Ne söylesem lafım batar
 Yatıp kalkma hiç kaynana
 Rahat bulma hep kaynana

Her zaman beni hor görür
 Konuşsam üstüme yürür
 Beni köle gibi görür
 Mum gibi sön sen kaynana
 Yerinde ters dön kaynana

Ben ne alsam o da ister
 Almazsam darılır küser
 Ne yüz bırakır ne astar
 Güvenmeyesen kaynana
 Sevinmeyesen kaynana

Kaynana değil ki düşman
Olmaz yaptığından pişman
Cemâl'im bu nasıl insan
Sukumun bata kaynana
Ömürün bite kaynana

CEMÂL KOCABAŞ

3.72.KAYBEDECEK NEYİM KALDI!

4+4

Bir urbam var bir de postum
Kaybedecek neyim kaldı!
Dört duvardır benim dostum
Kaybedecek neyim kaldı!

Kayboldu elimde olan
Nasihat babadan kalan
Malın mülkün hepsi yalan
Kaybedecek neyim kaldı!

Yıllarım boş geldi geçti
Dert bağrıma doldu taşı
Yalnızlık payıma düştü
Kaybedecek neyim kaldı!

Arayıp beni sormazlar
Yanımdan geçip görmezler
Hem sağırlar hem dilsizler
Kaybedecek neyim kaldı?

Yazmıyorlar doğru kelâm
 Gelir geçer devr-i âlem
 Bir defterim bir de kalem
 Kaybedecek neyim kaldı!

Güvenim kalmadı dosta
 Gönlüm üzgün kara yasta
 Doğuştan yüreğim hasta
 Kaybedecek neyim kaldı!

Alan gitti hissesini
 Bana koydu tasasını
 Bilmezler Hak yasasını
 Kaybedecek neyim kaldı!

Herkes kendisine yontar
 Günahına günah katar
 Haklıym der vicdan satar
 Kaybedecek neyim kaldı!

Tok yatanlar aç uyanır
 Çeşitli renge boyanır
 İnsanlık Hakk'a dayanır
 Kaybedecek neyim kaldı!

Herkes alışmış hazıra
 Ne götürecekt mezara
 Herkes duracak huzura
 Kaybedecek neyim kaldı!

Ozan Cemâl kendin yorar
Yandıgın kendine zarar
Mevlâ'm bir gün hesap sorar
Kaybedecek neyim kaldı!

CEMÂL KOCABAŞ

3.73.KARA GÖZLÜM

4+4+3

Ben öldükten sonra arayıp sorma
Sağken kıymetimi bil kara gözlüm
Kefenlere sarıp gömdükten sonra
Beni hayatından sil kara gözlüm

Ağlayıp sızlamak bir fayda etmez
Bilirsin gidenler geriye dönmez
Gül olmayan bağda bülbüller ötmez
Gelip dala konma sen kara gözlüm

Eşin dostun gelir seni avutur
Derler toprak her acıyı soğutur
Bir fatiha dert belayı götürür
Hakk'ın yolundan git sen kara gözlüm

Çocuklarımıza iyi bak n'olur
Onları seversen hasret kaybolur
Allah'ın takdiri belli mi olur
Aileme sahip çık kara gözlüm

Kim ne derse desin aldırma sakın
 Evine barkına yuvana bakın
 Yalan dolan tavırlardan hep sakın
 Dedikodudan da kaç kara gözlüm

Ne başucuma gel ne ağıt yak
 Ne karalar giyin ne de yasa kalk
 Son sözümdür sen kendine iyi bak
 Her bayram mezarım gel kara gözlüm

Veren Allah alan Allah bilirsin
 Bırakma düşmanın gülsün sevinsin
 Bize ne gelirse Allah'tan gelsin
 Yalnız Hakk'a kul ol sen kara gözlüm

Ozan Cemâl bir gün ışıklar söner
 Her nesne sonunda aslına döner
 Bir tek seni candan sevenler yanar
 Allah'a emanet ol kara gözlüm

CEMÂL KOCABAŞ

3.74.KALMASIN İÇİNDE KİNİN NEFRETİN

4+4+3

Kalmasın içinde kinin nefretin
 Ne varsa dök dışarıya rahatla
 Yoksa cehenneme döner hayatın
 Ne varsa dök dışarıya rahatla

Kurt gibi kemirir durur insanı
Sülük gibi emer bitirir kanı
Can çekişir çıkmaz insanın canı
Ne varsa dök dışarıya rahatla

Konuşunca rahatlar insan içi
İçinde taşıma nefreti suçi
Neşelen gül gönlün tatsın sevinci
Ne varsa dök dışarıya rahatla

Lâfi uzatırsan arkası gelir
Bir senden bir ondan ortam bozulur
Alta kalan ezildikçe ezilir
Ne varsa dök dışarıya rahatla

Sabredip beklersen işin sonunu
Birlikte yaşarsın barış gününü
Yoksa böyle geçirirsin ömrünü
Ne varsa dök dışarıya rahatla

Sabırdır diyorlar her şeyin başı
Sabredenin olur ekmeği aşu
Biraz fedakâr ol insana karşı
Ne varsa dök dışarıya rahatla

Cemâl'im çok çektik nefretten kinden
Çok bedel ödedik bu zalim dertten
Kim hayır görmüş ki kötülüklerden
Ne varsa dök dışarıya rahatla

3.75.KADİR MEVLÂ'M GÜLDÜR ARTIK YÜZÜMÜ

4+4+3

Kadir Mevlâ'm güldür artık yüzümü

Ben de herkes gibi güleyim n'olur

Yaşamak hak ölüm Allah'ın emri

Ben de sevileyim seveyim n'olur

Bırakma yarıda kalsın muradım

Âlemin diline düşmesin adım

Mutlulukla geçsin kalan hayatım

Kendi öz yaşımı söyleyim n'olur

Biliyorum en son sendedir çözüm

Bu dünya malında kalmasın gözüm

Kabire girerken beş metre bezim

Kendi bedenime sarayım n'olur

Hiç bırakma beni yalnız başıma

Boğulur giderim gözüm yaşına

Yârın adım yazın mezar taşıma

Her gelip geçerken okusun n'olur

Dünyanın yükünü hep ben çekerim

Ben kendi yaramı bağlar dikerim

Ozan Cemâl bir gün çekip giderim

Kimse ardım sıra gelmesin n'olur

CEMÂL KOCABAŞ

3.76.KADERDEN KAÇILMAZ

4+4+3

Yedi dağın arkasına saklansan
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?
Yüz bin kere suya girip paklansan
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Biz doğarken hep yazılmış yazımız
Böyle anlatıyor son kitabımız
Çok şeyi yapmak ister hep canımız
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Kimi ak kimi kara der bahtına
Allah'tan gelmiştir gelmez aklına
İnanınca insan varır farkına
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Aldığımız nefes sayılı bizim
Benim senin değil bu hepimizin
Bir iş yapamazsın olmadan izin
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Başına ne gelse Hak'tandır denir
Ataş olmayınca yanar mı tandır
Kim bilir ömrünü acep kaç yıldır
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Kimisi benim der dünya malına
Kime ne yaptıysa gelir yoluna

Bu dünyada çare var mı ölüme
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Bu dünya da fani biz de faniyiz
Peygamber ümmeti Hakk'ın kuluyuz
Ahiret yolunun bir yolcusuyuz
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

Cemâl'im ne versen gelir seninle
Allah'ı zikreyle ağzın dilinle
Herkes tanışacak bir gün ölümle
Kaderden kaçılmaz anlıyor musun?

CEMÂL KOCABAŞ

3.77.İKİMİZİN YERİNE

4+4+3

Sen ağlama gözünden yaş akmasın
Ben ağlarım ikimizin yerine
Kimse sana kem gözünen bakmasın
Ben bakarım ikimizin yerine

Dilerim yüzüne düşmesin hüznün
Sen dur ben çekerim derdinle sızın
Hiç kışa dönmesin baharın yazın
Zemheride yaşarım ben yerine

Solmasın yaprağın kopmasın dalın
İstemem çıkmaza düşmesin yolun
Hiç kimse sormazsa hatırın hâlin
Ben sorarım tamamının yerine

Hayalin umudun bitmesin senin
Senin emrindedir yorgun bedenim
Yaşlılık görmesin o tatlı tenin
Hep genç yaşa ikimizin yerine

Yüzünden gülcük eksik olmasın
Dilerim dert bela seni bulmasın
Kollarımda yat ki sabah olmasın
Karanlıkta yatarım ben yerine

Kimse aramıza nifak sokmasın
Ocağımı sen yak kimse yakmasın
Felek mutluluğa çelme takmasın
Ben yanarım ikimizin yerine

Mevlâ'm düşürmesin elini dara
Dünyada işlerin girmesin zora
İkimizi koysunlar aynı yere
Toprak değil ben sararım yerine

CEMÂL KOCABAŞ

3.78.İÇİNDEKİ KİRDEN ARINAMAZSIN

4+4+3

Yıkayıp paklansan haftalar boyu
İçindeki kirden arınamazsın
Sarmış her yanını seneler boyu
İçindeki kirden arınamazsın

Sularda yıkansan sabunda sürsen
 Bakarsın çıkmamış gözünle görsen
 Akan derelerden bin kere yunsan
 İçindeki kirden arınamazsın

Yüreğin kin dolu nefret baş vermiş
 Yıllardan beridir içinde durmuş
 Sanki zincirlere bağlı kudurmuş
 İçindeki kirden arınamazsın

Kötü bir tohum ekilmiş kalbine
 Yeşermiş kök salmış tüm bedenine
 Seni düşman yapmış kendi dinine
 İçindeki kirden arınamazsın

Gönlünde kalmamış temiz bir nokta
 Sözlerin çok ağır biri bir hokka
 Vakit geç olmadan kendini yokla
 İçindeki kirden arınamazsın

Akıl Allah'tandır ilim bir deniz
 Kendi ateşini yakar kendimiz
 Yarın mahşer günü kalırsın yalnız
 İçindeki kirden arınamazsın

Bir gün gelir yanan ışığın söner
 Bütün insanlığa doğruyu öner
 Sonunda her canlı aslına döner
 İçindeki kirden arınamazsın

Kimse baki değil sen de ölürsün
Hak ettiğin şeyi orda bulursun
En sonunda kime gider bilirsin
İçindeki kirden arınamazsın

Bu dünyada yaptıkların sorulur
Açılır defterin elen verilir
Emeline göre hüküm koyulur
İçindeki kirden arınamazsın

Bütün dünya senin olsa ne yazar
Herkes kaderini kendisi bozar
En son evin olur bir metre mezar
İçindeki kirden arınamazsın

Ozan Cemâl sen de iyi duy işit
Hayat çizgisini iyi takip et
Bütün kötülükten silkelenip at
İçindeki kirden arınamazsın

CEMÂL KOCABAŞ

3.79.HİÇ HUZUR BULMADIM SENDEN UZAKTA

4+4+3

Hiç huzur bulmadım senden uzakta
Her günüm bir yıla döndü inan ki
Yüreğim daraldı gönlüm azapta
Gözyaşlarım sele döndü inan ki

Hiç kimse anlamaz beni sen gibi
 Yanımdan geçenler bakar el gibi
 Hayalin önümden geçer yel gibi
 Baharlarım kışa döndü inan ki

Başım sıkışınca ilk sen koşardın
 Gerekirse dağı taşı aşardın
 Benden ayrılmayı nasıl başardın
 Hayallerim düşe döndü inan ki

Karşılık vermedin benim aşkıma
 Çul serip oturdun elin köşküne
 Neredeysen çık gel Allah aşkına
 Senelerim boşa geçer inan ki

Döküldü yaprağım çıplaktır dalım
 Bir görsen mecnundan beterdir hâlim
 Bir gün ecel ile kesişir yolum
 Eller kefenimi biçer inan ki

Sabır taşı olsa çatlardı çoktan
 Bir sebep mi vardı gittin hiç yoktan
 Sana mutluluklar dilerim Hak'tan
 Herkes bu şerbetten içer inan ki

Ozan Cemâl herkes bu yoldan geçer
 Kim ne ekti ise kendisi biçer
 Ölüm bir şerbettir her canlı içer
 Herkes bu dünyadan göçer inan ki

3.80.NEREYE BAŞVURUP KİME GİDEYİM!

4+4+3

Nereye başvurup kime gideyim!

Kestin imkânımı çarelerimi

Bilmiyorum nasıl nasıl edeyim!

Kimler gelip sarsın yaralarımı!

Set koydun önüme kestin yolumu

Kuruttun bağımda gonca gülümü

Lal eyledin ağzımdaki dilimi

El âlem ne bilsin bu hâllerimi!

Kime yâr diyeyim kimi seveyim

Bırakmadın ben dizimi döveyim

Zalim olduğunu nerden bileyim

Neden yakıp gittin hayallerimi!

Bir gün olsun güldürmedin yüzümü

Söndürmedin yüreğimin közünü

Unuttun mu kavlimizin özünü?

Sense tercih ettin yalanlarımı

Bahtım kara dert gitmiyor başımdan

İnan hiç sebepsiz oldum aşımdan

Bir yâr için yara aldım döşümden

Hangi tabip bulur çarelerimi!

Ozan Cemâl zaman geldi gidiyor

Herkes ölüm şerbetinden içiyor

İmam gelmiş kefenimi biçiyor
Anam bacım tutsun karalarımı

CEMÂL KOCABAŞ

3.81.CÜRMÜ KADAR DA YER YAKAR

4+4

Gücün olsa dağlar kadar
Cürmü kadar da yer yakar
Dünya kadar dostun olsa
Düştün mü uzaktan bakar

Tutup kaldırmaz elini
Söyler o çizmiş yolunu
Ölsen hep böler malını
Üstüne de su içerler

Güven duy candan olana
Bulaştırmazlar yalana
Sahip çık elde kalana
Hazır mal da çabuk biter

El bir yere kadar sever
Menfaati bitse gider
Olma el atına eyer
Her zaman sırtına biner

Gitme gidenin ardından
Olursun yerin yurdundan
Yanıp tutuşsan derdinden
Der olasın daha beter

Her kişiden dost olunmaz
Her derde çare bulunmaz
Tabipsiz yara sarılmaz
El sürmezler yaran kokar

Düşme soysuzun peşine
Hep karışır lar işine
Zehir katarlar aşına
Bir de alay eder güler

Nerde dünya benim diyen
Sirtına samur kürk giyen
Sanar hayat ebediyen
O devamlı kalıp gider

CEMÂL KOCABAŞ

3.82.HER YERDE AÇILSIN SARI MOR ÇİÇEK

4+4+3

Müjde verin bahar geldi kuşlara
Her yerde açılmış sarı, mor çiçek
Mor koyunlar yayılsın yamaçlara
Her yerde açılmış sarı, mor çiçek

Düz ovayı doldursun gelincikler
Uçsun kelebekler gezsün böcekler
Arılar bal yapsın dolsun petekler
Ovada açılmış sarı, mor çiçek

Baharda sürülsün bitsin şoğumlar
 Sürülsün ekilsin taze tohumlar
 Yeşile bürünsün karşı bozkırlar
 Her yerde açılmış sarı, mor çiçek

Koyunları sağın olsun Bero'dan
 Torpak küpü doldurun tere yağdan
 Sakızlar keserdik Seydi Baba'dan
 Dağlarda açılmış sarı, mor çiçek

Kayalardan gelir keklik sesleri
 Bülbül uçmuş boş kalmış kafesleri
 Ahlat'a gitmiş tarih eserleri
 Açmış boyun bükmüş sarı, mor çiçek

Ne kadar güzeldir çimen kokusu
 İlmek ilmek örülmüştür dokusu
 Kom Ögü'nde sarı gülün kokusu
 Bahçelerde açmış sarı, mor çiçek

Baharda ekelim bağı bostanı
 Âşık Halil Yiğit yazar destanı
 Güzel kızlar giyer basma fistanı
 Bağlarda açılmış sarı, mor çiçek

Hıdırşah'tan akar barajın suyu
 Sahilde yaparlar nişanı toyu
 Plaja dönüşmüş gölün her koyu
 Sahillerde açmış sarı, mor çiçek

Yol yapıldı mesafeler kısaldı
At eşek yerini taksiler aldı
Koyun bitti dağlar kurtlara kaldı
Bozkırda açılmış sarı, mor çiçek

Şando'nun bağına yapılmış evler
İnsanlar terk etmiş boş kalmış köyler
Şimdi taşmaz olmuş Kara Dereler
Tarlalarda açmış sarı, mor çiçek

Boş yere akıyor barajın suyu
Hâlbuki sulardı ovayı köyü
Mahsul bol olurdu seneler boyu
Tepelerde açmış sarı, mor çiçek

Sütey Yaylası'nın biçilmez otu
Kesip yok ettiler mor karadutu
Üst üste diktiler binayı katı
Nerede açacak sarı, mor çiçek

Satılla çekerler kuyudan suyu
Babahan'lar söyler yaparlar toyu
Mutluluk dilerim bir ömür boyu
Gönlünüzde açsın sarı, mor çiçek

Cemâl'im ben yazdım siz de okuyun
Bir kâğıda yazın bir yere koyun
Size kurban olsun kınalı koyun
Yeter ki açılsın sarı, mor çiçek

3.83.HER ŞEYİ KADERE BAĞLARIZ NİYE?

4+4+3

Biz kendimiz ettik kendimiz bulduk
Her şeyi kadere bağlarız niye!
Suç işlerken hiç de düşünemedik
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Kimse kabul etmez yaptığı suçu
Kime yetiyorsa kimsenin gücü
Yalancının parlar gözünün içi
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Adam çalar çırpar ben yaptım demez
Haram varken helâl bir lokma yemez
Mahkemeye gitse doğru söylemez
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Merhamet göstermez insan insana
Sıkışınca işi döker yalana
Hâlbuki lüzum yok yalan dolana
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Kimsede kalmamış acıma hissi
Doğru iş yapandır insanın hassı
Yıllarca yaşadık biz bu kâbusu
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Herkes razı olsa kendi hakkına
El uzatmaz başkasının rızkına

Yaşadıkça bir gün varır farkına
Her şeyi kadere bağlarız niye?

Mevlâ'm her kuluna rızkını vermiş
Koca kâinatı önüne sermiş
Dünyada açlıktan kaç kişi ölmüş
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Yer içeriz şükretmeyi bilmeyiz
Yediğimiz helâl haram demeyiz
Günde beş vakit namazı kılmayız
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Çalışırken hak adalet gözetmez
Yanlış yapar kendisini düzeltmez
Neden kimse doğrulardan söz etmez
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Elbette yanlıştan dönmek bir erdem
Bir gün çürüyecek ölünce beden
Kimin hakkı varsa alacak senden
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Bir günahın varsa senden sorulur
Kıyamet gününde divan kurulur
Ne yaptıysak göz önünde görülür
Her şeyi kadere bağlarız niye!

Tek Allah'tır odur baki kalacak
 Kimin hakkı varsa bizden alacak
 Kimi ağlayacak kimi gülecek
 Her şeyi kadere bağlarız niye!

Ozan Cemâl kul hakkını yeme der
 Yüce Mevlâ doğru kulları sever
 Bir gün hepimizi yutar kara yer
 Her şeyi kadere bağlarız niye!

CEMÂL KOCABAŞ

3.84.HER OLUP BİTENİ ZAMANA BIRAK

4+4+3

Muhabbet edelim gel karşı karşı
 İnsanı anlamak her işin başı
 Sonra pişman olup dökme gözyaşı
 Her olup biteni zamana bırak

İnsan dediğini kendisi duyar
 Hiç kimse kimseye vermesin ayar
 Herkes sevdiğinin sözüne uyar
 Her olup biteni zamana bırak

Mümkün mü araya girsin başkası
 Herkese açıktır merdin sofrası
 Çetin olur yavaş atın tekmesi
 Her olup biteni zamana bırak

Yüreksiz insana güvenip kanma
Ondan sana fayda olur inanma
Yürü menzile var geriye kalma
Her olup biteni zamana bırak

Ömür çıkmaz durak ilerisi yok
İnsanı ayıran tek takvadır fark
Biz buğday misali zaman dişli çark
Her olup biteni zamana bırak

Derdi çok olana derman sorulmaz
Umut bir zerredir gözle görülmez
Başkasının hakkı sana verilmez
Her olup biteni zamana bırak

İnsan doğar büyür yaşlanır ölür
Sanma fani dünya kimseye kalır
Sonumuzu ancak yaradan bilir
Her olup biteni zamana bırak

Zaman ilacıdır derler her derdin
Nerde yaşıyorsan oradır yurdun
Ozan Cemâl gene takılıp durdun
Her olup biteni zamana bırak

CEMÂL KOCABAŞ

3.85.HER İNSAN DOĞDUĞU YERİ BİLMELİ

4+4+3

Her insan doğduğu yeri bilmeli
Unutursan ayağını kaydırır
Seninle ağlayıp senle gülmeli
Yoksa senin geçmişine saydırır

Her mala değerde fiyat biçilir
Bazıları kokmuş suyla içilir
Kimisi'çin candan bile geçilir
Bazısı da yüzün yere değdirir

Selam almayana selam verilmez
Destur olmayınca bağa girilmez
Hâlden bilmeyene adres sorulmaz
Sorsan seni yanlış yola saptırır

Nesiller bozuldu töre değişti
Eski insanların yüzü büzüştü
Gözlerinden yaşlar aktı süzüldü
Derelerden akan sele götürür

İnsanın insana güveni bitmiş
Dostluk arkadaşlık yok olup gitmiş
Zenginler fakiri kenara itmiş
Bu işler insanı zora götürür

Herkes kendisini bir şey sanıyor
Bir çarkın içine düşmüş dönüyor

Çıkarı her şeyden üstün tutuyor
İşte bunlar muhabbeti bitirir

Cemâl'im nerede sevgi sadakat
Sanıyoruz böyle geçecek hayat
Her şeyin bir sonu vardır nihayet
Çok günahın sevabını götürür

CEMÂL KOCABAŞ

3.86.HER DAKİKAM İSTIRABA DÖNMÜŞTÜ

4+4+3

Ne dünü yaşadım ne de bugünü
Her dakikam ıstıraba dönüştü
Ah vah ile geçti ömrümün sonu
Her dakikam ıstıraba dönüştü

Çocukluğum geçti hüsrân içinde
Yüzümde çizgiler belli biçimde
İtildim kakıldın eller içinde
Her dakikam ıstıraba dönüştü

Kime yanaştımsa beni hor gördü
Doğup büyüdüğüm yerimden etti
Defterimi dürüp elime verdi
Her dakikam ıstıraba dönüştü

Yoksulluk hiç bırakmadı yakamı
Dostlarıma dönemedim arkamı
Ölmeden giyindim beyaz hırkamı
Her dakikam ıstıraba dönüştü

Ozan Cemâl nasıl geldim bugüne
 Bu olup bitenler sorulmaz düne
 Hakk'ın takdiridir sen şükret buna
 Her dakikam ıstıraba dönüştü

CEMÂL KOCABAŞ

3.87.HEPSİNİ KÂĞIDA DÖKECEM BUGÜN

4+4+3

Kalmasın içimde arzum emelim
 Hepsini kâğıda dökecem bugün
 Kimse de kalmasın benim vebalim
 Teker teker hepsin diyecem bugün

Dünya nimetine yetişemedim
 Dediler pay olmuş kavuşamadım
 Sevdalara yanıp tutuşamadım
 Aklıma geleni yazacam bugün

Çok okumak istedim yapamadım
 Aşkı tezgâhında dokuyamadım
 Ana baba kokusunu almadım
 Kötü kaderime çatacam bugün

Hayat bana ben hayata yabancı
 Çıkmamış içimde duruyor acı
 Çabuk gelip geçen yıllar yalancı
 Hepsini başımdan atacam bugün

Güzel gün görmedim geçen ömrümde
Bir oh çekip yatamadım evimde
Diye diye tüyler bitti dilimde
Dertleri derdime katacam bugün

Çil yavrusu gibi dağıldık gittik
Gidip diyarlarda mekânlar tuttuk
Komşu ve dostları çoktan unuttuk
Hepsine bir selam salacam bugün

Ozan Cemâl her şey gelip geçecek
Herkes yaptığına bedel biçecek
Zaman gelip herkes burdan göçecek
Her beden toprağa yatacak bir gün

CEMÂL KOCABAŞ

3.88.HEP CAHİL GÖRDÜLER BENİ

4+4

Bazen doldum bazen taşım
Kuru çay gördüler beni
Bir fırına girdim piştim
Hâlâ ham gördüler beni

Çok uzun yollar kat ettim
Her dergâhı mekân tuttum
Elifi ammeyi yuttum
Hep cahil gördüler beni

Her gönüle girdim çıktım
 Her kıssadan hisse kaptım
 Nefreti içimden attım
 Kötüye yordular beni

Bağban oldum bağ yetirdim
 Buket buket güller derdim
 Özümden çok ödün verdim
 Bülbüle yordular beni

Dağ başında çadır açtım
 Ben kendi kendimden kaçtım
 Bazen kanat takıp uçtum
 Havada vurdular beni

Ozan Cemâl ne bu çile
 Adımı saldılar dile
 Giderim dönülmez yola
 Kefene sararlar beni

CEMÂL KOCABAŞ

3.89.HAYATIMA BAŞKALARI YÖN VERDİ

4+4+3

Ne baharı gördüm ne yaz yaşadım
 Hayatıma başkaları yön verdi!
 Burukluğu hep içimde taşıdım
 Hayatıma başkaları yön verdi!

Yoz tarlaya tohum ekdim biçtiler
Gönül pınarımdan sular içtiler
Her derde cefaya beni seçtiler
Hayatıma başkaları yön verdi!

Ekmeğimi yiyip suyum içtiler
Yaşantıma onlar bedel biçtiler
Varımı yoğumu alıp kaçtılar
Hayatıma başkaları yön verdi!

Koymadılar herkes gibi güleyim
Kendi hesabımı kendim bileyim
Bırakmazlar ecelimle öleyim
Hayatıma başkaları yön verdi!

Her ne yapsam karar veren hep onlar
Dertlinin derdinden dertsiz ne anlar
Sanki zindandayım geçmiyor günler
Hayatıma başkaları yön verdi!

Nerde bir suç varsa beni gördüler
Bütün zor işlere beni sürdüler
İtiraz edince tutup dövdüler
Hayatıma başkaları yön verdi!

Bir kere düştün mü vuran çok olur
Zannederler dünya onlara kalır
Bilmezler Allah'ın dediği olur
Hayatıma başkaları yön verdi!

Kimin n'olacağı tek Allah bilir
 Kötülük edenler kötülük bulur
 Kıyamet gününde hesap sorulur
 Hayatıma başkaları yön verdi!

İnsan ne yaparsa kendine yapar
 Cahil olan insan yanlışla sapar
 Bilen her kıssadan bir hisse kapar
 Hayatıma başkaları yön verdi!

Cemâl'im gönlümde açtılar yara
 Anam yok ki gelip yaram onara
 Bunların gözü aç gönlü fukara
 Hayatıma başkaları yön verdi!

CEMÂL KOCABAŞ

3.90.HANİ SİZİN AVRUPANIZ AMERİKANIZ?

4+4

Nerde büyük Amerika?
 Güven veremiyor halka
 Batmış çıkamıyor b.ka
 Sizi gidi sahtekârlar

Sömürdünüz siz milleti
 Getirdiniz hep illeti
 Yıktınız nice devleti
 Sizi gidi sahtekârlar

Yıllar boyu bilendiniz
Silahlara güvendiniz
Bir virüse yenildiniz
Sizi gidi sahtekârlar

Hani o koca Avrupa
Gelmiyordu ipe sapa
Muhtaçtır maskeye hapa
Sizi gidi sahtekârlar

İngiliz Fransız Alman
Bulamıyor derde derman
Siz dünyayı ettiz talan
Sizi gidi sahtekârlar

Herkes düşmüş can derdine
Girdiniz elin yurduna
Muhtaç kaldınız yardıma
Sizi gidi sahtekârlar

Korku saldınız dünyaya
Hiç bakmadınız aynaya
Bak şimdi geldik yan yana
Sizi gidi sahtekârlar

Girdiniz mazlum kanına
Kastylediniz canına
Yakıştı mı vicdanına
Sizi gidi sahtekârlar

Türklüğünden utananlar
 Nerde vatani satanlar
 Hani o atıp tutanlar
 Sizi gidi sahtekârlar

Demek sizi kan çekiyor
 Meyliniz orya akıyor
 Bak Avrupa dökülüyor
 Sizi gidi sahtekârlar

Yaptığınız her şey sahte
 Sadık değilsiniz ahte
 Bunların ön adı k..pe
 Sizi gidi sahtekârlar

Yardım ettiniz teröre
 Hortlattınız birden bire
 Hep verdiniz siz el ele
 Sizi gidi sahtekârlar

Her yazının turası var
 Her lafın bir sırası var
 Allah'ın bir hesabı var
 Sizi gidi sahtekârlar

Korkular saldınız halka
 İnsana attınız bomba
 Sığamadınız bir kaba
 Sizi gidi sahtekârlar

Bir soysuza özendiniz
Arkasına gizlendiniz
Sonra dönüp izlediniz
Sizi gidi sahtekârlar

Takıldınız arkasına
Büründünüz hırkasına
İnandınız fikrasına
Sizi gidi sahtekârlar

Bizde de soytarı çoktur
Vatana faydası yoktur
Gitmek istiyorsan s..tir
Sizi gidi sahtekârlar

Cemâl bu toprak vatanım
Dalgalansın hep bayrağım
Her bir karışa kurbanım
Sizi gidi sahtekârlar

CEMÂL KOCABAŞ

3.91.HAK ETMEDİM Mİ!?

4+4+3

Gel artık kurusun gözümde yaşlar
Birazcık gülmeyi hak etmedim mi!?
Derdin biri biter öbürü başlar
Yaramı sarmayı hak etmedim mi!?

Gittin de ne buldun başka diyarda
 Senin gibi kalleş var mıdır orda
 İnsan sırt döner mi doğduğu yurda
 Birazcık sitemi hak etmedim mi!?

Ne bir mektup ne bir haber yolladın
 Ne giderken dönüp bir el salladın
 Çabuk dönecektin neden gelmedin
 Yolun beklemeyi hak etmedim mi!?

Neden güvenimi boşa çıkardın
 Ne hâlimi sordun ne gelip gördün
 Sanki düşman gibi sırtımdan vurdun
 Birazcık küsmeyi hak etmedim mi!?

Bu nasıl bir aşktır bu nasıl duygu
 Sen gittin içime düştü bir kaygı
 Demek sende bitmiş saygıyla sevgi
 Ben de sevmeyi hak etmedim mi!?

Cemâl'im unutma verdiğin sözü
 Artık sensiz geçiremem bu yazı
 Yalan söyleyenin dökülsün yüzü
 Söze güvenmeyi hak etmedim mi!?

CEMÂL KOCABAŞ

3.92.GÖÇÜ ALIP GELDİK KOCA ŞEHİRE

4+4+3

Perişan eyledik çoluk çocuğu
Göçü alıp geldik koca şehire
Buradaki kazanç karın tokluğu
Göçü alıp geldik koca şehire

Ne aradığımız bulduk ne olduk
Kendi yuvamızdan hep ayrı kaldık
Çil yavrusu gibi dağıldık gittik
Göçü alıp geldik koca şehire

Ağlayarak komşulardan ayrıldık
Ataşlar içinde yandık kavrulduk
Yarpağ gibi rüzgârlarda savrulduk
Göçü alıp geldik koca şehire

İş bulup çalıştık günlük işlerde
Mendiller de sattık loş köşelerde
Teselli aradık boş şişelerde
Göçü alıp geldik koca şehire

Burda her şey çok güzeldir dediler
Sabah akşam bize sözler verdiler
Bizi sağmal inek gibi gördüler
Göçü alıp geldik koca şehire

Dinlemedik büyüklerin sözünü
Kayıp ettik biz kültürün özünü

Şimdi neye yarar dövsem dizimi
Göçü alıp geldik koca şehire

Eski püskü elbiseler giyindik
Rutubet evlerde kaldık süründük
Kim yol gösterdiyse onla yürüdük
Göçü alıp geldik koca şehire

Çocuklar oynardı bağda bahçede
Bir gün Mürvet Abla bir gün Hatçe'de
Su içerdik Hıdırşah'ta çeşmede
Göçü alıp geldik koca şehire

Ekmeek yaparlardı tandır evinde
Yumurtalar sürülürdü fetirde
Sıra ile otururduk sedirde
Göçü alıp geldik koca şehire

Bulgur kaynatırdık sererdik dama
Bir bağırşan herkes çıkardı cama
Komşularımızdı hısım akraba
Göçü alıp geldik koca şehire

Haziran'da çıkılırdı Sütey'e
Kadınlar toplanır hepsi bir eve
Beraber giderdik nişan düğüne
Göçü alıp geldik koca şehire

Bilmem ki ne bulduk yaban ellerde
Ördek gibi kaldık kurumuş gölde
Şimdi eski anı söylenir dilde
Göçü alıp geldik koca şehire

Geçilmezdi koyun kuzu sesinden
Çobanlar çağırır ot yaylasından
Köçerler geçerdi Süphan dağından
Göçü alıp geldik koca şehire

Uyduk el sözüne gurbete geldik
Ne komşuluk gördük ne dostluk bulduk
Beton bloklarda sahipsiz öldük
Göçü alıp geldik koca şehire

Bize ne denilse harfiyen uyduk
Yavan ekmek yedik şükredip doyduk
Biz güzellikleri arkada koyduk
Göçü alıp geldik koca şehire

Gurbetin acıdır suyu içilmez
Derdimiz çok birbirinden seçilmez
Ozan Cemâl gayrı geri dönülmez
Göçü alıp geldik koca şehire

CEMÂL KOCABAŞ

3.93.GİT ONA SOR ONDAN ÖĞREN

4+4

Bu dünyanın çilesini
Git ona sor ondan öğren
Bu ayrılık belasını
Git ona sor ondan öğren

Ne yaşarsan yaşa kendin
Hep onda kalacak aklın
Her bir şartta libas kürkün
Giyene sor ondan öğren

Hep borçlu kalmış hayata
Bir şeyi yok alıp sata
Yıpranmış çökmüş âdeti
Çekene sor ondan öğren

Tükenmiş dizinde derman
Elinden alınmış ferman
Acımamış ona zaman
Yaşayana sor da öğren

Her gelene boyun bükmüş
Ağlayıp gözyaşı dökmüş
Dert kurutup çile ekmiş
Nasıl biçmiş ondan öğren

Hep yokluk bükmüş belini
Kimse tutmamış elini

Şaşırnış kalmış yolunu
Gidene sor ondan öğren

Dertsiz anlamaz derdini
Almışlar bütün malını
Yaşatmışlar hep zulümü
Çekene sor ondan öğren

Her umuttan yoksun kalmış
Kendini bırakıp salmış
Bakıp uzaklara dalmış
Cemâl'e sor ondan öğren

CEMÂL KOCABAŞ

3.94.BU YARAYI SENDEN ALDIM

4+4

Bu yarayı senden aldım
Gidip kime dert yanayım
Yeşil yarpağ gibi soldum
Gidip kime dert yanayım

Yıllardır peşinden koştum
Dertsiz başıma dert açtım
Dermansız derde bulaştım
Gidip kime dert yanayım

Nedendir hiç gülmez yüzüm
Kursağımda kaldı arzum
Ne kadar da kadersizim
Gidip kime dert yanayım

Ellerinden tutamadım
 Gözlerine bakamadım
 Dizlerinde yatamadım
 Gidip kime dert yanayım

Yanıyor yüreğim başı
 Unuttum ekmeği aşı
 Bağrım bastırdım taşı
 Gidip kime dert yanayım

Nedir bu senden çektiğim
 Önünde boyun büktüğüm
 Yeter artık dil döktüğüm
 Gidip kime dert yanayım

Bak bülbüller güle konu
 Herkes sevdiğini buldu
 Bütün dağ taş dile geldi
 Gidip kime dert yanayım

Ne aradın ne de sordun
 Ne müşkül hâlimi gördün
 Ya sen kördün ya da ben kör
 Gidip kime dert yanayım

Kırk yıllık küsler barıştı
 Çoluk çocuğa karıştı
 İçim dertle doldu taştı
 Gidip kime dert yanayım

Ozan Cemâl derdim çoktur
Derdimin dermanı yoktur
Sarmasın yarımı doktor
Gidip kime dert yanayım

CEMÂL KOCABAŞ

3.95.GEL

4+4

Hadi güzel n'olur çık gel!
Arada kalmasın engel
Bir taksiyi çevir bin gel
Hadi güzel n'olur çık gel!

Baban kahveye gitsin gel
Bekle karanlık çöksün gel
Anan uykuya dalsın gel
Hadi güzel n'olur çık gel!

Bekle güneş batanda gel
Gece herkes yatanda gel
Sütler kaymak tutanda gel
Hadi güzel n'olur çık gel!

Çıkarken etrafı kolla
Gelmeden işaret yolla
Pencereden ipi salla
Hadi güzel n'olur çık gel!

Çağır yardıma geleyim
Camdan bohçanı alayım
Etrafa haber salayım
Hadi güzel n'olur çık gel!

Akşam güneş batanda gel
Soba yanıp tütende gel
Sabah horoz ötende gel
Hadi güzel n'olur çık gel!

Şalvarını falan topla
Duvarın üstünden atla
Seni kaçıracam atla
Hadi güzel n'olur çık gel!

Koyma gözlerimi yolda
Cehizini falan topla
Saman karışmasın sapla
Hadi güzel n'olur çık gel!

Hiç naz etme amanım yok
Senden başka gümanım yok
Benim fazla zamanım yok
Hadi güzel n'olur çık gel!

Kalmadı tutacak dalım
Yâr sensin peteğim balım
Yanaram tütmez dumanım
Hadi güzel n'olur çık gel!

Bırakma boynumu bükük
Hayallerim kırık dökük
Olmuşam hayattan kopuk
Hadi güzel n'olur çık gel!

Ozan Cemâl yanardöner
Bu yaptığın zulüm yeter
Azrail kapıda bekler
Hadi güzel n'olur çık gel!

CEMÂL KOCABAŞ

3.96.GEÇTİ BİZDEN ARTIK GEÇTİ DOSTLARIM

4+4+3

Dünyayı verseler ne işe yarar
Geçti bizden artık geçti dostlarım
Geriye döner mi o eski çağlar
Geçti bizden artık geçti dostlarım

Nasıl gelip geçti gençlik yılları
Şimdi arar olduk eski günleri
Kayboldu hayatın güzel yanları
Geçti bizden artık geçti dostlarım

Eskiden dağlarda sürü yyardım
Dağı alır dağ üstüne koyardım
Dizlerim tutmuyor almadan yardım
Geçti bizden artık geçti dostlarım

Çift çubuk ederdik saban sürerdik
 Beraber toplanır harman döverdük
 İlkbaharın yazlık köye giderdik
 Geçti bizden artık geçti dostlarım

Şimdi çiftçi bitti rençberlik bitti
 Göçünü yükleyen gurbete gitti
 Dostlar bir birini çoktan unuttu
 Geçti bizden artık geçti dostlarım

Koşardık oynardık bolluk içinde
 Çimenler içinde güller içinde
 Şimdi kaldık bin bir hâller içinde
 Geçti bizden artık geçti dostlarım

Konum komşu bir arada yaşardık
 Biri zorda olsa hemen koşardık
 Büyükler konuşunca da susardık
 Geçti bizden artık geçti dostlarım

Şimdi büyük küçük kalkmış aradan
 Kimse ders almıyor ana babadan
 On sekizinde uçarlar yuvadan
 Geçti bizden artık geçti dostlarım

Kadınlar kocalar önde gitmiyor
 Küçükler büyüğe akıl veriyor
 Ne yapalım hayat böyle sürüyor
 Geçti bizden artık geçti dostlarım

Küçükken kurardık yer sofrasını
Hiç kimse yapmazdı aş kavgasını
Ne güzel içerdik un çorbasını
Geçti bizden artık geçti dostlarım

Küçükler baş olmuş büyükler ayak
Çıracak usta olmuş ustalar çıracak
Sonumuz n'olacak ederim merak!
Geçti bizden artık geçti dostlarım

Tat almadım yaşadığım hayattan
Gözümü açamadım yokluktan dertten
Ozan Cemâl ne yazayım gurbetten
Geçti bizden artık geçti dostlarım

CEMÂL KOCABAŞ

3.97.GEÇ KALDIK

4+4+3

Arkamızda kaldı sıralı dağlar
Dönüp de bakmaya artık geç kaldık
Hazana uğradı yemyeşil bağlar
Güllerini koklamaya geç kaldık

Bir kere düşmüşüz dönülmez yola
Elbette bir yerde veririz mola
Zalim gurbet bizi saldı bu hâla
Sılaya dönmeye artık geç kaldık

Güzel geçen günler mazide kaldı
 Mutluluğun yerin hasretlik aldı
 Bu ayrılık gelip bizi mi buldu
 Yârla kavuşmaya artık geç kaldık

Senelerdir vurup durdum başıma
 Felek tuz doldurdu tatlı aşıma
 Bir baktım gelmişim ben bu yaşıma
 Yıllara sormaya artık geç kaldık

Elimizde olanlarla yetindik
 Şansım yokmuş çürük dala tutunduk
 Köle gibi pazarlarda satıldık
 Bir dost bulup güvenmeye geç kaldık

Ozan Cemâl bitmez hasret acısı
 Günden güne artar durur sancısı
 Üzerime okur cami hocası
 Gülüp eğlenmeye artık geç kaldık

CEMÂL KOCABAŞ

3.98.EYVAH BENİM GENÇLİĞİME

4+4

Hayat böyle gider sandık
 Çiçekten çiçeğe konduk
 Boş şeylere kafa yorduk
 Eyvah benim gençliğime

Ne mutlu olduk sevindik
Gençliğimizle övündük
Hâlbuki boşa döğündük
Eyvah benim gençliğime

Kafanın dikine gittik
Kısa yolu uzun ettik
Doğruyu eğriye sattık
Eyvah benim gençliğime

Dünyayı tozpembe gördük
Her bahçeden güller derdik
Çok harmanı yele verdik
Eyvah benim gençliğime

Düşünmedik sonumuzu
Gün eyledik günümüzü
Ziyan ettik ömrümüzü
Eyvah benim gençliğime

Bilemedik dünya fani
Her şeyin vardır bir sonu
Boş geçirdik bütün günü
Eyvah benim gençliğime

Nasıl geldi geçti günler
Bir baktım geçmiş seneler
İnsan yaşlandıkça anlar
Eyvah benim gençliğime

Demek ki hayat boşaymış
 Bu dünya bir telaşaymış
 Söyleyin kimlere kalmış
 Eyvah benim gençliğime

Nasıl geldi geçti zaman
 Hayatı gördük toz duman
 Ölüm gelir vermez aman
 Eyvah benim gençliğime

Biz çok çektik cefasını
 Süremedik sefasını
 Bilemedik kıymetini
 Eyvah benim gençliğime

Ozan Cemâl biz ne gördük
 Bir çarkın içinde döndük
 Hamur gibi yoğurulduk
 Eyvah benim gençliğime

CEMÂL KOCABAŞ

3.99.ELLERİNİ TUTMAYINCA BELLİ OLMAZ

4+4+3

Uzaktan uzağa yâr mı sevilir!?
 Gözlerine bakmayınca bell'olmaz
 Her öne gelene ikrar verilmez
 Ellerini tutmayınca bell'olmaz

Sevgi sözcükleri söylenir falan
Eğer samimiysen söz olmaz yalan
Her karşına geçip yüzüne gülen
Gamzeleri olmayınca bell'olmaz

Biraz naz karışır söze başlarken
Ciddiyet gerekir öze başlarken
Her gün kalkıp yollarını beklerken
Sevdiceği gelmeyince bell'olmaz

Sevgi bir kaledir kapısı örtük
Mecnun olanların hırkası yırtık
Sabrı olmayana gün bitmez artık
Kollarını sarmayınca bell'olmaz

Âşık maşukunu görmezse yanar
Ağustosta bile buz gibi donar
Sevgiyi bilmeyen seveni kınar
Gözleriyle görmeyince bell'olmaz

Sevme bilmeyende merhamet olmaz
Ne kadar istese saadet bulmaz
Yürekten sevenler bir şeyden yılmaz
Vuslatına ermeyince bell'olmaz

İki gönül buluşursa bir yerde
O zaman kalır mı arada perde
Diyorlar ilaçtır sevgi her derde
Şifasını bulmayınca bell'olmaz

Seven insan sadık kalır yârine
 Gönlünü kaptırmaz başka birine
 Sevmeyen giremez aşk diyarına
 Nefesini duymayınca bell'olmaz

Sevgi güle benzer seven dikene
 İçinde ne varsa döker diline
 Yazar sözlerini sazın teline
 Mızrabını vurmayınca bell'olmaz

Cemâl'im muradım yarıda kaldı
 Sevgimle büyüttüm yad eller aldı
 Beni mecnun edip çöllere saldı
 Sarılıp da yatmayınca bell'olmaz

CEMÂL KOCABAŞ

3.100.ELLEMİYİN BÖYLE KALSIN RAZIYIM

4+4+3

Ne olursun deşme yürek yaramı
 Ellemeyin böyle kalsın razıyım
 Bunca doktor bulamadı çaremi
 Ellemeyin böyle kalsın razıyım

Ben derdime, derdim bana alıştı
 Kime başvurdumsa dönüp savuştu
 Gönülden sevenler bir bir kavuştu
 Ellemeyin böyle kalsın razıyım

Sevdaya düşenler ah çekip ağlar
Gözlerinin yaşı sel gibi çağlar
Kurur fidanları bozulur bağlar
Ellemeyin böyle kalsın razıyım

Hiç kimseye yoktur kinim nefretim
Tükendi ağzımda sözüm sohpetim
Topraklara bile yoktur minnetim
Ellemeyin böyle kalsın razıyım

Yanımda kimsem yok derdim yanayım
Bilmiyorum hangi yöne döneyim
Nasıl sevineyim nasıl güleyim
Ellemeyin böyle kalsın razıyım

Anam bez getirir bacımsa bağlar
Acım öyle büyük ciğerim dağlar
Hastanın hâlini ne bilir sağlar
Ellemeyin böyle kalsın razıyım

Cemâl'im dermansız derde uğradım
Ciğerimi dilim dilim doğradım
Yıllar yılı dermanımı aradım
Ellemeyin böyle kalsın razıyım

CEMÂL KOCABAŞ

3.101.ELCEVAZDA YÂRİM VAR

4+3

Elcevaz'da yârım var
 Bir de ah u zarım var
 Sevmesem el güvenir
 Sever isem kârım var

Hıdırşah'tan iniver
 Yüzün bana dönüver
 Köşe bucak saklanma
 Sevdiğini deyiver

Dama çıkar sallanır
 Gün vurdukça ballanır
 Çok sallanma nazlı yâr
 Adın dilde dolanır

Giyer gümüş nalını
 Bele bağlar şalını
 Bu güzel kim sorsalar
 Bey babamın gelini

Halaya girer oynar
 İnsanın kanı kaynar
 Biri yan gözle baksa
 Benim yüreğim yanar

Gir bahçeye gez güzel
 Güller dökmeden gazel

Demek yaşamamışım
Seni görmeden evvel

Saçlarına tak beni
Yüreğimden yak beni
Yaşayamam ölürüm
Güzel almazsam seni

CEMÂL KOCABAŞ

3.102.DÜNYA DÖNER BEN DÖNERİM

4+4

Dünya döner ben dönerim
El sanar yanardönerim
Rüzgârda söndü fenerim
Karanlıklar sarar beni

Unumu eledim astım
Kandıramadım feleği
Giydim yakasız gömleği
Gelmez yola salar beni

Duman çöker dağ başına
Kan dolar gözüm yaşına
Zehir doğradın aşım
Bir gün toprak sarar beni

Bahar idim kışa döndüm
Hayal idim düşe döndüm
Kanatsız bir kuşa döndüm
Gökyüzüne salar beni

Kal desem yanımda durmaz
 Hiç bir şeyi gözü görmez
 Zaten bir kararda durmaz
 Hâlden hâle salar beni

Olmadı kimseden vefa
 Dünyada sürmedim sefa
 Demek yanımdım bu defa
 Dilden dile salar beni

CEMÂL KOCABAŞ

3.103.DURACAĞIZ BEKLE ĞARDAŞ

4+4

Güvenme dünya varına
 Bugünü koyma yarına
 Yarın Hakk'ın huzuruna
 Duracağız bekle ğardaş

Gıybet etme dilini tut
 Kötü sözü söyleme yut
 Soysuza bağlama umut
 Bir gün seni satar ğardaş

Her toplumda al yerini
 Hiç düşürme değerini
 Bu cehalet zincirini
 Kıracağız bir gün ğardaş

Bakma kimsenin sözüne
İn her olayın özüne
Sonra vurursun dizine
Vurdumduymaz olma ğardaş

Kaybetme edep hayâmı
Takip et haklı davanı
Şeytana uyup yuvanı
Yıkmayasın aman ğardaş

İş yaparken iyi düşün
Sonra ağrımасыn başın
Kaç olursa olsun yaşın
Dürüstlükten kaçma ğardaş

Minnet etmeyesin kula
Önem verme para pula
Dikkat et gittiğin yola
Yanlışlara sapma ğardaş

Kalma kimseden geriye
Hep adım at ileriye
Hele de bak bir arıya
Her çiçekten bal yap ğardaş

Ozan Cemâl su misali
Akar gider su misali
Bazen durgun bazen coşar
Taşar gider su misali

3.104. DOSTLARIM**4+4+3**

Özümden ayrıldım kabuğa döndüm
 Mazimde ne varsa kalbime gömdüm
 Ağaçtan yapılan bir ata bindim
 Hakkınızı helâl edin dostlarım

Önce acı çekip biraz inlersin
 Kafanda ne varsa bir bir silersin
 Dostların konuşur sen de dinlersin
 Kalkar başucundan gider dostlarım

Daha can çıkmadan okurlar yasin
 Sen de bunu yüreğinle dinlersin
 Azrail gelince bilmem n'eylersin!
 Rengin kaçır biraz solar dostlarım

Anan baban ğardaşların yaş döker
 Yetim yavruların boynunu büker
 Vakit gelir artık gözün yol çeker
 Yavaş yavaş kefen biçer dostlarım

Anlatılır gider gitmez hayatın
 Bu dünyada ne günahlar işledin
 Kimi gambazladın kimi fişledin
 Kabirde bunları sorar dostlarım

Kurulur bir çadır tazye verirler
 Yemek pişirilir dostların yerler

Zaman başa döner söyler gülerler
Anam bacım yasım tutar dostlarım

Herkes hayatına başlar yeniden
Demezler bir tayfa eksik gemiden
Kimse bilmez can ayrıldı canımdan
Ölümü çok kolay sanar dostlarım

Cemâl'im çok gördüm göçüp gideni
Şundandır bundandır derler nedeni
Sarar kara toprak bir gün bedeni
Toprağa karışır gider dostlarım

CEMÂL KOCABAŞ

3.105.DERDİMİN DERMANI YÂRİN ELİNDE

4+4+3

Derdim çoktur dermanını ararım
Derdimin dermanı yârin elinde
Kim ne söyler ise ona kanarım
Derdimin dermanı yârin elinde

Doktorlar da bilemedi çaremi
Bilmem kanser midir yoksa verem mi!
Yâr gelip sarmıyor yürek yaramı
Derdimin dermanı yârin elinde

Doktorlar, aktarlar toplanıp geldi
Herkes bu yarama bir melhem çaldı
Her gün biraz daha gül benzim soldu
Derdimin dermanı yârin elinde

Her gün yüreğimde yaram sızılar
Gönlüm yalnız nazlı yâri arzular
Bu hâlîme güler geçer bazılar
Derdimin dermanı yârin elinde

Allah hiç kimseye vermesin acı
Gönül yarasının yoktur ilacı
Beklemekten oldum sabır ağacı
Derdimin dermanı yârin elinde

Bilmem nasıl söner içimde yangın
Bu zalim feleğe dargınım dargın
Yıllardır sılamdan olmuşam sürgün
Derdimin dermanı yârin elinde

Gel artık son bulsun gönlümde hüznün
Sensiz geçen günler inan çok uzun
Evlenip yapalım biz de toy düğün
Derdimin dermanı yârin elinde

Cemâl'im içimde kalmasın hasret
Huzur bulmak için edelim gayret
Yüce Allah versin bize hidayet
Derdimin dermanı yârin elinde

CEMÂL KOCABAŞ

3.106.ÇÖZEMEDİM SIRRINI

7+7

O karanlık gözlerin geceyi andırıyor
Aşkın zehirli okmuş sinemi yandırıyor
Bazen yüzüme gülüp bazı gün kandırıyor
Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

Yüzün başka bakıyor gözün başka bakıyor
Sevdan azgın sel gibi taşıp bendim yıkıyor
Hayatın cilveleri bana çelme takıyor
Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

Seni gördüğüm zaman içime dert doluyor
Her filiz verdiğimde yarpağlarım soluyor
Sen aklıma gelince bir tarafım ölüyor
Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

Beni bırakıp gittin ruhum bedenim yandı
Beni böyle görenler kafayı yemiş sandı
Sanki gönül bağına baykuş gelip dadandı
Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

Sevip saydığım güzel bana düşman kesildi
Sanki bütün sevdalar ağaçlara asıldı
Bu nasıl bir insanlık bu nasıl bir nesildi
Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

Demek sevgin yalanmış sadece dilde imiş
Beni sever görünüp gözlerin elde imiş

Maksadın sevgi değil parada pulda imiş
 Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

Cemâl'im boşa yandım boşa gözyaşı döktüm
 Çaresizce kapına gelip boynumu büktüm
 Hâlbuki sen varya sen beni temelden yıktın
 Çözemedim sırrını nasıl bir muammadır!

CEMÂL KOCABAŞ

3.107. ÇIKIP SEYREYLEDİM DEVRİ ÂLEMİ

4+4+3

Çıkıp seyreyledim devr-i âlemi
 Kendimden zavallı kul bulamadım
 Denizleri aştım dağlar dolaştım
 Hak yolundan başka yol bulamadım

Sandım ki bu dünya bize kalacak
 Sırası gelenler bir bir göçecek
 Kim bilir sonumuz nasıl olacak
 Gözyaşımдан başka sel bulamadım

Bir mürşide rastlamadı yolumuz
 Bir gün susar konuşamaz dilimiz
 Yaradana malum olsun hâlimiz
 Tutunacak başka dal bulamadım

Çok gördüm dünyadan çekip gideni
 Kim bilir ölümün nedir nedeni
 Gün gelir giyersin beyaz kefeni
 Musalladan başka sal bulamadım

İnsan su misali durmadan akar
Bazen çoşar taşar bendini yıkar
Bazen hiddetlenir hayattan bıkar
Kabristandan başka yer bulamadım

Her şeyin bir başı bir sonu vardır
Kendin bilmeyene bu dünya dardır
Ozan Cemâl toprak en sadık yârdır
Üstümü örtecek el bulamadım

CEMÂL KOCABAŞ

3.108.BUNUN KÜRT'Ü TÜRK'Ü MÜ VAR!?

4+4

İnsan her zaman insandır
Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?
Yaratılanlar kutsaldır
Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

Ekmeğimiz aşımız bir
Kırpiğimiz kaşımız bir
Ölsek mezar taşımız bir
Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

İnsana yakışmaz kemlik
Nedendir bu senlik benlik
Bitsin artık dengesizlik
Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

İmanımız dinimiz bir
 Konuşulan dilimiz bir
 Kültürümüz ilmimiz bir
 Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

Âdetimiz töremiz bir
 Ayrı değil yöremiz bir
 Zararımız kârımız bir
 Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

Hasta olana koşarız
 Yasta olana koşarız
 Hep bir arada yaşarız
 Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

Birlikte hep alışmışız
 Çorba gibi karışmışız
 Aynı yolda yarışmışız
 Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

Biz bir Allah'ın kuluyuz
 Peygamberin ümmetiyiz
 Hepimiz bir gemideyiz
 Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var?

Cemâl'im n'olur yapmayın!
 Araya nıfak katmayın
 Kimseyi ayrı tutmayın
 Bunun Kürt'ü Türk'ü mü var!?

3.109. BULURUZ YOLU

4+4+3

Senden korkum mu var gâvurun dölü!

Kendimiz gideriz buluruz yolu

Taşarsak oluruz dağların seli

Yıkınız geçeriz buluruz yolu

Ne sorarım ne de izin alırım

Ne sana güvenir ne dost bilirim

Geri dönmem ne de alta kalırım

Kılıç vura vura buluruz yolu

Atalardan aldık biz bu öğüdü

Size karşı her gün kinim büyüdü

Sakarya'dan geldik aldık Söğüdü

Nehirler aşarız buluruz yolu

Kimse güvenmesin ben şuyum buyum

Yolumuz insanlık içinde uyum

Bize yadigârdır şhirim köyüm

Sora sora gider buluruz yolu

Kimse göz dikmesin benim yurduma

Sonra derman bulamazlar derdine

Er kişi döğüşür merdi merdine

Kıra kıra gider buluruz yolu

Bunca savaş gördü bu şanlı millet

Bir kaç hain için yıkılmaz devlet

Herkese mahsustur bizde adalet
Söyleriz söyleriz buluruz yolu

Ezan dinmez bayrak inmez göklerden
Çok iyiyiz bu dünyada çoklardan
Kılavuz kargaysa çılmaz b...lardan
Diye diye gider buluruz yolu

Çok gelip gidenler oldu bu yerden
Geçit yok demiştik Çanakkale'den
Hiç bir Türk vazgeçmez istiklalinden
Zafere koşarız buluruz yolu

Dostça yaşanırsa çözülür sorun
Bizi sevmiyorsan sendedir oyun
Erkek gibi yaşa er gibi ölü
Korkak gibi kaçma buluruz yolu

Cemâl'im Türk doğduk Türk öleceğiz
Ölüm dahi olsa geri dönmeyiz
Bu vatandan karış toprak vermeyiz
Kararımız karar buluruz yolu

CEMÂL KOCABAŞ

3.110.BU ZALIMLAR İNSAFSIZLAR

4+4

Neler açtılar başıma
Kan doğradılar aşıma
Bakmadılar gözyaşıma
Bu zalımlar insafsızlar

Her derde göğsümü gerdim
Elimde ne varsa verdim
Böyle sefil hayat sürdüm
Gene de yaranamadım

Ben her yokluğa alıştım
Hep zor işlerde çalıştım
Ekmeği suyu bölüştüm
Gene de yaranamadım

Ne kazandımsa yediler
Arkamdan çok laf dediler
Başımı öne eğdiler
Gene de yaranamadım

Ne dedimse hep söz oldu
Yandı yüreğim köz oldu
Sarardı gül benzim soldu
Gene de yaranamadım

Bırakmadılar güleyim
Derdime çare bulayım
Ecelimle ben öleyim
Gene de yaranamadım

Cemâl'im çektim ah u zar
Koskoca dünya oldu dar
Çektiğim acılar kaldı
Gene de yaranamadım

3.111.NEFSİME NAMAZI KILDIRAMADIM

6+5

Dünyaya geldiğime oldum bin pişman
 Çünkü yaşamaktan zevk alamadım
 Dertlerim dost oldu mutluluk düşman
 Ömrü hayatımda hiç gülemedim

Kime yaklaştımsa bana sırt döndü
 Lambada titreyen ışığım söndü
 Ataş düştü evim ocağım yandı
 Bu yürek yaramı söndüremedim

Ne yaptımса talih bana gülmedi
 Hayattan isteğim arzum kalmadı
 Felek ile aram iyi olmadı
 Ağlayan yüzümü güldüremedim

Uzaklaştı benden hep eşim dostum
 Hep onlar konuştu ben ise sustum
 Vallahi kimseye yok kinim kastım
 Arzu hâlim yâre bildiremedim

Ne idim ne oldum demeyin sakın
 Günahından arın yıkanıp dökün
 Şeytandan uzak dur Allah'a yakın
 Emel defterimi sildiremedim

Ozan Cemâl yoktur ayrı gayrımız
 Köz ateşle yanıp durdu bağrımız

İnşallah hayrolur bizim sonumuz
Bu nefsimi namaz kıldıramadım

CEMÂL KOCABAŞ

3.112.GÜZEL

4+4+3

Kaşın güzel gözün güzel sen güzel
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?
Bu gönül bağına düşürdün gazel
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Her on parmağında vardır bir hüner
O yârin sevdası başında döner
Ataşlar içinde yüreğim yanar
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

İnce beli büklüm büklüm bükülür
Simsiyah saçları bele dökülür
Onu her gördükçe ömrüm sökülür
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Sanki has bahçenin açılmış gülü
Yüzünde çizgiler sevdanın yolu
Kemer bağlamışlar incinmiş beli
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Bir fistan giyinmiş güzel tenine
Bıraksalar diz çökerim önüne
Cesaretim yok ki gidem yanına
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Konuşurken yanakları kızarır
Sanki yüreğimi tutup koparır
Alır beni bir meçhule aparır
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Kimsin nerelisin diye sormadım
Kolum açıp ince belin sarmadım
Ben ömrümde böyle güzel görmedim
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Merhaba diyerek başladık söze
Deste zülüfleri dökülmüş yüze
Canım kurban olsun böyle bir kıza
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

Cemâl'im görünce bağlandım birden
Çok uğraştım kalkamadım yerimden
Korkarım birisi alır elimden
Böyle güzel olmak zorunda mısınız!?

CEMÂL KOCABAŞ

3.113.BOŞUNA SARILMA MEZAR TAŞINA

4+4+3

Boşuna sarılma mezar taşına
Uyanıp elinden tutanlar olmaz
Hiç umut bağlama boşu boşuna
Muradına murat katanlar olmaz

Boş hayal kurmanın sonu hüsrandır
Gerçeğe varmanın zamanı tamdır
Günahın var ise hâlin yamandır
Bekleme yoluna çıkanlar olmaz

Dünya bir imtihan yeridir yeri
Hayat bilgin yoksa konuşma bari
Bir gün ateş basar yattığın yeri
Yangına su döküp söndüren olmaz

Gelip geçicidir zevk ü hevesler
Bir gün biter aldığımız nefesler
Etrafını sarar demir kafesler
Gelip seni ordan kurtaran olmaz

Şaşaalı hayat bir gün bitecek
Dağ gibi başında duman tütecek
Dostların üstüne toprak örtecek
Ardından bir dua okuyan olmaz

Yaşarken ölene umut bağlama
Bir gün kalkar gelir diye bekleme
Günahına başka günah ekleme
Ölünün kendine faydası olmaz

Boşuna konuşup durma her yerde
O dertsiz başını düşürme derde
Söner ışıkların kapanır perde
Karanlıkta seni seyreden olmaz

Kimse sormaz nedir asıl nedenin
 Kalmaz başucuna gelip gidenin
 Toprağa karışır gider bedenin
 Vile şu da vardı diyenin olmaz

Kimler geldi kimler geçti dünyadan
 Kimi kendisini görmez aynadan
 Akıl başımıza gelir sonradan
 Son pişmanlıkların faydası olmaz

Bırak sapkınlığı doğru yolu bul
 Yoksa yaptıkların görmez ki kabul
 Hakk'ın yolu birdir bunu iyi bil
 Sonra doğruları gösteren olmaz

Yanlış sokaklarda dolandın durdun
 Senaryoya göre oynayıp uydun
 Şöhreti bulunca birden kudurdun
 Boynuna ip takıp sürenler olmaz

Ozan Cemâl çok rezaletler gördük
 Malesef bu yönde çok ödün verdik
 Kendi kendimize hep zarar verdik
 Bunu kime yazdım soranlar olmaz

CEMÂL KOCABAŞ

3.114.BİZ NEREYE GİDİYORUZ

4+4

Dünya neyle uğraşiyor
Biz nereye gidiyoruz!
Canla başla çalışıyor
Biz nereye gidiyoruz!

Elde bir şey yok diyoruz
Hiç çalışmadan yiyoruz
Bir meçhule gidiyoruz
Şükretmeyi bilmiyoruz

Gardolabı dolmuş taşar
Her gece bir barda yaşar
Rezillikler boydan aşar
Yanlışlardan dönmüyoruz

Ayakkabı çiftler çiftler
Açmazlar bir kitap defter
Doğru neyse bize göster
İdare et bilmiyoruz

Pazarda ne görse alır
Yarısın yer yarı kalır
Param yok der nerden bulur
Bunlara inanmıyoruz

Her gün hava atıp durur
Yalnızca kendini korur

Sataşsan bel altı vurur
Doğruluklar diliyoruz

Kimseyi arayıp sormaz
Ne yer ise karnı doymaz
Geldiği yeri hiç bilmez
Geçmişini biliyoruz

Hiç bir topluma girmemiş
Kimseye selam vermemiş
Buna deriz biz görmemiş
Bunlara çok acıyoruz

Bazen yanar bazen söner
Fırıldaklar gibi döner
Bilmeden herkesi kınar
Sözlerinden anlıyoruz

Ne çalışır ne çabalar
Bir işe girse bocalar
Nasıl yaşar yalancılar
Bunlardan utanıyoruz

Terk etmiş ana babayı
Bilmez hısım akrabayı
Hafife alır dünyayı
Cehaleti görmüyoruz

Kalmamış terbiye heya
Yüzünde bir batman boya
Yanaşmaz nikâha toya
Metres gibi yaşıyoruz

Nerde akşam orda sabah
Bilmiyorlar günah münah
Onlar için her şey mubah
Gözlerle hep görüyoruz

Oruç tutmaz namaz kılmaz
Hiç bir şeye razı gelmez
Bunlar hak adalet bilmez
Olanlara şaşıyoruz

Yol değil bizim yolumuz
Pazara düştü donumuz
Bilmem n'olacak sonumuz
Hep çile dolduruyoruz

Bu iş böyle geçip gitmez
Yara büyük dikiş tutmaz
Nasihat de fayda etmez
Biz bizi kandırıyoruz

Takmış peşine kaç kişi
Tükenmiş hayali düşü
Ömür bitmiş geçmiş yaşı
Günü güne ekliyoruz

Ozan Cemâl nedir bu hâl
 Öz çürümüş kırılmış dal
 Arı küsmüş yapmıyor bal
 Boş kovanı bekliyoruz

CEMÂL KOCABAŞ

3.115.AÇIK KALSIN

4+4

Doktor sarmasın yaramı
 Bırak yaram açık kalsın
 Hiç kimse bilmez çaremi
 Bırak yaram açık kalsın

Bu yarayı yârdan aldım
 Elim kolum bağlı kaldım
 Ne yaşayıp ne de öldüm
 Bırak yaram açık kalsın

Bir boşlukta yürüyorum
 Ne hâldeyim bilmiyorum
 Nedendir hiç gülmüyorum
 Bırak yaram açık kalsın

Gündüzlerim oldu gece
 Dilim söyler hece hece
 Sanki hayat bir bilmece
 Bırak yaram açık kalsın

Kim ne bilir çektiğimi
Ağlayıp yaş döktüğümü
Her gün boyun büktüğümü
Bırak yaram açık kalsın

Sitemim var nazlı yâra
Sanki yürek döndü nara
Benim yaram başka yara
Bırak yaram açık kalsın

Karanlıktır benim dünyam
Hayale dönüştü rüyam
Kıyamete kalır davam
Bırak yaram açık kalsın

Sevdim keşke sevmeseydim
Sana gönül vermeseydim
Böyle zulüm görmeseydim
Bırak yaram açık kalsın

Kaderde ne var kim bilir
Sevenler de bir gün ölür
Allah'ın dediği olur
Bırak yaram açık kalsın

Cemâl'im çekenler bilir
Dert derdin üstüne gelir
Yeter beni üzme yeter
Bırak yaram açık kalsın

3.116.BIRAK GURBET BEN SILAMA VARAYIM**4+4+3**

Kalk gidelim gönül sıladan yana
 Ayrılık hasreti kâr etti cana
 Yâr senin aşkından oldum pervane
 Bırak gurbet ben sılama varayım
 Anam babam ben yârimi göreyim

Bir yanım sılada bir yanım burda
 Garip bülbül gibi kalmışam darda
 Hani sevdiklerim canlarım nerde
 Bırak gurbet ben sılama varayım
 Anam babam ğardaşımı göreyim

Hiç kimseye anlatamam derdimi
 Akarken kestiler gönül bendimi
 Sanki zindanlarda buldum kendimi
 Bırak gurbet ben sılama varayım
 Anam babam ben bacımı göreyim

Gitmek istiyorum tutuyor beni
 Sonsuz bir boşluğa atıyor beni
 Çekilmez firkate katıyor beni
 Bırak gurbet ben sılama varayım
 Anam babam ben yavrumu göreyim

Sılam nere düşer gurbet nereye
 Yüce karlı dağlar girmiş araya
 Bu ayrılık tuz doldurur yaraya

Bırak gurbet ben sılama varayım
Anam babam dostlarımı göreyim

Artık çekilmiyor gurbetin kahrı
Her gün değişiyor hayatın seyri
Ondandır yanarım yıllardan beri
Bırak gurbet ben sılama varayım
Abam babam komşuları göreyim

Ozan Cemâl gurbet çekilmez durak
İnsan sevdiğini etmez mi merak
Gitmek istesem de yollar çok irak
Bırak gurbet ben sılama varayım
Anam babam ben sılama göreyim

CEMÂL KOCABAŞ

3.117. BİR KERE BİTMEDİ ÇİLEMİZ BİZİM

4+4+3

Acıyla yoğrulduk doğduk doğal
Bir kere gülmedi yüzümüz bizim
Başımıza bunlar geldi geleli
Bir türlü bitmedi çilemiz bizim

Herkes faydalandı biz durup baktık
Çabamız boşaymış çok geç ayıktık
Demek ki boşuna çağlayıp aktık
Bir kere bitmedi çilemiz bizim

Bir gün boş durmadım çalıştım her gün
 Ne yapsam işlerim gitmedi düzgün
 Âlem güler oynar ben ise üzgün
 Bir kere bitmedi çilemiz bizim

Ne sevda yaşadım ne aşk yaşadım
 Dert yükünü hep sırtımda taşıdım
 Anladım ki ben boşuna yaşadım
 Bir kere bitmedi çilemiz bizim

Kuşlar gibi dalda tutunamadım
 Bu dünyada bir dost edinemedim
 Aldığım nefese sevinemedim
 Bir kere bitmedi çilemiz bizim

Kime dost dedimse zararlı çıktım
 Öyle zulüm gördüm canımdan bıktım
 Kendimce boş yere ağıtlar yaktım
 Bir kere bitmedi çilemiz bizim

Ne güldük oynadık ne murad aldık
 Nedense herkesten geride kaldık
 Biz kendimiz ettik kendimiz bulduk
 Bir kere bitmedi çilemiz bizim

Cemâl'im biter mi garibin derdi
 Can dostlarım beni sırtımdan vurdu
 Mevlâ'm uzak tutsun bizden namerdi
 Bir kere bitmedi çilemiz bizim

3.118.BİR AĞAÇTAN ATA BİNMIŞ GİDİYOR

4+4+3

Kalmadı dünyanın zevk ü sefası
Herkes tuttuğunu alıp gidiyor
Bize kaldı derdi, gamı, cefası
Koca karısını vurmuş gidiyor

Ne terbiye kalmış ne hayâ kalmış
Çoğu zevk ü sefa âleme dalmış
Kimisinin eli koynunda kalmış
Bir köşede boyun bükmüş gidiyor

İnsanlar değişmiş yaşam şeklini
Bir acayip hâle sokmuş şiklini
Oğul babasının sormaz fikrini
Herkes öz başına olmuş gidiyor

Ne zaman zamandır ne düzen düzen
İtilip kakılmış doğruyu yazan
Çoğaldı dostuna kuyular kazan
Kazmayı küreği kapmış gidiyor

Anaya bak kızını al demişler
Demek boş değilmiş bunca öğütler
Toprağa dökülen taze çigitler
Pazara gelmeden ölüp gidiyor

Ne oğlan çalışır ne kız çalışır
Baba parasıyla elle yarışır

Bir de ağızı olan herkes konuşur
Yalanı yanlışa katmış gidiyor

Hiç kimse düşünmez öbür tarafı
Dolandırmış bankalarla sarrafi
Porselen doldurmuş mutfakta rafi
Çatalı kaşığı kapmış gidiyor

Evi dolu amma gönlü boş kalmış
Kendi için uygun ne varsa bulmuş
Ne ezan dinlemiş ne namaz kılmış
Tespihle fesini almış gidiyor

Kimi yanlış gider kimisi doğru
Kimisi düz yürür kimisi eğri
Bu yüzden değişmiş dünyanın seyri
Anayı babayı atmış gidiyor

Hiç kimse demiyor sonum n'olacak
Kaderde yazılan beni bulacak
Sonunda bedeninin toprak olacak
Günahı sevabı almış gidiyor

Ozan Cemâl sen de çok iyi düşün
Altmış beşe doğru gidiyor yaşın
Bir gün kesilecek ekmeğin aşın
Bir ağaçtan ata binmiş gidiyor

CEMÂL KOCABAŞ

3.119. BİLMEM Kİ

4+4+3

Göç eylemiş nazlı yârim yurdundan
Hangi dağın ardındadır bilmem ki
Men ölürem hasretinden derdinden
Hangi yaban elindedir bilmem ki

Ne haber bırakmış ne izi belli
Sanki yıllar olmuş burdan gideli
Akbuğday benizli yanağı benli
Hangi ele mekân kurmuş bilmem ki

Çıkıyor aklımdan kara gözleri
O melül bakışı tatlı sözleri
Kiraz dudakları pembe yüzleri
Hangi hülyaları süsler bilmem ki

Saçları çok uzun topuğa iner
İnanın bir teli dünyaya değer
Bir gün hasretinden ölürsem eğer
Başucuma gelir ağlar bilmem ki

Cemâl'im görmedim böyle bir güzel
Ömrümün bağına döktürdü gazel
Bir daha göreyim ben seni tez gel
Gelip de çenemi bağlar bilmem ki

CEMÂL KOCABAŞ

3.120. BERABER BİRLİK OLALIM

4+4

Ne için bu senlik benlik

Beraber birlik olalım

Nedir bu kin nedir kemlik

Beraber birlik olalım

Bütün derdi bölüşelim

Hep söyleyip gülüşelim

Nedendir ayrı düşelim

Beraber birlik olalım

Barışsın dargın olanlar

Huzur ile geçsin anlar

Uzak dursun ayrılıklar

Beraber birlik olalım

Kimsenin kanı akmasın

Hiç bir ana ağlamasın

Gözümüzden yaş akmasın

Beraber birlik olalım

Malın mülkün fayda etmez

Vuruşmakla savaş bitmez

Beklemeye gücüm yetmez

Beraber birlik olalım

Düğün bayram kutlayalım

Beraber mutlu olalım

Kini bir yere koyalım

Beraber birlik olalım

Ülke bizim devlet bizim

Faydası yok kötü sözün

Çok yaşasın oğlun kızın

Beraber birlik olalım

Yabancılar bölmek ister

Yurdumuza girmek ister

Rızkımızı çalmak ister

Beraber birlik olalım

Ozan Cemâl sev ülkeni

Akmasın gârdaşın kanı

Biter mi gâvurun kin

Beraber birlik olalım

CEMÂL KOCABAŞ

3.121. BENİ Mİ GÖRDÜN

6+5

Beni alıkoydun gidenlerinden

Derdi yükleyecek beni mi buldun!

Ne fikrimi aldın ne bir şey sordun

Bana zulmederken mutlu mu oldun!

Herkes gidip mutluluğa ulaştı

Benim elim ayağıma dolaştı

Yaptıkların dilden dile dolaştı

Bunları yaparken bana mı sordun!

Yıllarca ot bitmez bastığın yerden
 Nasip almamışsın zerre miskalden
 Kaderimiz buymuş ne gelir elden
 Hırsımı alacak beni mi buldun!

Ne huzur bıraktın ne rahat bende
 Suç aradım bulamadım kendimde
 Yuvasız kuş gibi kalmışam çölde
 Kasıp kavuracak beni mi buldun!

Döktüğün kanların hesabını ver
 Kaç yuva dağıttın hesabını ver
 Seni de bizi de yutar kara yer
 Mezara sokacak beni mi buldun!

Bu dünyada güldürmedin bir kere
 Onurum gururum serildi yere
 Ruhumu öldürdün belki bin kere
 Sen bunları bana reva mı gördün!

Hangi dalı tutsam kırdın yerinden
 Her şeyimi aldın gittin elimden
 Gidem dedim beni ettin yolumdan
 Yoldan çevirecek beni mi buldun!

Cemâl'im yıkıldım dağıldım bir an
 Bir yuva kurmuştum eyledin viran
 Bir türlü bitmiyor görülen davam
 Kodese tıkacak beni mi buldun!

3.122.BENİ KOYUP GİTTİĞİNE DEĞDİ Mİ!

4+4+3

Ne istedin yapmadım ki vefasız
Beni koyup gittiğine değdi mi!?
Öyle çekip gittin sessiz sedasız
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Ne istesen hemen alır gelirdim
Gece dahi olsa bulur gelirdim
Ağzından çıkamı bulur gelirdim
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Diz çökerdim başucunda beklerdim
Bir şeyin eksik mi diye bakardım
Sırrımızı yüreğimde saklardım
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Güvenirdim ikimizin aşkına
İnan sen gideli döndüm şaşkına
N'oldu aramızda Allah aşkına
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Hani ikimizin hayali vardı
Aklın mı karıştı beynin mi durdu
Ortak dostlarımız hep seni sordu
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Şimdi neredesin canımın içi
Keşke söyleseydin yaptığım suçu

Hâlâ saklıyorum verdiğin saç
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Mesut yaşamayı çok gördün bize
Bir arada otururduk diz dize
Demek güvenmişim ben bir kalpsize
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

Cemâl'im eğildi büküldü belim
Bir şey söylemeye varmıyor dilim
Yürümeye bile kalmadı hâlim
Beni koyup gittiğine değdi mi!?

CEMÂL KOCABAŞ

3.123.BEN SENİ SEVMİŞEM SEN DE BENİ SEV!

6+5

Kaçma güzel benden ben adam yemem
Gizli sırlarını kimseye demem
Senden başkasına ben umut vermem
Ben seni sevmişem sen de beni sev!

Gül olsan dalında bülbül olurum
Nereye gidersen seni bulurum
O kara gözlere kurban olurum
Ben seni sevmişem sen de beni sev!

Senin ile buluşalım gönülden
Sevgi sözcüğünü atma dilinden
Seni kıskanırım elden âlemden
Ben seni sevmişem sen de beni sev!

Anlıma yazılan kader gibisin
Yaşama hevesim sebebi sensin
Sen benim ol dünya tersine dönsün
Ben seni sevmişem sen de beni sev!

Karanlık gecemin ışığı sensin
Yılda on iki ay dört mevsim sensin
Yüreğimin sesi umudum sensin
Ben seni sevmişem sen de beni sev!

Sevdiğim benimle paylaş derdini
Canından üstün tut namus arını
Senin için feda ettim canımı
Ben seni sevmişem sen de beni sev!

CEMÂL KOCABAŞ

3.124. O YÂR BANA BAKTI BEN ONA BAKTIM

6+5

Çeşmenin başında gördüm o yârî
O yâr bana baktı ben ona baktım
Onun için çektim bu ah u zarı
O yâr bana baktı ben ona baktım

Görünce yüzünü çevirdi benden
Zannettim ki canım çıkacak tenden
Oturduk bir yerde tutmadan elden
O yâr bana baktı ben ona baktım

Doldurdu suyunu yürüyüp gitti
Benimse başımda dumanlar tütüdü
Gel dedim hasretlik canıma yetti
O yâr bana baktı ben ona baktım

Koştum arkasından yetişemedim
Onunla el ele tutuşamadım
Diz dize oturup konuşamadım
O yâr bana baktı ben ona baktım

Cemâl kendim yâra anlatamadım
Konuşup lafımı dinletemedim
Ben ona sevgimi söyleyemedim
O yâr bana baktı ben ona baktım

CEMÂL KOCABAŞ

3.125.BEN NERDEYİM GÖREMEDİM

4+4

Dünya gözüyle bir baktım
Ben nerdeyim göremedim
Sanki sular gibi aktım
Ben nerdeyim göremedim

Kendi kendimle yarıştım
Toza toprağa karıştım
Denizler deryalar aştım
Ben nerdeyim göremedim

Bazen atlı bazen yaya
Haber saldım tüm dünyaya
Ta çıktım güneşe aya
Ben nerdeyim göremedim

Kesilmişken tüm umudum
Eriyorken yudum yudum
Binlerce kitap okudum
Ben nerdeyim göremedim

Kime sorayım kendimi
Akarken yıktım bendimi
Kaybettim kendi kendimi
Ben nerdeyim göremedim

Her topluma girdim sordum
Gece gündüz hayal kurdum
Kendi gözlerimle gördüm
Ben nerdeyim göremedim

Cemâl'im dünyadan göçtüm
Ölüm şerbetinden içtim
Ben bu yolu kendim seçtim
Ben nerdeyim göremedim

CEMEL KOCABAŞ

3.126.BEN BÖYLE YÂRE**4+4+3**

Nasıl yâr diyeyim ben böyle yâre
 Beni taştan taşa çaldıktan sonra
 Hiç bir müşkülüme olmadı çare
 Beni ele muhtaç ettikten sonra

Görmedim bir kere gülen yüzünü
 Hep yalvardım dinlemedi sözümü
 Çokça çektim cilvesini nazını
 Yıllarca peşine saldıktan sonra

Canımdan çok sevdim vefa görmedim
 Eller gibi muradıma ermedim
 Göğsünde gülleri soldu dermedim
 Beni bahçesinden kovduktan sonra

Bana yüz çevirdi ellere güldü
 Beni defterinden çıkarıp sildi
 Sandım yüreğimi ikiye böldü
 N'idem yapayalnız kaldıktan sonra

Hayatımı zindan eyledi bana
 Hiç böyle yapar mı insan insana
 Kader hiç gülmedi sevgiden yana
 Gelmesin saçımı yolduktan sonra

Cemâl'im kalmadı sevgiden eser
 Burdan çekip gitsem el beni kınar

Bu sevda acısı ne zaman diner
Gelsin ben kabire girdikten sonra

CEMEL KOCABAŞ

3.127. BEKLETME BENİ

4+4+3

Ömür boyu yollarını gözledim
Ah bir bilsen seni nasıl özledim
Hasretini yüreğimde gizledim
Ne olur sevdiğim bekletme beni!
Kurbanın olayım terk etme beni!

Senden başka yoktur tutacak dalım
Adını anmaktan kurudu dilim
Çabuk gel araya girmeden ölüm
Ne olur sevdiğim bekletme beni!
Kurbanın olayım terk etme beni!

Gönlümü vermedim başka birine
Kimseyi koymadım senin yerine
Yüreğimde yaram indi derine
Ne olur sevdiğim bekletme beni!
Kurbanın olayım terk etme beni!

Hâlim çok perişan paramparçayım
Sevda sofrasında kesilmiş payım
Geçmiyor günlerim geçmiyor ayım
Ne olur sevdiğim bekletme beni!
Kurbanın olayım terk etme beni!

Yüklendi kervanım gidiyor göçüm
 Nerdesin sevdiğim yanıyor içim
 Ne günah işledim ne idi suçum
 Ne olur sevdiğim bekletme beni!
 Kurbanın olayım terk etme beni!

Herkes sevdiğiyile bayram ederken
 Ölene kadardı kavlimiz derken
 Ayrılık araya girince erken
 Ne olur sevdiğim bekletme beni!
 Kurbanın olayım terk etme beni!

Söndü ocağımız dumanı tütmez
 Elimi uzatsam yâr sana yetmez
 Aşkın yer eylemiş serimden gitmez
 Ne olur sevdiğim bekletme beni!
 Kurbanın olayım terk etme beni!

Ozan Cemâl bekler durur yolunu
 Bütün işten güçten çektim elimi
 Bekler oldum bir köşede ölümü
 Ne olur sevdiğim bekletme beni!
 Kurbanın olayım terk etme beni!

CEMÂL KOCABAŞ

3.128.BAK

4+4+3

Nasıl bir zamana düştü yolumuz
Evlat babasını tanımıyor bak!
Bu nasıl bir döngü dondu kanımız
Evlat anasını tanımıyor bak!

Arkadaş edinmiş sağ ile soldan
Öyle sarmışlar ki onu dört koldan
Kızı sorma zaten o çıkmış yoldan
Gece gündüz eve hiç gelmiyor bak!

Bir çarkın içine düşmüş görmeyin
Diyor bizi hiç arayıp sormayın
Nasıl bir akıldır bu nasıl beyin
Zamana benziyor sanki durmuş bak!

Ne konuşur ne anlatır hâlini
O kendisi bulmuş kendi bendini
Bir hayırlı işe sürmez elini
Düşmüş bir batağa çıkamıyor bak!

Doğduğuna pişman bezmiş hayattan
Hiç eser kalmamış iyi niyetten
Biz de sorumluyuz bu kabahatten
Şimdi dizimize vuruyoruz bak!

Bir kenara atmış örf an'aneyi
Bir laf desen bulurlar bahaneyi

Heba edip gitmiş bunca seneyi
Bir türlü üstüne mal etmiyor bak!

Bu vakitten sonra laf da dinlemez
Elifin esinden bile anlamaz
Hiç kimseyi sevmez kanı kaynamaz
Yaşı kırkı geçmiş evde kalmış bak!

Sevgiye saygıya hiç önem vermez
Sokaklarda gezer evine girmez
Bastığı yerleri gözleri görmez
Sanki bu dünyada yaşamıyor bak!

Nedir bu kavgalar ne bu kargaşa
Bütün mevzu hayatla çıkmak başa
Ne yazık emekler gitti hep boşa
Elimizden bir bir kaçıyorlar bak!

Suçlu biziz iyi eğitemedik
Gidip arkalarında duramadık
Nereye başvursak eli boş döndük
Ne yazık zamana uyamadık bak!

Biz mi çok şey istiyoruz onlar mı!?
Yalvarıp yakarsak bizi anlar mı!?
Vakit çok geç kimse seni dinler mi!?
Ozan Cemâl artık geleceğe bak!

CEMÂL KOCABAŞ

3.129.BAHARI GELİNCE ADİLCEVAZ'IN

4+4+3

Dağ ile taş çiçek açar yazın
Baharı gelince Adilcevaz'ın
Hükmü biter sazlar ile hep sözün
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Lâleler sümbüller ovayı süsler
Arılar bal yapar peteği besler
İnsanlar bağlarda fidanlar diker
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Dereler taşırlar selini dağın
Kaysılar erikler açar çiçeğin
Tadına doyulmaz uşkunun yağın
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Tarlayı sürerler tohum ekerler
Bahçelere ceviz fidan dikerler
Genç delikanlılar sevda çekerler
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Çık Seydi Baba'ya gör her tarafı
Salih Beşkardeş'ten git al haberi
Kırmızı gelincik sarmış ovayı
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Aslan Kayası'nda kartal yuvası
Kışın ılık yazın serin havası

Sütey Yaylası'nın hoştur sefası
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Aygır Gölü olmuş mesire yeri
Alparslan Taşkın yapmış tatil evleri
Seyrine doyulmaz öteden beri
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Baharda biçerler Kanlı Çimen'i
Kalktı m'ola Süphan dağın dumanı
Harmanda döverler sarı samanı
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Dere boyu akar barajın suyu
Son baharda yaparlar nişan toyu
Mutluluk dileriz bir ömür boyu
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Gabanlar görünür Dırakbur başı
Pişer tandırlarda süt ayran aşu
Kim bilir kaç yıla dayanır yaşı
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Mor kuzular meleşirse ovada
Güvercinler kanat çırpır havada
Her iki bayram elimiz duada
Baharı gelince Adilcevaz'ın

Yoncalar boy vermiş Gedik Düzü'nde
Göbeikle kenger biter özünde
Sılamın hasreti tüter gözümde
Baharı gelince Adilcevaz'ın

CEMÂL KOCABAŞ

3.130.AZRAİL GÖĞSÜME ÇÖKTÜ ÇÖKECEK

4+4+3

N'eyleyim dünyada mal ile mülkü
Bugün yarın ölüm geldi gelecek
Herkes günahını çekecek çünkü
Azrail göğsüme çöktü çökecek

İstersen ağa ol istersen paşa
İster doksan sene ister yüz yaşa
Dilerim ayağım değmesin taşta
Başım şıpanadan çıktı çıkacak

Ben buyum ben şuyum demeyin sakın
Kötü söz duyarsan tavrını takın
Şeytandan uzak dur Allah'a yakın
Doğruluk yerini buldu bulacak

Bu dünya fanidir kimseye kalmaz
Mutluluk dediğin parayla olmaz
Hastanın hâlinden sağ olan bilmez
Tenim teneşire yattı yatacak

Her gün kendin çalıp kendin söyleyen
 Bu dünyanın hepsi benimdir desen
 Soyarlar elbisen giyersin kefen
 Hoca namazımı kıldı kılacak

Bu dünya hevesi gelip geçici
 Yüreğin bir kuyu boş ise içi
 Günahın bedeli iğneli fiçı
 Nazik bedenime battı batacak

Gelirler alırlar beni evimden
 Eşim dostum ağlar sızlar ardımdan
 Konuşurlar iyi kötü arkamdan
 Beni defterinden sildi silecek

Hayat haksız ölüm Allah'ın emri
 Zamanla değişir dünyanın seyri
 Beden motor gibi tamamlar devri
 Ha bugün ha yarın durdu duracak

Daha dün gelmiştik gideriz bugün
 İster ağla sızla istersen dövün
 Başımı secdeye vursam kırk öğün
 Yazılanlar başa geldi gelecek

Ozan Cemâl budur dünyanın hali
 İnişli çıkışlı bitirdik yolu
 İster mezarıma sersinler halı
 Bedenimiz toprak oldu olacak

3.131.AYRILIK SAATİ GELDİ YAKLAŞTI

4+4+3

Ayrılık saati geldi yaklaştı
Ne sen bana doydun ne de ben sana
Fizati figanım arşa ulaştı
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Eller gibi saramadım doyunca
Büyüdü hasretim dağlar boyunca
Felek aşkımıza taktı bir kanca
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Doya doya basamadım göğsüme
Nefesin karamadım nefesime
Yıllar geçti ses vermedin sesime
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Adını andıkça yüreğim yanar
Açtığın yaralar durmadan kanar
İçimden ağlarım el mutlu sanar
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Uzattın arayı artık dön yeter
Senden ayrılahı oldum derbeder
İnan ki olmuşum mecnundan beter
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Dünyanın çilesi çekilmez sensiz
Gezer dolaşırım ruhsuz bedensiz

Görenler diyorlar bana kadersiz
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Tükendi umudum yazım kış oldu
Hayaller kurmuştum hepsi düş oldu
Bütün yalnızlıklar beni mi buldu
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Yoksa senin de mi bağrın taş oldu
Ben sildikçe gözlerimde yaş oldu
Karanlık geceler bana eş oldu
Ne sen bana doydun ne de ben sana

Cemâl'im mümkün mü unutmak seni
Dünyaya değişmem bir tek buseni
Nerdesin ses ver bir duyam sesini
Ne sen bana doydun ne de ben sana

CEMÂL KOCABAŞ

3.132. ARDINDAN AĞLADI BİR ADİLCEVAZ

4+4+3

Gönül vadisinden erken göç ettin
Ardından ağladı bir Adilcevaz
Nice gönüllere girdin fethettin
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Sahibiydin sahipsizin yetimin
Memurunun işçisinin garibin
Cahil hırkasını atan hatibin
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Susayan gönüle sular bağladın
Bir Azdari olup coşup çağladın
Gülenle güldün ağlakla ağladın
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Kimselerden ayrı çayı içmezdi
Kimse selam vermeden de geçmezdi
Kimse buğdayını sensiz biçmezdi
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Kimseyi ayırmaz yardım ederdin
Bazen çoban olur sürü güderdin
Hepinizin derdi benimdir derdin
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Hiç kimseden menfaat beklemezdin
Kimselere kötü bir laf etmezdin
Hiçbir zaman yetim hakkı yemezdin
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Ekmeğini kaç kişiyle bölerdin
Ağlayanın gözyaşını silerdin
Hak yolunda dağı taşı delerdin
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Kavga edenleri barıştıırdın
Ayrı kalanları kavuştururdun
Gençleri ilimle yarıştıırdın
Ardından ağladı bir Adilcevaz

Hep yanında oldun yetimin dulun
 Bent oldun önüne her azgın suyun
 Hakkını öderdin düşen her kulun
 Ardından ağladı bir Adilcevaz

Yolcuya yoldaştın düşküne umut
 Aşığa kalemdin maşuka kâğıt
 Şehit şühedaya yakardın ağıt
 Ardından ağladı bir Adilcevaz

Sönen ocaklara ateş yakardın
 Bir haksızlık görsen karşı çıkardın
 Bir yol bulup gönüllere akardın
 Ardından ağladı bir Adilcevaz

Ozan Cemâl ben de hayrandım sana
 Herkesi çağırдың dine imana
 Git âb-ı kevserden iç kana kana
 Ardından ağladı bir Adilcevaz

CEMÂL KOCABAŞ

3.133. ANNE

4+4+3

Ne zorlukla doğup büyüttün bizi
 Ninniler söyleyip uyuttun bizi
 Konuşma gülmeyi öğrettin dizi
 Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Yavaş yavaş yürümeyi öğrettin
Anne baba dememizi söyledin
Emeklerken durup bizi seyrettin
Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Kendin aç yatarak bizi doyurdun
Bütün kötülöklere siper oldun
Elbiseler dikip bize giydirdin
Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Her acıya siper ettin kendini
Geceleri daim böldün uykunu
Hep bize adadın bütün ömrünü
Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Biz hasta olunca gözyaşı döktün
Bir yere gidince boynunu büktün
Bu dünyanın zorluğunu sen çektin
Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Gonca güller gibi koklardın bizi
Tehlike gördün mü saklardın bizi
Bir daha görseydim mübarek yüzü
Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Göge bulut gelse hepten korkardın
Gece karanlıkta kalkar yoklardın
Biraz geç kaldık mı yola bakardın
Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Anasız yavrular yuvada kalmaz
 Sensiz bu hayatın hiç tadı olmaz
 Anasız yetimlerin yüzü gülmez
 Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Göğsüne yaslanıp kokun tatsaydım
 Dizlerine doya doya yatsaydım
 Her gün güzel ellerinden öpseydim
 Hakkın ödenir mi hiç senin anne

Cemâl'im çok çektim anne hasreti
 Ölünce de belli olur kıymeti
 Ayaklar altına koymuş cenneti
 Hakkın ödenir mi hiç senin Anne

Bu şiirimi kendi Anneme Şekibe Anneye ve bütün annelere armağan ediyorum. Saygıyla hürmetle bütün annelerin ellerinden öpüyorum.

CEMÂL KOCABAŞ

3.134. AKLIMA SEN DÜŞÜNCE

4+3

Bülbüle dem düşende
 Gönlüme gam düşende
 Aklım yerinden oynar
 Yadıma sen düşende

Ne ağladım ne güldüm
 Derdim katlara böldüm
 Beni bırakıp gittin
 Öldüm öldüm dirildim

Bülbüller öter dalda
Akılı gonca gülde
Gelcem dedin gelmedin
Gözlerim kaldı yolda

Mektup yazdım pulladım
Yazdım yâre yolladım
Mektubunu yazarken
Gizli gizli ağladım

Sevdim seni gönülden
Kıskandım seni elden
Yâr sen burdan gideli
Aklım hep gitti elden

Derdim kederim biter
Bağımda kuşlar öter
Sıkıntı telaş gider
Sen yüzüme gülende

CEMÂL KOCABAŞ

3.135. AH ÇEKİP AĞLAR

6+5

Hiç dertsiz birine rastlayamadım
Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar
Bu yürek yaramı bağlayamadım
Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Sanki dünya batmış yerin dibine
 Tutunmuşlar bir soysuzun ipine
 Yüzleri benziyor turşu küpüne
 Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Tüccar iflas etmiş borçlu peşinde
 Helâlinden kazanan yok işinde
 Onun gözü diğerinin elinde
 Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Biz böyle değildik sonradan olduk
 Göçmen kuşlar gibi uçup dağıldık
 Bir dipsiz kuyuya düştük boğulduk
 Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Zaman mı değişti biz mi değiştik
 Kısa olan yolu çok uzun ettik
 Hazırda ne varsa yedik bitirdik
 Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Unutuldu ana baba büyükler
 Suçlular suçunu suçsuzla yükler
 Bunlar önümüzde büyük gedikler
 Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Zor bir dönemdeyiz çareler bitmiş
 Herkes kendisine bir taraf tutmuş
 İnsanlar geldiği yeri unutmuş
 Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

Cemâl'im dünyanın çivisi çıkmış
Kimi güler oynar kimi dert çekmiş
Evlatlar anadan babadan bıkmış
Kime bir şey sorsan ah çekip ağlar

CEMÂL KOCABAŞ

3.136. AH BİR İSTESEYDİ

4+4+3

İsteseydin gül açardım bağında
İsteseydin kar olurdum dağında
Erirdim akardım bahar ayında
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Halı olur serilirdim yoluna
Kemer olur sarılırdım beline
Uzanacak el olurdum eline
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Beklerdim yolunu gelene kadar
Yanar tutuşurdum Kerem'den beter
Ben seni severdim ölene kadar
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Sensiz geçen günü ziyan sayardım
Dağı alır dağ üstüne koyardım
İsteseydin her sözüne uyardım
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Sırtında taş taşır sana bakardım
Adına şiirler türkü yakardım
Bir yol bulup yüreğine akardım
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Altın alır ak gerdana takardım
Seni alır yüreğimde saklardım
Saçlarını gül yerine koklardım
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Sarı saçlarını tarar örerdim
Her gördüğün düşü hayra yorardım
Senin için bu dünyayı yakardım
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Kapında kul olur emrin beklerdim
Dertlerini dertlerime eklerdim
Senin bütün nazlarını çekerdim
Ah bir isteseydin bir isteseydin

Cemâl'im aklımdan çıkmaz sohbetin
Benden başka kimse bilmez kıymetin
Ödemeye hazır varsa diyetim
Ah bir isteseydin bir isteseydin

CEMÂL KOCABAŞ

3.137. RESMİNİ ASTIM

6+5

Gönül duvarına resmini astım
Aklıma düştükçe bakarım her gün
Sahte sevgilerden ümidim kestim
Şansıma bir tokat çıkarım her gün

Her aşk bir parçamı kopardı benden
Yıllardır yaşarım ayrı bedenden
Her gün biraz daha koptum kendimden
Nedendir sorarım kendime her gün

Kime güvendimse sahtekâr çıktı
Hepsi yüreğimde bir iz bıraktı
Terk edip gidenler canımı yaktı
Başımı taşlara çalarım her gün

Ne rahat ne huzur bıraktı bende
Her giden bir yara açtı kalbimde
Bütün kabahati buldum kendimde
Tek tek saçlarımı yolarım her gün

O gülen yüzümü görsen sapsarı
İçime doldurdun gamı efkârı
Saçlarıma yağmış dağların karı
Eriyip sel gibi akarım her gün

Çöl gibi kurudu dilim dudağım
Çizgilerle doldu yüzüm yanağım

Bak şimdi tutmuyor elim ayağım
Zavallı hâlime yanarım her gün

Ne geçti elime bir hiçten başka
Kapattım kalbimi sevgiye aşka
Diyorum yeniden doğsaydım keşke
Bilmezler kaç kere ölürüm her gün

Bakıp duruyorum her gün yollara
Dargınım hep sensiz geçen yıllara
Bak düşürdün beni nice hallere
Bu tatlı canımdan bıkarım her gün

Şimdi beni görsen perişan hâlim
Kollarını açmış bekliyor ölüm
Diyorum ki gene mutlu ol gülümlüm
Senin hayalinle yaşarım her gün

CEMÂL KOCABAŞ

3.138. ÇOLUK ÇOCUĞUNU TOPLA AL GETİR

4+4+3

Yeter bu gurbetin kahrını çektim
Çoluk çocuğunu topla al getir
Bayram günlerinde gözyaşı döktün
Çoluk çocuğunu topla al getir

Hiç kimse düşmesin hasret ağına
Hasret kar yağdırır gönül dağına
Yaşım geçti geldik ölüm çağına
Çoluk çocuğunu topla al getir

Sakın kulak verme elin sözüne
Gözyaşlarım iz bıraktı yüzüme
Vura vura dert doldurdum dizime
Çoluk çocuğunu topla al getir

Durak yaptık Hıdırşah'ın yanını
Âlem acı söyler sıkma canını
İnce sızı sardı her bir yanımı
Çoluk çocuğunu topla al getir

Anan her gün ağlar ağıtlar dizer
Ayrılık acısı bağrını ezer
Herkesin yavrusu yanında gezer
Çoluk çocuğunu topla al getir

Kalmadı bu derdi çekecek gücüm
Aklımı düşünce kan ağlar içim
Dağ gibi büyüdü içimde acım
Çoluk çocuğunu topla al getir

Nerden aramıza girdi ayrılık
Her birimiz bir tarafa savrulduk
Bir gün gelir biter diye avunduk
Çoluk çocuğunu topla al getir

Yavrum sen gideli seneler geçti
Herkes bahçesine fidanlar dikti
Bizim her günümüz hüüzünle bitti
Çoluk çocuğunu topla al getir

Ozan Cemâl gurbet bizi de vurdu
 Yeşeren dalımı kökünden kırdı
 En son bizi yavrumuzdan ayırdı
 Çoluk çocuğunu topla al getir

CEMÂL KOCABAŞ

3.139. TEK TEK

6+5

Kökünden kurusun yeşil fidanın
 Sararsın yaprağın dökülsün tek tek
 Hiç huzur bulmasın tatlı bedenin
 İncelsin kemiğin bükülsün tek tek

Ne ağrın tükensin ne acın bitsin
 Göz bebeklerine perdeler insin
 Zebaniler gelsin cesedin yusun
 Üstüne döksünler suları tek tek

Yerine gelmesin arzun emelin
 Yıkılsın duvarın çöksün temelini
 Mürekkebi bitsin divit kalemin
 Okkası başında kırılsın tek tek

Başın varken ayağan taş değmesin
 Kime gönül versen seni sevmesin
 Ağlasın gözlerin yüzün gülmesin
 Damarında kanın çekilsin tek tek

Ne yuva kur ne de yansın ocağın
Dilerim boş kalsın koynun kucağın
Yerle yeksan olsun köyün bucağın
Taş taşın üstünde kalmasın tek tek

Hiç itibar görme gittiğin yerde
Sen başımı soldın bin türlü derde
Yansın yürekçiğın ataşta korda
Küllerin rüzgârda savrulsun tek tek

Ağarsın saçların dökülsün dişin
Kurtulmasın dertten ağrısın başın
Zehire bulansın ekmeğın aşın
Lokma boğazına takılsın tek tek

Ağrı dolsun dizlerine beline
Pranga vursunlar ayaklarına
Bana yaptıkların gelsin yoluna
İnşallah çekesin ben gibi tek tek

Kalmasın elinde tutacak dalın
Kar boran kapatsın kesilsin yolun
Kurusun damağın dudağın dilin
Ağza damlatsınlar suları tek tek

Vücutundan kötek eksik olmasın
Ölünceye kadar çilen dolmasın
Sağında solunda kimse kalmasın
Bir başına hayat süresin tek tek

Ozan Cemâl yandım ah ile zardan
 Hiç vefa görmedim o zalim yârdan
 Toprak kabul etmez atar mezardan
 Cesedinden kurtlar dökülür tek tek

CEMÂL KOCABAŞ

3.140. MAHALLEMİZİN DEĞERLERİ

7+7

Nerde eski büyükler birer birer gittiler
 Sardılar toprakları bize veda ettiler
 Her biri bir değerdı bize yazık ettiler
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerede Ahmet Ağa nerede Yakup Bozlar
 Aklıma her düşende benim yüreğim sızlar
 Nerede Şükrü Dayı nerede Şevket Emmi
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Hayır bereket vardı onlar olduğu zaman
 Mahallemiz şenlikti köylerimiz şaduman
 Aklımıza gelmezdi dağları sarsa duman
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerde Kakaz'ın İsmet hanımı Sündüz Abla
 Nerde Arab'ın Sultan nerede Gage Kemal
 Her işimiz sağladı bozulmamıştı temel
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerede Veyis Dayı eşi Müyesser Abla
Nerede Raif Abe nerde Zahide Abla
Komşular bulgur unu ölçer verirdi kapla
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Abdullah Dayı var ya çok severdi eşini
Her zaman hesir toğur kaldırmazdı başını
Komşular hep yapardı kengerli ayran aşını
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Turan Abe çok sertti yüreği ter temizdi
Hanımı Mürvet Abla o bizim anamızdı
Ali Dayıyı sorsan akli sanki denizdi
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Babam Yusuf'u desem zavallı gün görmedi
Bir hastalığa düştü acısı hiç dinmedi
Annem Hatice Hanım güzel Kur'an okurdu
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Dedé Dayı gevenle geçindirdi evini
Okuttu bir oğlunu öğretmen yetiştirdi
Nenem Zekiye'yi de komşular çok severdi
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Halil'le Sünye Abla her yaz köye giderdi
Kız Pakize, Hafize, Yeter yardım ederdi
Oğullarını desen dünyalara değerdi
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Bir de Menteş Efemiz bir de komşumuz Şevket
 Nerde Münire Abla nerede Kıymet Teyze
 Nerde Maviş Teyze nerde eşi Süleyman
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerede Kerim Çavuş nerde Lazoğlu Behçet
 Nerde Selbi'nin Mehmet ve de oğlu Muzaffer
 Nerede İdris Abe nerde hanımı Tevrat
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerde İsmail Abe nerde Fikriye Abla
 Ğaytan Tezemiz vardı oğlu Celal, İbrahim
 Ase'nin İsmail'le oğlu Mikail, İzzet
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerde Nado'nun Osman nerde Möhyedin Usta
 Nerde Sıhıye Sülhedin ve Ase'nin İbrahim
 Nerde Siirtli Zeki nerde Hamza'nın Celal
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerde kaldı Şıhkızı herkesi çok severdi
 O bizim mahallede çok büyük bir değerdı
 Nerde Safiye Abla ve Ase'nin Abdullah
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Nerde Şerif'in Şevket ve hanımı Zekiye
 Nerde Mustafa Abe nerede Kumru Yenge
 Bunlar göçüp gittiler rahmete gark oldular
 Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun

Artık mahallemizin tadı tuzu kalmamış
Gidenlerin yerleri kolay kolay dolmamış
Göçüp gidenler gitti kimse geri gelmemiş
Allah'ım rahmet etsin kabirleri nur dolsun
İsimlerini zikredemediğim komşularımızdan özür temennisiyle...

CEMÂL KOCABAŞ

3.141.AYRILIĞIN VAKTİ MİDİR

4+4

Gidiyorsan dön gel artık
Ayrılığın vakti midir!?
Bırakma kapımı örtük
Ayrılığın vakti midir!?

Gidersen yalnız kalırım
Teselli kimde bulurum
Belki dayanmaz ölürüm
Ayrılığın vakti midir!?

Kim gelir sorar hâlimi
Söyle kim tutar elimi
Şaşar kalırım yolumu
Ayrılığın vakti midir!?

Yarım koyma muradımı
Kim çağıracak adımları
N'olur kaçırma tadımı
Ayrılığın vakti midir!?

Uyma kimsenin sözüne
 Suçum varsa vur yüzüme
 Uyku girmiyor gözüme
 Ayrılığın vakti midir!?

Sen gidersen yaşayamam
 Ben bu yükü taşıyamam
 Yalnızlığa alışamam
 Ayrılığın vakti midir!?

Nedir senin bana kastın
 Ne dedim darıldın küstün
 Senden başka yoktur dostum
 Ayrılığın vakti midir!?

Ben kimlere yâr diyeyim
 Derdim kime söyleyeyim
 Nerde nasılsın bileyim
 Ayrılığın vakti midir!?

Yâr yüzümü güldür de git
 Yüreğinden silme de git
 Boşa mı bağladım ümit
 Ayrılığın vakti midir!?

Mutluluğa doyamadım
 Bana geldin adım adım
 Koklamaya kıyamadım
 Ayrılığın vakti midir!?

Şansım yok sevgiden yana
Nedir bu yaptığın bana
Ayrılık tak etti cana
Ayrılığın vakti midir!?

Cemâl ayrılık bir gömlek
Hiç nasip olmasın giymek
Mevlâ'm nasip etsin ölmek
Ayrılığın vakti midir!?

CEMÂL KOCABAŞ

4.Sözlük

- aba** : Abla. (116)
- abe** : 1. Ağabey. 2. Büyüklere bir hitap tarzı (140)
- âb-ı Kevser** : Kevser suyu. (132)
- ağıt** : Ölen bir kimsenin gençliğini, güzelliğini, iyiliklerini, değerlerini, arkada bıraktıklarının acılarını, büyük felaketlerin acılı etkilerini dile getiren söz veya okunan ezgi, yazılan yazı. (57)
- ağlağ** : Ağlayan, ağlamaklı olan. (57)
- ağlak** : Sık sık ağlayan, gözü yaşlı (kimse) (132)
- ağu** : Ağı, zehir. (22)
- aht** : Ahit, anlaşma.(22)
- apar-** : Götürmek (112)
- Aslan Kayası** : Adilcevaz şehir merkezinin kuzeyinde yer alan büyük kaya. (129)
- aş** : Yemek, ayrandan yapılan bir çorba çeşidi.(1), (2)
- ataş** : Ateş. (4)
- Aygır Gölü** : Süphan dağının eteklerinde yer alan bir göl. (129)
- ayık-** : Ayıkmak, uyanmak, kendine gelmek. (117)
- ayle** : Aile. (29)
- Azdari** : Adilcevaz'da bir akarsuya verilen ad. (132)
- banla-** : Ötmek (horoz). (30)
- bele** : Böyle. (41)

- bele-** : (çocuğu) Kundaklamak. (37)
- bend** : Su biriktirmek için akan suyun önüne yapılan set. (18)
- benlik** : Kendi kişiliğine önem verme, kişiliğini üstün görme, kibir, gurur. (3)
- besle-** : (mec.) Doldurmak (129)
- bî-sadakat** : Sadakatsiz, güvenilmez, güven vermeyen kimse. (44)
- biş-** : Pişmek. (20)
- bit-** : Yeşermek. (22)
- boran** : Kasırğa, şiddetli fırtına; fırtınalı, tipili yağmur. (23)
- borca morca** : Borç kelimesinin eklemeli tekrarı (3)
- boya** : (mec.) Makyaj malzemesi (71)
- boy ver-** : Büyümek. (24)
- böbürlen-** : Kibirilenmek, çalımli bir tavır takınmak. (30)
- Cabba Deresi** : Adilcevaz'da bir yer ismi. (14)
- cay-** : Caymak, sözünden dönmek (63)
- cehiz** : Çeyiz. (95)
- cilve** : Hoşa gitmek için yapılan davranış, kırıma, naz. (126)
- çalı** : Böğürtlen, ahududu gibi küçük, dalları dibinden çatallananve sapsarı odunsu bitki. (22)
- çark-ı felek** : Talih, kader. (17)
- çıkıl-** : Gidilmek, bir yere varmak. (92)
- çıkılmaz** : İçinden çıkılamayacak hâl, durum. (4)
- çiğit** : 1. Çekirdek. 2. (mec.) Genç (118)
- çile** : Zahmet, sıkıntı. (93)
- çölmek** : Çömlük, pişirilmiş topraktan yapılmış bir nevi tencere, kap. (20)
- çuklata** : Çikolata. (20)
- çul** : Genellikle kıldan, iplikten yapılmış kaba dokuma. (1)

- dadan-** : Tadı alınan, hoşlanılan şeye sık sık baş vurmak, alışmak. (106)
- deccal** : Yalancı, fesat, dedikoducu kimse. Dinî inanışlara göre kıyamete yakın bir zamanda ortaya çıkacak olan yalancı ve kötü yaradılışlı kimse. (7)
- dehre** : Ot ya da odun kesmek için kullanılan uç kısmı kıvrık demir araç. (14)
- dem** : An. (134)
- derman** : Güç, takat, mecal. (93)
- Dırakbur** : Adilcevaz'ın mahallelerinden biri ve Atatürk Mahallesi'nin eski adı. (129)
- didin-** : çalışıp çabalamak. (31)
- divân** : Yüksek düzeydeki devlet adamlarının kurduğu büyük meclis. (19)
- divit kalem** : Hakkadaki mürekkebe batırılarak yazı yazmaya yarayan ve değişik uçları olan bir kalem türü. (139)
- diyot** : İslam hukukuna göre, öldürme ve yaralamalarda suçlunun ödemek zorunda olduğu para veya mal, kan pahası, kan parası, kefareti. (136)
- don** : Elbise. (23)
- doruk** : Zirve, en üst taraf. (32)
- döngü** : Herhangi bir olayın birden fazla tekrarlanması. (128)
- döş** : Göğüs, kaburga altı. (80)
- döşür-** : Dermek, toplamak, bir araya getirmek. (48)
- dümen** : Hava ve deniz taşıtlarında, taşıta istenilen yönü vermeye ve belirli bir doğrultuda götürmeye yarayan hareketli parça. (56)
- edep** : İyi ahlak, terbiye. (29)
- el** : Yabancı. (106)
- eser** : Emare, iz. (56)
- fistan** : Çeşitli biçimde kırmalı ve süslü kadın entarisi. (82)
- figati figan** : (mec.) Aşırı derecede ağlayıp inleme ile çıkan ses. (28)

- Filistan** : Adilcevaz'ın doğusunda yer alan ova. (24)
- firkat** : Ayrılık. (116)
- gam** : Keder, üzüntü. (134)
- gambaz** : Gammaz (104)
- ğardaş** : Kardeşim (2), (103)
- gardolap** : Gardrop. (114)
- gâvur** : Müslüman olmayan kimse. (121)
- Gedik Düzü** : Adilcevaz'da bir yöreye verilen ad. (129)
- gedik** : Engel. (135)
- geven** : Sakız ve zamk çıkarılan, yakacak olarak da kullanılan dikenli bir bitki, keven. (14)
- ğıpta** : İmrenme durumu. (33)
- göbelek** : Mantar. (129)
- göç** : Taşınma sırasında götürülen ev eşyaları. (127)
- ğurdezen** : Kurutulmuş süzme yoğurdu suda ezilerek tekrar sıvı hâline getirilmesine yarayan alet. (14)
- gurk** : Kuluçkaya yatan tavuk. (24)
- gümürze** : Doğranarak samana karıştırılmış ot, hayvan yemi. (14)
- habir** : Durmadan. (68)
- hayâ** : Utanma. (68)
- hayel** : Hayal, Zihinde tasarlanan, canlandırılan ve gerçekleşmesi özlenen şey, imge, hülya. (6)
- hazan** : Sonbahar. (23)
- hesir** : Hasır; saz, kabuk, yaprak vb. bir bitki maddesiyle örülmüş taban veya tavan örtüsü. (14)
- heya** : Haya, ar. (114)
- Hıdırşah** : Adilcevaz'ın mahallelerinden biri. (20)
- hırs** : Sonu gelmeyen istek, tutku. (121)
- hısım** : Akriba, evlilik yoluyla birbirine bağlı olan kimseler. (37)
- hiddet** : Öfke. (60)

- hokka** : Metal, cam veya topraktan yapılmış, içine mürekkep vb. şeyler konulan küçük kap. (78)
- jağ** : Turşusu ve yemeği yapılan bir bitki. (129)
- kan-** : Doymak. (24)
- kabahat** : Suç. (128)
- kafası hoş** : Sarhoş. (30)
- Kanlı Çimen** : Adilcevaz'da bir bölgeye verilen ad. (129)
- Kara Dere** : Bir yer adı (82)
- katar** : (mec.) Kuş sürüsü. (18)
- kavl** : Söz. (127)
- kemlik** : Kötülük (120)
- kenger** : Birleşikgillerden, yaprakları dikenli yaban bir bitki. (14)
- kısır döngü** : Herhangi bir olayın birden fazla tekrarlanması. (29)
- kıssa** : Hikâye. (89)
- kodes** : Cezaevi. (121)
- Kom Öğü** : Bir yer adı. (82)
- kursak** : Yiyeceklerin toplandığı organ. (94)
- küllük** : Her türlü zibilin, çöpün döküldüğü yer. (30)
- libas** : Giysi, elbise. (93)
- marak** : Samanlık, samanların bırakıldığı yer. (14)
- mazi** : Geçmiş. (20)
- melhem** : Merhem. (105)
- menzil** : Dinlenmek amacıyla durulan veya konaklanan yer; varılmak istenilen yol, hedef. (47)
- meşakkat** : Zahmet, sıkıntı, güçlük, zorluk. (52)
- methiye** : Övgü. (64)
- mey** : İçki, şarap (49)
- meyt/meyit** : Meyyit, ölü. (71)
- mızrab** : Saz çalmaya yarayan genellikle kiraz kabuğundan yapılan alet. (15)

- muamma** : Anlaşılmayan, bilinmeyen şey. (106)
- musalla taşı** : Cenaze namazı kılınmak için üstüne tabut konulan masa biçiminde yüksekçe taş. (69)
- mücrim** : Suçlu. (19)
- müşkül** : Güç, zor, çetin. (94)
- naçar** : Çaresiz. (3)
- namert** : Mert olmayan, korkak, alçak, (117)
- nehre** : Yayık, krema makinesi yerine kullanılan tandır toprağından yapılmış içi oyuk oval biçiminde bir alet. (14)
- oğlak** : Keçi yavrusu. (24)
- okka** : 1,282 kilogram veya 400 dirhemlik ağırlık ölçüsü birimi. (139)
- onar-** : Onarmak, tedavi etmek (90)
- örtük** : Örtülü. (141)
- parti** : Sazlı sözlü, içkili eğlence toplantısı. (30)
- peş** : Arka, art. (25)
- pranga** : Ağır cezalıların ayaklarına takılan kalın zincir. (139)
- puşt** : Güvenilmez, kalleş. (67)
- rızk** : Rızık, yiyecek, içecek şey; Tanrı'nın bütün yarattıklarına verdiği nimet. (10)
- sağmal** inek: Sağılacak inek (92)
- sal** : Yassı ve büyük taş. (107)
- sal-** : Göndermek (selam salmak) (87)
- satıl** : Kova. (82)
- savuş-** :Savuşmak, kaçmak (100)
- sert** : (mec.) Sinirli, asabi kimse. (140)
- Seydi Baba** : Bir yer adı ve ziyaretgâh. (82)
- sıla** : Gurbetteki bir kimse için doğup büyüdüğü ve özlediği yer. (129)
- siper** : Korunulacak, arkasına, altına veya içine girerek saklanılacak yer. (21)

- siren** : İtfaiye, cankurtaran, polis arabası gibi taşıtlarda bulunan ve uyarıcı olarak kullanılan, tiz çıkaran aygıt, düdük. (56)
- sukum** : Yüz, çehre. (71)
- suna** : Erkek ördek, göl ördeği. (28)
- surfa** :Sofra; masa, sini vb. şeylerin yemek yemek üzere hazırlanmış durumu. (20)
- Sütey Yaylası** : Süphan Dağının batısında yer alan ve Adilcevaz'ın büyük oranda ot ihtiyacını karşılayan yayla. (129)
- şal** : Kadınların omuzlarını örtmek için kullandıkları geniş atkı. (101)
- şaşaa** : Şen şakrak hâl. (113)
- şelpe** :Bir saz çalma tarzı. (15)
- şıpana** : Kapının alt kısmında bulunan tahta, kapı eşiği. (130)
- şikl** : Şekil; giyiniş, tarz, davranış vb. (118)
- şilşat ol-** : Kımıldamayacak hâlde olmak, Bir nevi felç olma hâli. (71)
- şoğum** : Sürülmüş tarla. (82)
- suna** : Erkek ördek. (28)
- tandır** : Yere çukur kazılarak yapılan bir nevi fırın. (92)
- tavla-** : Ayartmak, aldatmak. (30)
- tazye** : Taziye. (104)
- ten** : Beden, vücut. (124)
- tendir** : bkz. Tandır. (20)
- tenişir** : Ölü yıkanacak, kerevet, salacak. (130)
- tenha** : Gizli yer. (27)
- tite** : Tedavisi olmayan bir göz hastalığı. (71)
- tohu-** : Dokumak, örmek (140)
- toprak** : Toprak. (82)
- toy** : Düğün, ziyafet. (71)
- türkü yak-** : Türkü söylemek (136)

- uhde/uhte** : Birinin yapmakla yükümlü olduğu iş, görev, sorumluluk. (55)
- uşkun** : Bir bitki, özellikle şeker hastalığına da iyi gelen ve yurdun pek çok köşesinde değişik adlarla anılan dağlarda yetişen bir bitki. (129)
- varya** : varsın ya! (106)
- vefasız** : Vefalı olmayan kimse. (122)
- vile** : Hitap unsuru olan bir ünlem. (113)
- viran** : Yıkık, yıkılmış. (121)
- virüs** : Hastalık yapıcı, bakterilerden daha küçük parazit. (11)
- yaban** : Yerleşim bölgeleri dışı, insan bulunmayan ıssız yer. (62)
- yad** : Hatırlama. (134)
- yarpağ** : Yaprak. (24)
- yavan** : Tatsız, tuzsuz, yağsız yiyecek. (92)
- yazı** : Ova, Adilcevaz'ın doğusunda yer alan düzlük, ova (24)
- ye's** : Ümitsizlik, elem, keder. (2)
- yeşil** : Kuru olmayan, yaş (57)
- yoz** : Kaba, adi bayağı. (89)
- yu-** : Yıkamak : (139)
- yun-** : Yıkanmak (78)
- zavallı** : (mec.) Sessiz, sakin, başkalarına zarar vermeyen (kimse) (140)
- zemheri** : Kara kış. (77)
- zemheri** : Kara kış. (18)
- zemzem** : Kâbe yakınında bulunan bir kuyunun Müslümanlarca kutsal sayılan suyu, zemzem suyu. (36)
- zerre** : Çok küçük parçacık. (121)

5.Kaynakça

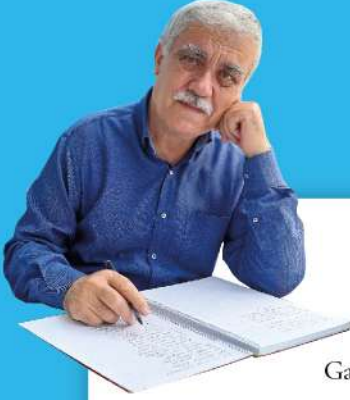
- ADİLCEVAZ BELEDİYESİ, *Kültür Hizmeti*, Dost Basım Ltd. Şti., Adana 2008.
- ARTUN, Erman, *Günümüz Adana Âşıklık Geleneğinde Alkış-Kargış*
- DEVELİOĞLU, Ferit, *Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lûgat*, 24. Baskı, Aydın Kitabevi, Ankara 2007.
- ELÇİN, Şükrü, *Halk Edebiyatına Giriş*, Akçağ Yayınları, Ankara 1993.
- ERGİN, Muharrem, *Türk Dil Bilgisi*, Bayrak Basım /Yayım/Tanıtım, İstanbul, 2011.
- HELİMOĞLU Yavuz, Muhsine, *Ortak (Anonim) Halk Edebiyatı, Hem Şiir, Hem Düz Yazı Şeklinde Söylenmiş Türler* <https://www.anadolu.edu.tr>,s.147-149 25.03.2012.
- KANAR, Mehmet, *Farsça-Türkçe Sözlük*, Say Yayınları, İstanbul 2010.
- ÖZTÜRK, İrfan, *Adilcevaz Ağzı (İnceleme-Metin-Sözlük)*, YYÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi) 2001.
- SEVİNÇLİ, Veysi, *Adilcevaz Yöresi Söz Varlığı ve Dil İncelemesi*, Akademik Kitaplar, İstanbul 2019.
- , *Türk Kültüründe Alkış/Kargış ve Adilcevaz Örneği*, İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Dergisi, İstanbul 2015.
- Türk Dil Kurumu, *İmlâ Kılavuzu*, Ankara 1996.
- Türk Dil Kurumu, *Derleme Sözlüğü*, Cilt I-XI, Ankara (1963-1982).
- Türk Dil Kurumu, *Türkçe Sözlük*, Ankara 1988.

Garip Şair

Cemâl Kocabaş

Şiirleri I (Dil İncelemeli)

Hazırlayan
Doç. Dr. Veysi SEVİNÇLİ

Garip Şair Cemâl Kocabaş Şiirleri

Şairler, yaşadığı toplumların gözü, kulağı, sesi ve onların dertlerini dert edinmiş gönüllü erlerdir. Onun içindir ki “Şairleri haykırmayan bir millet / Sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir” denmiştir. Bu gönüllü erlerden biri de Garip Şair Cemâl Kocabaş’tır. Kocabaş, şiirlerinde yaşadığı toplum, çevre, dost, arkadaş, aile gibi birçok sosyal katmanın dertlerini dile getirmiş, onların dertlerini -âdeta- dert edinmiş bir şairimizdir. Küçük yaşta yetim kaldığı ve ailesinin en büyük çocuğu olmasının sorumluluğuyla kardeşlerinin eğitimi, ailenin iâşesini sağlamak sebebiyle ancak ilkökul eğitimini tamamlayabilmiş ve buna rağmen de Allah vergisi bir yetenekle söz konusu dertleri dile getirmekten bir an olsun geri kalmamıştır. Şair sorumluluğuyla her gün bu konuları işlemeye de devam etmiştir. Görünen o ki bu azim ve gayret içinde olduğu müddetçe daha buna benzer pek çok eserlere şahit olabileceğiz. Bu arzu ve dileklerimizden gerçekleşmesi temennisiyle...

Doç. Dr. Veysi SEVİNÇLİ